

கமலினி கதிர்

ஒரு
வீணை
அழுகின்றதே

சிறுகதைத்தொகுப்பு

நூலகம்

கமலனிகதிர்

ஒரு வீணை அழகின்றதே

கமலினி கதிர்

ஜீவநதி வெளியீடு

2017

ஒரு வீணை அழுகின்றதே
(சிறுகதைகள்)

கமலினி கதிர்

முதற்பதிப்பு - ஐப்பசி 2017

பதிப்புரிமை - கமலினி கதிர்

வெளியீடு - ஜீவநதி, கலைஅகம், அல்வாய்

பக்கம் - 112 + x

விலை - 300/-

அச்சுப்பதிப்பு - பரணி அச்சகம் நெல்லியடி

First Edition - October 2017

©Kamalini Kathir

Published by Jeevanathy

Pages - 112 + x

Price - 300/=

Printers - Baranee printers, Nelliady

ISBN - 978-955-4676-75-6

ஜீவநதி வெளியீடு - 86

வாழ்த்துரை

திருமதி. கமலினி கதிர்காமத்தம்பி அவர்கள் 2006 ஆம் ஆண்டிலிருந்து 11 ஆண்டுகளாக எமது சூரிச் - டிடிக் கோன் தமிழ்ப்பள்ளியில் தமிழாசிரியராகப் பணிபுரிந்து வருகின்றார். அவர் தமிழ்மொழியில் மிகுந்த பற்றும் கற்பித்தலில் ஆர்வமும் மிக்கவர். அவர் தமிழில் தொடர்ச்சியான தேடல் கொண்டவர். அத்துடன் பல்வேறு சஞ்சிகைகள், பத்திரிகைகளுக்கு சிறுகதை மற்றும் கவிதை போன்றவற்றை தொடர்ச்சியாக எழுதி வருகின்றார்.

அவ்வாறு அவர் அவ்வப்போது சஞ்சிகைகளில் எழுதி வெளி வந்ததும் வெளிவராததுமான 10 சிறுகதைகளைத் தொகுத்து ஒரு வீணை அழகின்றதே எனும் தலைப்பிலான சிறுகதைத்தொகுதி ஒன்றினை வெளியிடுகின்றார். இச்சிறுகதைகளில் எமது தமிழ்ச் சமூகத்தின் வெவ்வேறு அவலங்களைப் பொருத்தமான கதாபாத்திரங்களின் ஊடாக வெளிப்படுத்தி யிருக்கின்றார். கதைகளின் களங்களாக எமது தாயகமும், புலம்பயர் நாடுகளும் இடம் பெற்றிருக்கின்றன. அவர் ஏற்கனவே ஒரு கவிதைத் தொகுப்பினை வெளியிடத் தேவையான ஏற்பாடுகளைச் செய்திருந்தும் பல்வேறு காரணங்களினால் தடைப்பட்டுவிட்டது. அதனையும் விரைவில் வெளியிட அவருக்கு இறையருள் கிட்ட வேண்டுகிறேன்.

எமது தாய்மொழிக்கான அவரது தொடர்ச்சியான சேவையைப் போற்றிப் பாராட்டுவதுடன், அவரது இச்சிறுகதைத் தொகுதியும், வெளிவர விருக்கும் கவிதைத்தொகுதியும் சிறக்கவும், அவருடைய எழுத்துப்பணி தொடரவும் உளமார வாழ்த்துகின்றோம்.

நன்றி.

கந்தசாயி பார்த்தீபன்,
ஒருங்கிணைப்பாளர்,
தமிழ்க் கல்விச்சேவை
சுவிற்சர்லாந்து.

வாழ்த்துரை

கமலினி கதிரின் சிறுகதைகள் பிரதானமாக தமிழ் சமுதாயத்தில் புரையோடிப்போன ரணங்களை வெளிச்சத்திற்கு கொண்டு வருவதுடன் சமகால வாழ்க்கை வரையறைகளைத் தொட்டு, வாழ்க்கை என்பது திருப்தியுடன் மனமகிழ்ச்சியுடன் வாழும் பாங்கு என்ற செய்தியை வாசகர்களுக்கு கொடுப்பதாக அமைகின்றன. இந்த மகிழ்ச்சிகரமான வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொள்வதற்கு தன்னம்பிக்கை, அநீதிகளை எதிர்த்துப் போராடும் துணிவு, விசாலமான மனப்போக்கு வேண்டும் என்ற கருத்துக்கள் அவரது சிறுகதைகளில் வலிமையாக ஒலிக்கின்றன.

“ஒரு பிறைநிலா பெளர்ணமியாகிறது” என்னும் சிறுகதை பல சமுதாய சீர்திருத்தக் கருத்துக்களை முன் வைக்கின்றது. தமிழ் சமுதாயத்தில் பெண் குழந்தை என்றவுடன் சீதனம் தொடர்பான எண்ணம் பெற்றோரின் மனதில் நிழலாடுகின்றது என்பதை ஆசிரியர் நாசுக்காகக் கூறுகிறார்.

“எங்களுக்கு பணத்துக்கா பஞ்சம் சீதனம் அது இது என்று பயப்பட, எங்கடை தமிழ் சமூகத்திலையிருந்து இந்த சீதனப்பேயை ஒழிக்க வேண்டும். கேட்காதவனுக்குத்தான் எங்கடை பிள்ளையையும் பொருளையும் கொடுக்க வேண்டும்”

பல தமிழ்ப் பெற்றோர் பிள்ளைகளின் ஆளுமை வளர்ச்சி, மன அழுத்தங்கள் பற்றிய அறிவுகள் இன்றித் தம் குழந்தைகளை வளர்க்கின்றார்கள் என்ற ஆதங்கமான முக்கியமான சமூகச் செய்தி உரமாகக் கூறப்படுகிறது. “ஓட்டம் ஓட்டமென்று தாங்களும் ஓடி பிள்ளைகளையும் ஓட்டினம். ஒரே பாடத்துக்கு எத்தனை ரியூஷன் தெரியுமா? பிள்ளைகளோடே பெற்றாருக்கு கதைக்க நேரமில்லை. வெறும் புத்தகப்பூச்சி களாகத்தான் அதுகள் வளரப்போகுவதுகள். ஒரு தன்னம்பிக்கை, ஒரு ஆளுமை, தலைமை தாங்கும் பண்பு, விட்டுக் கொடுத்தல் எதுவுமே இல்லாமல் செயல்திறன் தரும் எந்த விளையாட்டுக்கள் இல்லாமல், அடுத்த ஜெனரேஷனை நினைக்கப்

பயமாயிருக்கு”

குழந்தை பெறமுடியாத உடற்குறை பெண்ணுக்கு மட்டுமல்ல ஆணுக்கும் உண்டு என்பதை சமுதாயம் உணர வேண்டுமென்று ஆசிரியர் சொல்கிறார். குழந்தைக்கு ஏங்கும் பெற்றோர் ஆதரவற்ற குழந்தைகளைத் தத்தெடுத்து தம் வாழ்க்கையை இன்பமாக அமைத்துக் கொள்ள முடியும். என்ற பிரதான கருவுடன் இக்கதை முடிகிறது.

“குழந்தைகளைத் தத்தெடுத்துப் பாசங்காட்டி வளர்த்தால் நீங்க பெறப் போகும் குழந்தைக்குப் பாசம் காட்ட பாசம் என்ன பாலா வற்றிவிட”

ஒரு வீணை அழுகின்றதே என்ற சிறுகதை பன்னாட்டு உலகப் பெண்களுக்கு இழைக்கப்பட்ட பாலியல் கொடுமைகளையும் அதனால் ஏற்படும் உடல் மனத் தாக்கங்களையும் உள்வாங்கி எமது சமுதாயம் முற்போக்குச் சிந்தனையுடன் இந்த அபகைகளுக்கு வாழ்வு கொடுக்க வேண்டுமென்ற அவாவுடன் பின்னப்பட்டுள்ளது.

“கற்பு மனம் சம்பந்தப்பட்ட விஷயில்லையா?” என்ற தத்துவத்தை முன்வைக்கும் ஆசிரியர் “கொடுமைகளைக் கண்டு ஒதுங்கி விடாமல் போராடவேண்டும்” என்று உலகப் பெண்களை நோக்கி அறை கூவுகிறார்.

தாய் மண்ணைத் தேடி சுவிஸ் நாட்டில் குடியேறிய தமிழ் வயோதிப மாதுவின் பிறந்த மண்ணின் நிலைவுகளால் ஏற்படும் ஏக்கங்களையும் அங்கு செல்ல வேண்டுமென்ற ஆவல் நிறைவேறாமல் மனநோய்க்கு ஆளாகும் நிலைமையையும் உணர்ச்சிபூர்வமாக விபரிக்கும் கதையாக அமைகின்றது. அழகான நிஜமான வர்ணனைகள் கதைக்கு மெருகூட்டு கின்றன. “மானிப்பாய்” என்ற ஊர் பற்றிய எழுத்தாளரின் மொழி வளமும் இந்த ஊரை உடல் சிலிரக்க கண் முன்னே நிறுத்துகிறது. “ஒருத்தர் மேல் ஒருத்தர் சேறடிச்சு கலகலவென்று சிரிக்கும் சிறுவர்களின் சிரிப்போசை தான் காதுக்குள்ளை கேட்குது. உடுப்பெல்லாம் சேறோடை பயந்து பயந்து வீட்டுக்குள்ளை போகும் குறும்புச் சிறுவர்கள்தான் கண்ணுக்குள்ளை வந்து போயினம்.”

மானிப்பாய் மட்டுமின்றி சுவிஸ் நாட்டு இலையுதிர்காலமும் பனி காலமும் அழகாக வர்ணிக்கப்பட்டுள்ளன.

“வெள்ளைப் பஞ்சப் பொதிகளாக மலைகளெல்லாம் வெள்ளை பூசியபடி” “சுவிஸ் மக்கள் வயது வித்தியாசமில்லாமல் வாழ்க்கையை அனுபவிக்கத் தெரிந்தவர்கள்.” என்ற கருத்து இங்கு சொல்லப்படுகிறது. எம் நாட்டு மக்கள் நாம் இளமையைக் கடந்தவர்கள் என்னும் மனநிலையுடன் இத்தகைய சந்தோஷங்களை அனுபவிக்கத் தயங்குகிறார்கள் என்ற கருத்தும்

இக்கதையில் விரையோடுகிறது.

“மானிப்பாய் என்ற பெயர் வைத்த காரணத்தை ஆசிரியர் அழகாக உரைக்கின்றார். இந்த விபரம் தமிழ் மக்களுக்கு அரிய பொக்கிஷமாகத் தரப்படுகிறது என்றால் மிகையாகாது. தலைமுறை இடைவெளியைப் பற்றி ஆராயும் ஆசிரியர் “நாங்கள் ஓடி வந்த இடத்தில் ஊன்றி விட்டோம். ஆனால் அம்மா பிடுங்கி எடுக்கப்பட்ட மரம் போல் தள்ளாடுகிறா” என்று உரைக்கிறார்.

கமலினியின் இம்மூன்று சிறுகதைகளும் கனதியான கருத்துச் செறிந்த கதைகள்.

ஆசிரியர் தமது சிறுகதைகளை சமூக சீர்திருத்த ஊடகமாகப் பாவிக்கின்றார். ஒவ்வொரு கதையும் பல பிரச்சனைகளை சமூகத்திற்காக ஆராய்ந்து வாசகருக்குப் பல செய்திகளைச் சொல்கிறது. நவீன சமூக விழமியங்களான குழந்தைகளின், முதியோரின் உளநலம், குழந்தை தத்தெடுப்பு மூலம் ஆதரவற்ற குழந்தைகள் நலவாழ்வு, பெண்களுக்கு இழைக்கப்படும் பாலியல் கொடுமைகளுக்கு எதிராகப் போராடுவதுடன் மறு வாழ்வு அமைப்பு என்ற பிரதான கருத்தினை மையமாகக் கொண்டு இச் சிறுகதைகள் ஆக்கப்பட்டுள்ளமை இச்சிறுகதைகளின் சிறப்புகளாக எளிய இலகுவான வளமான தமிழ்மொழி நடைபுறம் வாசகர்களை ஈர்க்கும் பண்பும் காணப்படுகின்றன. கமலினியை நான் ஒரு சமூக விழிப்புணர்ச்சியுள்ள முற்போக்கு சிந்தனையுள்ள எழுத்தாளராகக் காண்கின்றேன். இச் சிறுகதைத் தொகுப்பு விற்பனையினால் பெறப்படும் பணம் தாய்மண்ணுக்கு உதவப் போகிறதென்று அறிய மனம் நெகிழ்கிறது. கமலினியின் எழுத்துப் பணியும் சமூகப் பணியும் மென்மேலும் தொடர இறைவனை வேண்டி மனதார வாழ்த்துகின்றேன்.

ரேணுகா தனஸ்கந்தா.
அவுஸ்திரேலியா

அணிந்துரை

அன்பின் நிமித்தம் திருமதி. கமலினி கதிர் அவர்கள் அணிந்துரை எழுதித் தருமாறு என்னிடம் கேட்ட பொழுது, "ஆம்" என்று ஒத்துக் கொண்டாலும் கடந்த 10 ஆண்டுகளில் சுமார் 70 கதைகள் எழுதிய ஒருவர் 10 கதைகள் அடங்கிய ஒரு சிறுகதைத் தொகுப்பிற்கு அணிந்துரை எழுதுவது கொஞ்சம் அதிகப்பிரசங்கித்தனமாகவேபட்டது.

மாறாக ஊந்து வயதில் பாட்டி வடை சுட்ட கதையில் தொடங்கி ஐம்பதுகளைக் கடந்து அறுபது வயதை நெருங்கும் இந்த வேளைவரை அதிக சிறுகதைகளையும் நாவல்களையும் வாசித்தவன் என்ற தகமையை நானே எனக்கு வழங்கி இந்த அணிந்துரைக்குள் செல்லுகின்றேன்.

சிறுகதைகள்... அதன் அளவுகள்... அதற்கான வரைவிலக்கணங்கள்... பல்கலைக்கழக மட்டத்தில் ஆய்வுகள்... வாதப் பிரதிவாதங்கள்... என்ற எத்தனையோ பார்வைகள் வைக்கப்பட்டாலும் என்னளவில் ஏதோ ஒரு வகையில் ஒரு அனுபவப்பகிர்வை மிகச் சுருக்கமாக வாசகனின் நெற்றிய் பொட்டில் அறைந்தால் போல் கூறும் வடிவவே சிறுகதை என்றே நான் பார்க்கின்றேன்.

பெரிய மைதானத்தில் 11 பேருக்கு எதிராக மற்றைய 11 பேர் பந்தை உருட்டிக் கொண்டு வந்து இறுதியில் ஒரு கோல் போடுவதை நாவல் வடிவத்திற்கு ஒப்பீடு செய்தால்... சிறுகதை என்பது மிகக்குறைந்த இடைவெளியில் எதிராளியை நோக்கி எறியும் பந்து நடுவிக்கற்றைத் தகர்ப்பதாக இருக்க வேண்டும் என்று என்னுள் நான் ஒரு வரைவிலக்கணம் வைத்துள்ளேன். நிச்சயமாக பந்துமட்டையுடன் ஓடும் பொழுது ஆட்டமிழக்கச் செய்வது... அடித்த பந்து நிலத்தில் விழமுன் பிடித்து ஆட்டமிழக்கச் செய்வது போன்ற வகைகளில் எதிராளியை ஆட்டமிழக்கச் செய்தாலும் நடுவிக்கற்ற வீழ்த்தலுக்கு எப்போதும் கரகோஷம் அதிகம்.

என்னளவில் எனக்குள் வகுத்துக் கொண்ட வரைவிலக்கணத்தாலும் அடிமட்டத்தாலும் இந்தப் பத்துக் கதைகளை அளவீடு செய்யாவிடினும்

சிறுகதையைப் படைப்பதற்கு பலருக்கு ஏன் ஆர்வம் வருகின்றது என்ற பார்வையையும் உற்று நோக்க வேண்டிய தேவை ஒன்றிருக்கின்றது.

தங்கள் தங்கள் அனுபவ பகிர்வுகள் சமுதாயத்திற்கு நல்ல சில செய்திகளைச் சொல்லும் என்ற நம்பிக்கையில்... சமுதாயத்தின் பல கறைகளை துடைத்தெறியும் என்ற நம்பிக்கையில்... சமுதாய மாற்றங்களை ஏற்படுத்தும் என்ற நம்பிக்கையில்... பல எழுத்தாளர்கள் தனது எண்ணங்களுக்கு எழுத்து வடிவம் கொடுக்கின்றார்கள் என்று நினைக்கின்றேன்.

எழுத்து வடிவத்தின் ஆளுமை என்பதில் சிறுகதை ஆசிரியர்களுக்கு ஆசிரியர்கள் பாரிய வேறுபாடு உண்டு. அதுவே அவர்களின் தனித்துவம் என்றும் பார்க்கப்படுகிறது. எளிய உதாரணத்துடன் சொல்வதானால் புதுமைப் பித்தனின் நடை, ஜெயகாந்தனின் நடை, சுஜாதாவின் நடை என அடுக்கிக் கொண்டே செல்லலாம். கருவும் களமும் புதிதாக அமையுமிடத்து இந்த எழுத்து நடையும் ஒரு எழுத்தாளரின் தனித்துவம் ஆகும் பொழுது இவை மூன்றும் சேர்ந்து ஒரு படைப்பை உச்சத்தில் கொண்டு சென்று நிறுத்தும்.

அத்துடன் ஒரு எழுத்தாளரின் தனித்துவம் என்பது ஒரு பிள்ளை வளர்க்கப்படும் சூழல் போன்றது. ஓர் எழுத்தாளன் வாசகனாக இருந்த பொழுது அவனது வாசனையின் பரப்பும் ஆழ அகலமும் அவனது எழுத்தை நிர்ணயிக்கும் காரணிகளில் ஒன்றாகின்றது.

இவங்கை எழுத்தாளர்கள் அல்லது புலம் பெயர் எழுத்தாளர்கள் பலருக்கு பொழுது போக்காக அமைந்ததும் அமைந்து கொண்டிருக்கிறதும் இந்திய பொழுது போக்கு நாவல்கள் என்பதனை மறுக்க முடியாது. அந்த நாவல்கள் அவர்களுக்கு கொடுக்கும் அருட்டுணர்வு காரணமாக அவர்களின் நாவல்கள் அல்லது சிறுகதைகள் அமைந்து விடுவதும் தூர்பாக்கியமாகும். அதே மாதிரி விளம்பரப் பத்திரிகைகளின் பக்கத்தை நிரப்புவதற்காக உருவாக்கப்படும் அவசரப்படைப்புகள் பல குறைப்பிரவேசம் ஆகுவதும் தூர்பாக்கியமே.

இவ்வாறான பாக்கிய மற்றும் தூர்பாக்கிய நிலைகளினூடாகவே ஒரு எழுத்தாளன் புடம் போடப்படுவதும்... தொடர்ந்து தனது அடையாளத்தை தானே கண்டு கொண்டு பிரகாசமாக ஒளிர்வதும் நிகழ்வதுண்டு.

இவ்வாறான பார்வைகளுடன் திருமதி. கமலினியின் கதை களினுள் பயணப்பட விரும்புகின்றேன்.

இவரின் பத்துக் கதைகளுக்கூடாகப் பயணப்படும் பொழுது

இவங்கையில் உள்ள மானிப்பாய் என்ற என்ற இடத்தில் மிகவும் கட்டுப்பாடும் கண்ணியமும் மிகுந்த ஒரு குடும்பத்தில் பிறந்து சுவிஸில் நிர்ப்பந்தம் காரணமாக புலம் பெயர்ந்து... அந்த வாழ்வின் பல போலிகளை ஏற்கவும் முடியாது... தவிர்க்கவும் முடியாது.... சமரசம் செய்து கொள்ளவும் முடியாது வாழும் கையறுநிலையில் அவர் இருப்பதை நன்கு உணர்ந்து கொள்ள முடிகிறது.

பொதுவாக அதிக எழுத்தாளர்களுக்குரிய சமுதாய அக்கறையும் தார்மீகக் கோபமும் மேலாக பாரதி சொன்ன “ரௌத்திரம் கொள்” என்றதின் பிரதிபலிப்பும் இவர்கதைகளில் பரவிக்கிடக்கின்றது.

இவர் ஒரு பெண் என்பதாலோ என்னவோ பத்துக் கதைகளின் தலையாக பாத்திரம் பெண்களாக அமைகின்றார்கள். அவர்களுக்கு ஆதரவான தந்தை மற்றும் இரண்டொரு ஆண்களை நல்லவராகளாகவும் கொண்டு கதைகளை நகர்த்திக் கொண்டு செல்கின்றார்.

இவரின் கதைகளை மொத்தமாகப் பார்க்குமிடத்து கூட்டுக்குடும்ப அரவணைப்புகளும் அவற்றின் சிதறல்களும் அவை கொடுக்கும் வேதனைகளும் மூன்று கதைகளினுள்ளும்.... புலம் பெயர்நாடுகளில் பரவிவரும் மத மாற்றத்திற்கு எதிரான குரலாக ஒரு கதையும்... மனங்கள் ஒத்துக் கொள்ளுமிடத்து நியாமமான மதமாற்றம் ஏற்றுக் கொள்ளப்படலாம் என்ற தோரணையில் ஒரு கதையும்... பிள்ளைகளைத் தத்தெடுத்தல் - நலிவுற நோருக்கான சமுதாயப் பணிகள் என்பன இரு கதைகளினுள்ளும்... நம்பிக்கையின்மை - துரோகம் என்பன இரு கதைகளினுள்ளும், சமுதாய மாற்றத்திற்கான புதிய சிந்தனைகளினூடு புதிய வேதம் படைக்கப்பட வேண்டிய தேவையை வற்புறுத்தும் வகையில் ஒரு கதையும் என பத்துக் கதைகளின் களங்கள் அமைக்கப்படுகிறது.

அனைத்துக் கதைகளிலும் ஆசிரியரின் சமுதாய அக்கறையும் அதனை நியாயப்படுத்தும் தன்மையும் மிகவும் தூக்கலாகவும் தெளிவாகவும் தெரிகின்றது. தான் வாழும் சமுதாயத்திற்கு இந்தப் பத்துக் கதைகள் மூலமாக பத்துச் செய்திகளை உரத்துக் கூறுகின்றார். அத்துடன் அந்த நியாயத்தின் பக்கம் நின்று பல வாதப் பிரதிவாதங்களை எடுத்து வைக்கின்றார். அதற்காக பல ருசியான தகவல்களையும் பகிர்ந்து கொள்கின்றார். குறிப்பாக மானிப்பாய் என்ற பெயர் ஏன் வந்தது என்று 2-3 உதாரணகளுடன் கொடுக்கும் விளக்கம் அருமை.

ஒவ்வோர் கதை வாசித்து முடித்த பின்பு அவர் அந்தக் கதையில் சொல்லிய செய்தி ஒரு வாசகனுக்காக அல்லது அவனுக்கு தெரிந்த

ஒருவருக்காக சொல்வது போன்ற உணர்வை ஏற்படுத்துகிறது. அவ்வகையில் பிரச்சனைகள் பொதுமைப்படுத்தப்படுகிறது. அல்லது பொதுவான பிரச்சனைகள் முன் வைக்கப்படுகிறது. அத்துடன் அனேகமாக கதைகளுக்கு ஆசிரியர் தனது தீர்மானமான முடிவையும் தருகின்றார்.

மொத்தத்தில் தமிழ் இலக்கிய உலகத்தில் தன்னை ஏற்கனவே கவிதைகள் சிறுகதைகள் மூலம் அறிமுகப்படுத்திய ஆசிரியையின் முதலாவது சிறுகதைத் தொகுப்பு என்ற பெருமையினை இந்த "ஒரு வீணை அழுகிறதே" பெறுகின்றது.

இவரிடம் இருந்து இன்னும் இன்னும் இலக்கிய உலகம் எதிர் பார்க்கின்றது என்பதும் அதற்கான தேவையும் உள்ளது என எண்ணுகின்றேன்.

எல்லோரும் எனக்கேன் பிரச்சனை என்று பாராமுகமாக இருந்தால் எவர் சமுதாயப் பிரச்சனைகளை முன்னே வைப்பது?

அதற்கு திருமதி கமலினி கதிர் போன்றோரின் படைப்புகள் சமுதாயத்திற்கு தேவை.

அவரின் தொடர்ந்த இலக்கியப் பணிக்கு எனது வாழ்த்துக்கள்.

அன்புடன்

வி. ஜீவகுமாரன்

டென்மார்க்.

25-09-2017

என்னுரை

இப்போது வாசிக்கும் பழக்கமும் "ஆகா என்ன அழகு" என்று வியத்தலும் மறைந்துவிட இயந்திரமய வாழ்க்கைக்குள் திணிக்கப்பட்டு இருக்கின்றோம். இந்த இயந்திரத்தனமான வாழ்விலிருந்து கொஞ்சம் என்றானும் எமை மகிழ்விக்க கவிதைகளும், கதைகளும், ஓவியங்களும் உதவுமென்பது எனது எண்ணம்.

இந்த நாட்டுச் சிறுவர்களெல்லாம் வாசிக்கும் கலையை ஆர்வத்துடன் செய்யும்போது எமது தமிழ்ச்சிறுவர்கள் மட்டும் வாசிப்பதைத் துரமாக்கி வருவது எம்மை விசனத்துக்குள்ளாக்கிறது. இவர்களை ஊக்கு விப்பது பெற்றோரின் கடமை மட்டுமல்லாமல் எம் சமூக ஆர்வலர்களின் கடமையுமாகிறது. நாவலாசிரியர் கல்கி, அகிலன், நா.பார்த்தசாரதி, டாக்டர்.மு.வரதராஜன், ஜெயகாந்தன், அநுத்தமா, சிவசங்கரி, அனூராதா ரமணன் போன்றோர்களின் எழுத்துக்களை நாம் வாசித்து மகிழ்ந்த காலம் மலையேறிவிட்டது. தற்போது நம் பிள்ளைகள் ஒரு பக்க கதையோ கட்டுரையோ கூடி வாசிக்க விரும்பாத காலத்துக்குள் நுழைந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் நேரத்தைப் பங்குபோட ஆயிரம் விடயங்கள் வந்து விட்டன. தொடுதிரை(Smart Phone) என்ற ஒரு கருவியே அவர்களின் நேரத்தை முழுதாகக் கொள்ளையடித்து விடுகிறது. வாசிப்பு சிந்தனை வளர்ச்சிக்குத் துணை புரியும் நினைவாற்றலைப் பெருக்கும் என்பதனை அனைவரும் கவனத்தில் எடுத்துக் கொண்டால் வாசிப்புத் திறன் வளரும்.

இலங்கை வானொலியில் வாலிபவட்டம், இசையும்கதை, மங்கையர் மஞ்சரி போன்றவற்றில் நான் எழுதி ஒலிபரப்பானவை எல்லாம் காற்றில் கரைந்துபோக என் எழுத்துக்கள் வாழவேண்டும் என்ற ஆவலில் இச்சிறுகதைத் தொகுப்பு வெளியிடுகின்றேன்.

பள்ளிப் பருவத்தில் மு.வரதராஜனின் கதைகள் என்னை வெகுவாகவே கவர்ந்தன. அவரின் நடையில் நிறையப் புத்திமதிகள்

உபதேசங்கள் கதாபாத்திரத்தனுடாக வருவதுபோல் என் கதாபாத்திரங் களின் மூலமும் என்னையறியாமலே புத்திமதிகள் சொல்லப்படுகின்றன. என் கதைகளை வாசித்தவர்களும் அவற்றை நிறையவே விரும்பி சிலாகித்துக் கூறியிருக்கிறார்கள். பலரை இல்லாவிட்டாலும் சிலரை என்றாலும் சிந்திக்கத் துண்டுவதாக எனது கதைகள் அமைந்திருப்பின் நான் வெற்றியடைந்ததாக இன்புறுவேன்.

எனக்கு எழுத்தார்வத்தை துண்டியவரும், தமிழ் அறிவை வளர்த்த வருமான எனது தமிழ் ஆசிரியை திருமதி பரமேஸ்வரி ராஜநாயகத்தை இந்த பனுவலில் நினைவுகூராமல் இருக்க முடியாது. எனது சிறுகதைகளைத் தொகுத்து புத்தகமாக வெளியிட வேண்டுமென்ற ஆவலைத் தூண்டிய எழுத்தாளரும், ஊடகவியலாளருமான திரு. கனகரவிக்கும் இக்கதைகளைப் பதிப்பதற்கும் புத்தகமாக வெளியிடவும் பக்கத்துணையாக இருந்தவருமான டென்மார்க்கை வசிப்பிடமாகக் கொண்ட பிரபல எழுத்தாளர் திரு. வி. ஜீவ குமாரன் அவரது துணைவி கலாநிதி ஜீவகுமாரன் கணினியில் எழுத்துரு வாக்கத்தில் சந்தேகம் வந்த போதெல்லாம் உதவிய பொறியியலாளரும் கணித ஆசிரியருமான திரு. மா. ராகுவன் ஆகியோரை வாழ்க வளமுடன் என்று வாழ்த்திப் பணிவதில் நான் பூரிப்படைகின்றேன். அத்துடன் வாழ்த்துரை கேட்டவுடனேயே அனுப்பி வைத்த சுவிஸ் கல்விச்சேவை ஒருங்கிணைப்பாளர் திரு. கந்தசாமி பார்த்திபன் அவுஸ்திரேலியாவைச் சேர்ந்த எழுத்தாளர் திருமதி ரேணுகா தனஸ்கந்தன் ஆகியோரையும் வாழ்க வளமுடன் என்று வாழ்த்துகின்றேன்.

அழகு நூலாக்கித் தங்கள் கரங்களில் தவழ விட்ட ஜீவநதி பதிப்பகத்தாரையும் வாழ்க வளமுடன் என்று வாழ்த்திப் பணிவதில் மனம் மகிழ்கின்றேன்.

அன்புடன்
கமலினிகதிர்.
சூரிச்
சுவிற்சர்லாந்து

ஒரு பிறைநிலா யௌர்ணமியாகிறது

குத்துவிளக்கை ஏற்றிப் பிள்ளையாரை வணங்கிக் கொண்டிருந்த ராஜியின் காதில் கணவன் சேகரின் கார் ஹோர்ன் ஒலி கேட்டது.

அவசரமாகத் திருநீற்றைப் பூசி குங்குமம் இட்டு விழுந்து வணங்கி விட்டு வாசலை நோக்கி விரைந்தாள்.

உற்சாகமாக விசிலடித்தபடி காரிலிருந்து இறங்கிய சேகர் “ஹாய் ராஜி” என்று அன்போடு அவளை அணைத்தபடி வீட்டுக்குள் நுழைந்தபடியே, “ராஜி இப்படியே நான் குளிச்சிட்டு வாறன். நீர் போடும் டீயைக் குடிச்சிட்டு ஒரு சினிமாவுக்குப் போய் வருவோம்... என்ன”.

கணவனைப் பார்த்து புன்னகைத்தாள் ராஜி.

வானொலியை மெல்லியதாகப் போட்டுவிட்டுத் தேநீர் போடுவதற்காய் சமையலறையை நோக்கிச் சென்ற ராஜியின் மனம் துள்ளிக் குதித்தது. “ஆகா, என்ன அருமையான வாழ்க்கை. சொந்தமாக பிஸினெஸ் செய்யும் பணக்காரக் கணவன். கப்பல் போல வீடு கார் வேலைக்காரர் எல்லாத்துக்கும் மேல் அன்பை பூவாய்ச்சொரியும் கணவன். வேறென்ன வேணும் ஒரு பெண்ணுக்கு”.

ஆடிப்பாடி சீண்டலும் விளையாட்டுமாய் சினிமாவுக்குக் கிளம்பினார்கள்.

“நாங்க இப்படி ஆடிப்பாடித் தியேட்டருக்கு போகப் படம் தொடங்கிவிடும். உங்களுக்கு இன்னும் விளையாட்டுப் புத்திதான்” என்று செல்லமாகக் காதைக் கிள்ளியவளுக்கு

“கொஞ்ச நாளைக்குத்தானே இந்த ஆட்டமெல்லாம். ஒரு சின்னத் தேவதை வந்து குதித்தவுடன் இதுகளுக்கெல்லாம் எங்கை நேரமிருக்கப் போகிறது” என்ற சேகருக்கு, “அவசரத்தைப் பார். இன்னும் கல்யாணமாகி ஆறு மாசம் ஆகேல்லை. கொஞ்சநாள் போகட்டும் சேகர்” என்றாள் ராஜி.

“இல்லை ராஜி. குழந்தை வந்தால் எங்கள் அன்பு கூடுமெய்யொழியக் குறையாது. எங்கடை குழந்தை பாலமாக இருந்து இன்பத்தைக் கூட்டுவாள்”, என்றவனுக்கு, “இப்பவே முடிவாச்சா பெண் குழந்தையென்று” கூறியவளுக்கு பதில் சொன்னான் சேகர்.

“நாங்கள் மூன்று பேருமே ஆண்களாய் இருக்கிற படியாலை எனக்குப்பெண் குழந்தையென்றால் கொள்ளை ஆசை. எங்களுக்குப் பணத்துக்கா பஞ்சம் சீதனம் அது இது வென்று பயப்பட. ஏன் உமக்குப் பெண் குழந்தை பிடிக்காதா”, கேட்டான் சேகர்.

“நிசந்தான். ஆனாலும் நாங்க சீதனமென்று கேட்கிற வனுக்கு எங்கடை மகளைக் கல்யாணம் செய்து குடுக்கக் கூடாது. எங்கடை தமிழ்ச் சமூகத்திலிருந்து இந்த சீதனப்பேயை ஒளிக்க வேண்டும். கேட்காதவனுக்குத்தான் எங்கடை பிள்ளையைப் பொருளையும் குடுக்க வேணும். எனக்கு இரண்டு பொம்பிளைப் பிள்ளையும் ஒரு ஆம்பிளைப் பிள்ளையும் வேணும். அப்பதான் இரண்டு பொம்பிளைப் பிள்ளைகளும் ஒருத்தருக்கொருத்தர் உதவியாயிருப்பினம். மனம் விட்டுக் கதைப்பினம்”, என்ற ராஜிக்கு “ராணியின் கட்டளைப்படியே ஆகட்டும்”, என்று கேலியாகக் கூறினான் சேகர்.

நாட்கள் மாதங்களாக மாதங்கள் வருடங்களாக உருண்டோடின.

ஒற்றையாய்ப் பிறந்து தனியாய் வளர்ந்த ராஜியின் இதயம் பூவாய்ச் சிரிக்கும் ஒரு மழலைக்காக ஏங்கித் தவித்தது.

சேகர் மட்டுமென்ன ஒருத்தருக்குத் தெரியாமல் ஒருத்தர் குழந்தைக்காக ஏங்குவதும் அதை மற்றவருக்குத் தெரியாமல் மறைப்பதும் சர்வ சாதாரணமாகி விட்டது.

சில்லறைக்காசுகளைக் கொட்டியதுபோல் கலகல

வென்று சிரிப்போடிருந்த இருவரும் மனதுக்குள்ளேயே ஏக்கத்தைப் போட்டுக் குமைவதும் வெளியில் சந்தோஷமாயிருப்பது போல் நடப்பதுமாக இருந்தனர்.

ஏக்கச் சமையுடன் நாட்கள் ஊர்ந்தன.

மனச்சுமை தாங்காத ராஜி பெற்றோரிடம் சென்று ஒரு வாரம் தங்கி வந்தாள்.

போன இடத்தில் அவள் ஒன்றுவிட்ட அக்காவும் குழந்தையும் வந்திருந்தனர்.

அக்காவின் செல்வமகள் சரண்யாவின் வட்டக் கண்ணும் மழலைப் பேச்சும் அவளைக் கொள்ளை கொண்டன. நாவற்பழம் போன்று மினுமினுக்கும் சரண்யாவின் கண்கள் எப்போதும் அவள் கண்களில் நிழலாடத் தொடங்கியது. தனக் கென்று ஒரு மழலை பிறக்காதா... "அம்மா" என்று வாய் நிறைய அழைக்காதா என்று ஏங்கினாள். அவள் ஏக்கங்களுக்கும் உணர்ச்சிகளுக்கும் வடிகாலாயிருந்தது தோழி வசந்தியும் அவள் குழந்தைகளுந்தான்.

பாடசாலை போகும் ஆனந்தும் ப்ரியாவும் அவ்வளவாக அவள் மனம் கவரவில்லை.

கடைசிக் குழந்தை ராகவ்தான் ராஜியின் அன்பு மழையில் நனைபவன். அடிக்கடி வசந்தி வீட்டுக்கு ஓடிவிடுவாள். சிறுவயதிலிருந்தே ராஜியும் வசந்தியும் சேர்ந்தே பாடசாலை செல்வதும் விளையாடுவதும் பேசுவதும் ஒருவரை விட்டு ஒருவரைப் பார்க்கவே முடியாது. இரட்டைப் பிள்ளைகளோ என்று பலரும் கேட்கும் விதத்திலிருந்தார்கள்.

யூனிவசிட்டிக்கும் முதல் தடவையிலேயே வசந்தி எடுபட்டு விட்டாள். ஆனால் ராஜி இல்லாமல் தான் மட்டுமே யூனிவசிற்றிக்கு போக முடியாதென்று அவளுக்குப் பாடங்களில் ஊக்குவித்து அடுத்தவருடம் இரண்டு பேருமே ஒன்றாக பேராதனை பல்கலைக்கழகத்துக்குச் சென்றார்கள்.

இவர்கள் ஊரில் நட்புக்கு இலக்கணமாக இவர்களையே உதாரணமாகச் சொல்வார்கள்.

வசந்தி படிப்பில் மட்டுமல்லாமல் ஆடல் பாடல் பேச்சு நாடகம் எழுத்து என்று எல்லாத்துறைகளிலும் தடம்

பதித்தது மட்டுமின்றி பரிசுகளும் குவிப்பவள்.என்றைக்குமே வசந்தியைப் பார்த்து பொறாமைப்பட்டதோ தான் ஏன் அவள் போலில்லை என்று நினைத்ததோ கிடையாது.

வசந்தி மேல் கொள்ளைப் பிரியம் மட்டுமே வைத்திருந்தாள்.

எல்லோரிடமும் வசந்தியின் பெருமையே பேசுவாள்.

ராஜிக்கு வசந்தியின் அண்ணாதான் அண்ணா. அவளின் அக்காதான் அக்கா. அவ்வளவு அன்னியோன்யத் துடன் இருந்த போதும் தன் மனக் குறையை எடுத்துச் சொல்ல முடியவில்லை. எத்தனையோ தரம் சொல்லி ஆற வேண்டும் ஏதாவது அறிவுரை கேட்க வேண்டுமென்று போனாலும் கேட்காமலே திரும்பி விடுவாள். ராஜியைப் போல வசந்திக்கு நேரம் கிடைப்பதில்லை. ராஜி போற நேரத்தில் தான் கொட்டிப் பேச வேண்டியதெல்லாம் கடகடவென்று பேசிக் கொட்டி விடுவாள். அவளுக்கு எதையுமே மனசிலை போட்டுக் குமையத் தெரியாது.

வசந்தி வீட்டைத்தேடி ஓடும் ராஜி, "வசந்தி நீ என்ன வீட்டுப் பக்கமே வாறாயில்லை" என்று கேட்க, "நான் மூன்று பிள்ளைகளுடன் பஸ்ஸில் ஏறி வாறதென்றால் எவ்வளவு கரைச்சல். ஐந்துபேரும் வெளிக்கிட்டு பஸ்ஸில் இடிபட்டு வாற தென்றால் வேண்டாமென்றாயிடும். எனக்குத் தெரியும்தானே என்றை ராஜியை. வருடக்கணக்காய் நான் போகாட்டாலும் கோவிக்க மாட்டாள் ஓடிவருவாளென்று. என்னைப்போல உனக்கென்ன இடுப்பிலை ஒண்டும் கையிலை இரண்டுமா. ஹாயாக நினைத்தவுடன் காரில் வெளிக்கிட வேண்டியது தானே" என்றாள்.

"உன்னைப் பார்த்து நான் ஏங்குறன். நீ என்னைப் பார்த்து பொறாமைப்படுறாய்.சரி அது போகட்டும்.நான் உன்ரை சின்னவன் ராகவ்வுடன் பொழுதைக் கழித்துவிட்டுப் போவமென்று வந்தன்".

ராஜியின் பேச்சுக்கு மறுமொழி பகர்ந்த வசந்தி "இவ்வளவு நேரமும் பாடாய்ப்படுத்திப் போட்டு இப்பதான் நித்திரையானான். எழுப்பினாலும் காந்தாரமாடுவான். நாலு

மணி வரை நில்லடி எழும்பட்டும்”.

“ஐயோ 4மணிக்கு சேகர் வந்திடுவார். எனக்கும் பார் மத்தியானத்தில் குழந்தைகள் படுக்குங்கள் என்றது மறந்து போச்சு. ஏதோ யோசனை இவனோடை விளையாடி இவன்ரை பேச்சைக் கேட்டால் மனதுக்கு ஆறுதலாயிருக்குமென்று ஓடி வந்தன்” என்ற ராஜியை ஆதரவோடு அணைத்த வசந்தி “ராஜி என்னடி உனக்கு கஸ்டம்? என்ன வேதனை?” கேட்டு முடியு முன்னே கண்கள் குளமாக அன்புத் தோழியின் தோளில் சாய்ந்து விம்மி அழத் தொடங்கினாள் ராஜி.

எதுவுமே பேசாமல் அவள் முதுகைத் தடவியபடி இருந்தாள் வசந்தி.

தன்னை ஆசுவாப்படுத்திய ராஜி “கல்யாணமாகி நாலு வருடம் முடிஞ்சிட்டதடி. இப்படியே நான் நெடுக இருக்கப் போறேனோ என்று பயமாயிருக்கடி. ஒரு குழந்தை ஒரேயொரு குழந்தையென்றாலும் எனக்குப் பிறக்காதா. நான் என்னடி பாவம் செய்தன்” ஏக்கத்துடன் கேட்டவளுக்கு, “நானும் இப்ப கொஞ்ச நாளாய் கவனிச்சனான் உன்ரை ஏக்கத்தை. ஏன் நீங்க இரண்டு பேரும் ஒரு டொக்டரை சந்திச்சு முழுச் செக்கப் செய்யுங்கோவன்” என்ற வசந்திக்கு தழுதழுத்த குரலில் விடை பகிர்ந்தாள் ராஜி. “இவரும் இப்படித்தான் சொல்றார். ஆனா எனக்குத்தான் பயமாயிருக்கடி. தற்சமயம் குழந்தை பிறக்காது என்று டொக்டர் சொல்லிவிட்டால் என்னாலை தாங்க முடியாதடி. செத்திடுவன் நான். அதைவிட ஒரு நம்பிக்கையில் காலம் கடத்திறது மனதுக்கு ஆறுதலாயியிருக்கு.”

இதமான வார்த்தைகளால் தோழிக்கு ஆறுதல் கூறி அனுப்பி வைத்தாள் வசந்தி.

வெறிச்சிட்டிருந்த மனம் போலவே வீடும் நிசப்தமாக இருந்தது.

புத்தகமும் வாசிக்கப் பிடிக்காமல் தொலைக்காட்சிப் பெட்டியை போடுவதும் நிற்பாட்டுவதுமாக ஒரு பைத்தியக் காரி போலிருந்த ராஜி ஏக்கப் பெருமூச்சுடன் செற்றியில் சாய்ந்தாள். அவளது மனக்குதிரை பின்னோக்கிப் பாய்ந்தது. அன்று வைத்தியரிடம் செய்த எல்லாப் பரிசோதனைகளின் முடிவு

பார்க்கப் போகும்போது இரவு முழுக்கத் தூக்கமின்றித் தவித்து எவ்வளவோ பதைபதைப்புடன் கோயிலுக்குப் போய்விட்டுப் போனார்கள்.

அங்கு வைத்தியர் சொன்ன செய்தி இடிபோல இறங்க அதை ஜீரணிக்க முடியாமல் இருவரும் பட்ட பாடு. மனமுடைஞ்சு குழந்தையாய் கேவிக் கேவி அழுதவளைத் தேற்ற வழி தெரியாமல் திகைத்த சேகர் “ராஜி ராஜிம்மா அழாதையம்மா. நான் என்ன செய்ய?. முன்பே தெரிந்திருந்தால் இந்தப் பாவத்தைச் செய்திருக்க மாட்டன். ஒரு குழந்தையைக் குடுக்க முடியாத பாவியாயிட்டன்.” என்று தலையில் அடித்துக் கொண்டு கதறிய கணவனைப் பார்த்து தன் சோகங்களை அடக்கத் தொடங்கினாள்.

இப்போதிருக்கும் எத்தனையோ வைத்திய வசதிகள் அவனைக் குணமாக்குமென்றும் இது ஒரு பெரிய விடய மில்லையென்று வைத்தியரே சொன்னது மனதுக்கு ஆறுதல் அளித்தாலும் சேகர் அதில் நாட்டங் காட்டாதது கவலையை அளித்தது ராஜிக்கு. காலத்தை வீணாக்காமல் வேறு வழியில் குழந்தை உருவாவதில் நாட்டங்கொண்டு அதைப் பற்றியே அடிக்கடி பேசத் தொடங்கினான் சேகர். அதில் எள்ளளவும் விருப்பமில்லாத ராஜி மன ஆறுதலுக்கு நண்பியைக் காணச் சென்றாள்.

அவளுக்குத் தெரியும் வசந்தி தனக்கு ஆதரவாக ஏதோ ஒரு நல்ல வழி கூறுவாளென்று.

இவள் போன நேரம் வசந்தி தங்கடை மகனின் படிப்புப் பிரச்சினையில் மூழ்கிப் போயிருந்தாள்.

ராஜியைக் கண்டதுமே பொரிந்து தள்ளிவிட்டாள்.

“நாங்கள் படிக்கேக்கை இவ்வளவு போட்டியில்லையே. இப்ப தலை சுத்துது ராஜி. ஓட்டம் ஓட்டமென்று தாங்களும் ஓடி பிள்ளைகளையும் ஓட விடுகினம். ஒரே பாடத்துக்கு எத்தனை ரியூசன் தெரியுமே. நான் மகனை ரியூசனுக்கு அனுப்பிறேலையெண்டு ஆசிரியர் கூடி குறை சொல்றா. ஆனந்த் கெட்டிக்காரன்தான். என்றாலும் ரியூசனுக்கு அனுப்பிறது நல்லது தானே என்கிறா. நான் பாடம் சொல்லிக்

குடுக்கிறன் என்றால் நீங்க என்ன ரீச்சரா என்று எல்லாரும் கேட்கினம். இந்த ஐந்தாம் வகுப்பிலேயே பிள்ளைகளை இருக்க நிற்க விடாமல் ஓட்டிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். பிள்ளைகளை விளையாடக் கூட விடுகினமில்லை. ஆனந்த் விளையாடப் போனால் ஒருத்தரும் இல்லை. எல்லாரும் ரியூசன். இவன் தனிய என்ன விளையாடுறது. என்னைப் பிடிச்சிடுவான் கிரிக்கெட் விளையாட வாங்கோ என்று. பிரியா விளையாடப் போனால் சரிவராது. பொம்பிளைப்பிள்ளைகளுக்கு விளையாடத் தெரியாதாம். பிரியாவைப் பெடியனாய் பெத்திருக்க வேணும். பிள்ளைகளுக்கு விளையாட்டும் முக்கியம் என்றது விளங்கு தில்லை இந்தப் பெற்றோருக்கு. இப்ப எல்லாருக்கும் அவசரம். ஐந்து மணிக்கு எழுப்பி படிக்க விடுகிறது பத்தாதென்று காலையிலும் ஒரு ரியூசன். பிறகு ஸ்கூல். பின்னேரம் அடுத்த ரியூசன். இரவு களைச்ச வந்தாலும் வீட்டுப்பாடம் செய்ய வேணும். ஒன்பது மணிக்குப் படுக்கை. அதுக்குள்ளை ரி.வி பார்க்க கொஞ்ச நேரம். அதுவும் இரவுச் சாப்பாட்டு நேரத் திலை. பிள்ளையோடை பெற்றாருக்கு கதைக்க நேரமில்லை. வெறும் புத்தகப் பூச்சிகளாய்தான் அதுகள் வளரப் போகுதுகள். ஒரு தன்னம்பிக்கை ஆளுமை தலைமை தாங்கும் பண்பு விட்டுக் கொடுத்தல் எதுவுமே பழகுவதற்கு எந்த விளையாட்டோ செயல்திறனோ இல்லை. அடுத்த ஜெனரேசனை நினைக்கப் பயமாயிருக்கு. கடைசி ஆரோக்கியமாக என்றாலும் இருக் கிறார்களா என்றால் அதுவுமில்லை. காலமை இரண்டு துண்டு பாண் இந்த ஜாமைப் பூசி. மத்தியானம் கடையிலை வாங்குற றோல்ஸ் அல்லது பேஸ்ரி. இரவும் அம்மாமார் வேலையால் களைச்ச வந்தால் அதுவும் ஏதோ சாப்பாடு. காய்கறி மீன் என்று சத்துள்ள சாப்பாடேயில்லை. எனக்கெல்லாம் இப்படி யிருக்கேலாது” என்று சொல்லவும், “எல்லாரும் வசந்தியோ. இவ்வளவு படிப்பு படிச்சிட்டும் வேலைக்குப் போகாமல் குழந்தைகளுக்கப் பார்த்துப் பார்த்துச் செய்ய” என்றாள் ராஜி.

“நாங்க எல்லாம் முந்தி மண்ணிலை எத்தனை பொம்மைகள், குரும்பட்டியிலை தேர் என எத்தனை விளையாட்டுச்சாமான் செய்வம். இப்ப பிள்ளைகள் கிரியேட்டி

விட்டியை எங்கை பழகப் போகுதுகள். எனக்கு கவலை யாயிருக்கு” என்று சொல்லவும் “ஓம் வசந்தி ஆனா எங்களாலை என்ன செய்ய முடியும்” என்றாள் ராஜி.

திசை மாறிவிட்ட பேச்சுக்களால் தன்னுடைய கவலைகள் எதுவுமே பேச முடியாமல் வீடு திரும்பினாள்.

பின்னொருநாள் சலனப்பட்ட மனதுடன் வசந்தி வீட்டை செல்லத் தீர்மானிக்கும்போது பாடசாலை நாட்களில் வசந்தி தன்னிடம் கூறும் கதைகள் ஞாபகத்துக்கு வந்தன.

அவள் எங்களைப்போல சாதாரண பெண்ணில்லை. இலட்சியப்பெண். நெஞ்சு நிறைய இலட்சியக் கனவுகளுடன் வாழும் புதுமைப்பெண். அடிக்கடி கனவுலகத்துக்குப் போகும் அவள் ராஜியிடம் தன் எண்ணங்கள் ஆசைகளை அள்ளிக் கொட்டுவாள். “ராஜி நான் கல்யாணம் செய்ய மாட்டனடி. சோற்றை இரையாகத் தின்று கொண்டு காலத்தில் கரைவது தான் வாழ்க்கையா? பிறரைத் தானும் தன்னைப் பிறரும் வம்பு பேசிக் கழிவதுதான் வாழ்க்கையா? இறக்கும்வரை மூச்சு விடுவதுதான் வாழ்வா? இதையெல்லாம் விடப் பெரிதாக ஒன்று வாழ்க்கையில் இல்லையா? கண்களில் இலட்சியக் கனவு மின்ன வசந்தி கூறுவதைக் கேட்டு ராஜி மலைத்திருக்கிறாள். இந்த உலக நினைவேயில்லாமல் எங்கோ பார்த்தபடி “ஆலமரமாய் எத்தனையோ பேர் வாழும் நிழல்மரமாய் வாழ வேணுமடி. கல்யாணம் குழந்தை என்று சுத்தின வட்டத்தையே சுத்திக்கொண்டு அது என்ன வாழ்க்கை. தாய் தந்தைகளை இழந்து அன்புக்காக ஏங்கி ஆதரவற்றிருக்கும் குழந்தை களுக்காக நான் வாழப் போகிறேன். பிறந்துவிட்ட குழந்தைகள் வாழ வழியற்று ஏங்கப் புதுசாகக் குழந்தைகள் பிறக்க வேணுமா என்ன? உனக்கும் இப்படித் தோன்றுகிறதா ராஜி” கண்களை அகல விரித்துக்கொண்டு கேட்கும் வசந்திக்குப் பதில் சொல்லத் தெரியாமல் விளித்திருக்கிறாள் ராஜி. ஆனால் கடைசியில் எல்லோரும் சுத்தின வட்டத்தையே வசந்தியையும் சுற்ற வைத்து விட்டது விதி. அதன் மாயக் கரங்களுக்குள் அகப்படாதவர் யார இனி எவ்வளவு முயன்றாலும் அந்தச் சுழலுக்குள்ளிருந்து அவளால் மீளவே முடியாது.

அன்று தான் கண்ட கனவுகளையெல்லாம் ராஜி மூலம் நனவாக்க விழைந்தாள் வசந்தி.

அன்றைக்கு நீ வரும்போதே உன் மனநிலை சரியில்லையென்று எனக்கு விளங்கிற்றுது. ஆனால் இவருமிருந்தபடியால் அந்த விஷயத்தைக் கதைப்பதை தவிர்க்கவே நான் வேறு விஷயங்களைக் கதைத்தன். இப்ப சொல்லு. சேகர் என்ன சொல்றார். ரெஸ்ற் ரியூப் குழந்தையைப் பற்றித்தான் கதைக்கிறாரோ. நீ யோசிக்காதே ராஜி. நான் சொல்றதை இரண்டு பேரும் சிந்திச்சுப் பாருங்கோ. சேகர் வைத்தியம் பார்த்து அதன் பிறகு ஒரு குழந்தை பெற்றுக் கொள்வதைவிட இப்பவே ஒரு குழந்தையைத் தத்தெடுக்குமாறு யோசனை வழங்கினாள். குழந்தையை வாங்கித் தத்தெடுத்து வளர்த்தாலும் மலடி என்ற பெயர் தீருமா என்றவளுக்குப் பெரிய லெக்சரே அடித்து விட்டாள் வசந்தி.

“இதோ பார் ராஜி தாய்மை என்பது அவ்வளவு குறுகியதல்ல. உயிரைச் சும்ந்து ஒரு குழந்தையைப் பெறுவதால் மட்டும் ஒரு பெண் தாயாகிறாளா? நோயால் ஒருவர் துன்புறும் போது ஓடிப்போய் உதவ மனம் துடிக்குதே அது தாய்மையில்லையா? ஒரு குழந்தையோ அன்றில் யாரோ அடிபட்டு அலறும்போது ஓடிப்போய் தாங்கச் சொல்லுதே அது தாய்மையில்லையா. தாய்மை உணர்வில்லாமல் அடுக்கடுக்காய் பெற்று விட்டு அவர்களைப் பேசியும் அடித்தும் துன்புறுத்தும் தாய்மார்தான் மலடிகள். பெற்ற குழந்தைகளை விட்டிட்டு யாரோடையோ ஓடிப்போற தாய்மார்களை எல்லாம் தாய் என்றது சொல்லலாமா. எங்கடை அப்பாவையெல்லாம் தாய் போல இருக்கவில்லையா. தாய்மை என்பது ஒரு உணர்வு ராஜி. அதுக்கு ஆண் பெண் என்ற பேதமேயில்லை என்கிற போது பெற்ற தாய் பெறாத தாய் என்று கதைக்கிறாய். தாயாய் இருக்கிறதுக்கு ஒரு பிள்ளையைப் பெறத் தேவையில்லை. தாய்மை உணர்வு மட்டுந்தான் முக்கியம். என்னைக் கேட்டால் மலடி என்ற சொல்லே தமிழ் அகராதியிலிருந்து எடுபட வேண்டுமென்று சொல்லுவன். அது பெண்மையை அவமதிக்கும் ஒரு சொல். சரி அதை விடு. உங்களுடைய

வசதிக்கு இரண்டு இல்லை மூன்று பிள்ளைகளை எடுத்து வளருங்கோ. அதற்கிடையில் சேகரும் ரீட்மென்ற் முடித்து குழந்தை பெத்துக்கலாம். எனக்குத் தெரியும் என்றை ராஜியை. எல்லாக் குழந்தைகளிடத்தும் ஒரேயளவு பாசத்தைக் காட்ட உன்னாலை முடியும். குழந்தைகளைத் தத்தெடுத்துப் பாசங்காட்டி வளர்த்தால் நீங்க பெறப் போகும் குழந்தைக்குப் பாசம் காட்டப் பாசம் என்ன பாலா வற்றிவிட. உன்னிடம் எக்கச் சக்கமாய் அன்பு இருக்கு. மதர் திரேசா என்ன குழந்தை பெற்றா மற்றவர்களிடம் அன்பு காட்டினார்.” என்றவளுக்கு “அவ இதுக்கென்று பிறந்த பிறவி. நான் தற்சமயம் பிள்ளை களுக்குள் வேறுபாடு காட்டிவிட்டால். அது பெரிய பாவ மில்லையா” கேட்ட ராஜிக்கு வசந்தி கூறினாள்.

“உகும். அந்தக் குணம் உன்னட்டை இல்லவேயில்லை. இனியும் வராது. உன்னைத் தெரியாதா எனக்கு 5 வயசிலை யிருந்து உன்னோடை பழகுறன். யாரோ பெற்ற குழந்தை களுக்கு உன்னை அம்மாவாக்கிறதுக்குத்தான் கடவுள் உனக்கு பிள்ளைகளைத் தரேல்லைப் போலை. அவருக்குத் தெரியும் எப்ப குழந்தைகளைக் குடுக்க வேணுமென்று. நீங்க இரண்டு பேரும் நல்ல பெற்றோராய் இருப்பீங்க எல்லாக் குழந்தை களுக்கும். கவிஞர் வைரமுத்து சொல்கிறார். “காற்று யார் கவாசிக்கிறார்கள் என்று பார்த்து வீசுவதில்லை. என் கவிதையை யார் வாசிக்கிறார். எத்தனை பேர் படிக்கப் போகிறார்கள் என்று எனக்குக் கவலையில்லை. கவிதை மனதில் வருகிறது. எழுதுகிறேன். அவ்வளவு தான் என்று. அதுபோல் மனசிருக்கு செய்கிறீங்க. அவ்வளவுதான்.

தேவையில்லாததைப் போட்டுக் குளப்பி யோசிக்கா மல் சேகரோடு கதைத்துச் சீக்கிரமே தத்தெடுக்கிற வேலையைப் பாருங்கோ. சேகர் அப்படியும் சொல்லிக் கேட்காட்டி என்னட்டைக் கூட்டிட்டு வா அல்லது நான் வாறன். அவருக்கு விளங்கப்படுத்தி எப்படி ஏற்றுக் கொள்ளச் செய்வது என்று உனக்குத் தெரியும்” என்று கூறி முடித்தாள் வசந்தி.

வசந்தி போட்ட விதை செடியாகிக் காய்த்து கனிந்து இரண்டு குழந்தைகள் ஆணும் பெண்ணுமாய் ராஜி வீட்டை

இன்பத்தில் ஆழ்த்தினார்கள்.

வசந்தியின் நினைவாய் முதற்குழந்தை வசந் ஆகவும் ராகவின் நினைவாய் ராகவியாகவும் வளைய வந்தனர். திக்குத் திசையின்றித் தவித்துக் கொண்டிருந்த இரண்டு குழந்தைகளின் வாழ்வு ஒளி பெறத் தொடங்கியது.

பெருக் கெடுத்தோடும் பெற்றோரின் அன்பு வெள்ளத்தில் இருஜீவன்கள் நீந்தத் தொடங்கின.

வசந்தி கூறிய அமிர்த வாக்கு ராஜியின் காதுகளில் ஒலித்த வண்ணமிருந்தது.

"நீங்க தத்தெடுத்து வளர்த்து வாருங்கோ. அவர்கள் உங்களுக்கு என்ன செய்வார்கள் என்பதைப் பற்றி சிந்திக்க வேண்டாம். காற்றைப் போல நல்லது செய்யுங்கோ. எதிர் பார்ப்பு இல்லாமல் அன்பை மட்டும் கொடுத்து வளருங்கோ"

தோழியின் நல்லுரையால் வரண்டிருந்த அவர்கள் வாழ்வு பூத்துக் குலுங்கியது.

பிறை நிலாவாக இருந்த அவர்கள் வாழ்வு பெளர்ணமியாகிறது.

வானவில் 2012

தாய் மண்ணைந்தேடி...

“இலேசான மழைத்துறல்...மெல்லிய குளிர்...வருடிச் செல்லும் இதமான காற்று எவ்வளவு அழகாக மனசுக்கு இதமாக இருக்கிறது. நிறம் மாறிப்போன இலைகள் சத்தம் போடாமல் கீழே உதிர்ந்து நிலமெங்கும் பரவிக் கிடக்கும் அழகு. இவையெல்லாம் உங்கடை மனதைத் தொடேல்லையே அம்மா” என்று கேட்ட மகளுக்கு “இல்லை என்பதுதான் என்னோடைபதில்”.

என்றை மனதில் சோவென்று கொட்டுற மழை தான் கேட்டபடியிருக்கு.

வெள்ளத்துக்குள் காலை வைச்சபடி குடை பிடித்துக் கொண்டு போகும் ஆட்கள்தான் கண்ணுக்குள் நிற்கினம். ஓடுகிற வெள்ளத்துக்குள் காகிதக் கப்பல் விட்டு சிரித்தபடி ஓடுற குழந்தைகள்தான் கண்ணுக்குள்ளை தெரியுது. ஒருத்தர் மேலை ஒருத்தர் சேறடிச்சு கலகலவென்று சிரிக்கும் சிறுவர்களின் சிரிப்போசைதான் காதுக்குள்ளை கேட்குது. உடுப்பெல்லாம் சேறோடை பயந்து பயந்து வீட்டுக்குள்ளை போற குறும்புச் சிறுவர்கள்தான் கண்ணுக்குள்ளை வந்து வந்து போயினம்.

“என்னை ஏன் பிள்ளை கரைச்சல்படுத்துறாய். என்னை என்றை பாட்டிலை விட்டிடு. நினைவிலேயே வாழுவம்” என்று கூறியபடி எழுந்து சென்ற தாயை எவ்வாறு மாற்றலாம் என்று சிந்தித்தபடியே வேலைக்குப் புறப்பட்டாள் சாந்தி.

எட்டு வருடங்களுக்கு முன் தாய் மண்ணை விட்டு

பிள்ளைகளிடம் சுவிசுக்கு வந்தவர்தான் இந்தச் சீதா.

அப்போது மனம் நிறைய மகிழ்வுடன் பிள்ளை களுடன் இருக்கப்போகும் நிம்மதியுடன் வந்தவர்தான் கணவருக்குப் பின் தனிமையில் எதுவுமே செய்யத் தெரியாமல் எல்லாவற்றுக்கும் இன்னொருத்தரை உதவி கேட்டு மனம் சலிச்சு இருந்தவருக்கு சுவிசில் பிள்ளைகளுடன் இருப்பது மிகப்பெரிய நிம்மதியைக் கொடுத்தது.

இரண்டு மூன்று வருடங்கள் சுவிசின் அழகை விரும்பிப் பார்த்து இரசித்த சீதாவால் அதன்பிறகு சுவிசில் ஓட்டமுடியவில்லை.

எதையோ இழந்த சோகம் அவர் மனதை வாட்டியது. முதல் நல்ல கல்யாணம் பேசி மூத்த மகளுக்கு வந்தபோது தகப்பன் மறுத்துவிட்டார். இந்தளவு தொலைவிற்கு மகளை அனுப்ப அவருக்கு மனசே வரவில்லை. ஆனாலும் தெரிந்த குடும்பம் நல்ல பிள்ளை என்பதில் தன் விருப்பத்தை விடுத்து மகளைக் கல்யாணம் செய்து கொடுத்தார்.

அடுத்த வருடமே மகள் "இது நல்ல நாடு அப்பா. தம்பியவை வந்தால் நல்லது. எனக்கும் உதவியாயிருக்கும். பிறகு தங்கை சங்கீதாக்கும் நல்ல மாப்பிள்ளை பார்த்துச் செய்திட்டால் நீங்க இரண்டு பேருமே வந்து வந்து போகலாம்" என்று ஆசைகாட்டினாள்.

மூத்த மருமகனைப் பார்த்தவிதத்தில் அடுத்த மருமகனும் சுவிசிலென்றால் ஒருத்தருக்கொருத்தர் உதவியாயிருக்கும் என்று அவரும் விரும்பினார். மூத்த மகளும் வசதியுடன் வாழ்வது அவருக்கு மெத்தவே பிடித்திருந்தது. முதல் ஒரு மகளை அனுப்ப விரும்பாதவர் பிறகு மூன்று பிள்ளைகளையும் அனுப்பிடவே விரும்பினார்.

அவரது விருப்பம் போலவே சங்கீதாவுக்கும் நல்ல மாப்பிள்ளை அமையவே அடுத்தடுத்த வருடங்களில் மகள் களையும் அனுப்பிவிட்டார். நாட்டு நிலைமையும் மோசமாக இருந்ததால் ஆம்பிளைப்பிள்ளைகளை வைத்து பராமரிப்பதே பெரிய பாடாக இருந்தது. நான்கு பிள்ளைகளும் சுவிசில் வாழவும் தாய் தகப்பன் இருவரும் நிம்மதியாக இருந்தனர்.

திடீரென்று தகப்பன் மறைந்துவிட அம்மா தனிமையில் விடப்படுகிறார். அம்மா சீதா கணவன் நிழலிலேயே ஒன்றும் தெரியாமல் வாழ்ந்திருந்தார். கணவனின் திடீர் இழப்பு அவளை மிகவும் பாதித்துவிட தட்டத்தனிய அந்தப் பெரிய வீட்டில் வாழ முடியாமல் தடுமாறிப் போனார். அதனாலேயே தாயையும் சவிசுக்கு அழைத்து வந்து விட்டனர்.

நான்கு பிள்ளைகளும் சுவிசில் இருப்பதால் வேறு நாடுகளைப் பார்க்கும் சந்தர்ப்பமும் ஏற்படவில்லை. நான்கு பிள்ளைகளிடமும் மாறி மாறி நின்றாலும் மனம் மட்டும் தாய் மண்ணைத் தேடி ஓடுவதைத் தடுக்க முடியவில்லை. பிள்ளைகளுக்கு அது புரிந்தாலும் தாயைத் திருப்பி அனுப்பி தனிமையில் வாழ விட விருப்பமின்றி இருந்தனர்.

ட்ராமில் ஏறிய சாந்தி இரண்டு பக்கமும் கொட்டிக் கிடக்கும் பழுத்த இலைகளின் அழகை இரசித்தாலும் தாயைப் பற்றிய கவலை மனதை நிறைக்க தங்கையுடன் பேசினாள்.

வேலைக்குப்போகும் அந்த நேரத்திலேயே சகோதரங்களுடன் கதைக்க நேரம் கிடைக்கும். வீட்டை போனால் வரிசையாக வேலைகள் காத்து நிற்கும். இப்ப பிள்ளைகள் கொஞ்சம் வளர்ந்திட்டாலும் பொறுப்பாகத் தங்கள் வேலைகளைச் செய்வது குறைவுதான்.

அம்மாவும் அடிக்கடி சொல்லுவா, “அவையின்ரை வேலையை அவையே செய்ய விடு. அப்பதான் பொறுப்பு வரும் அவைக்கு. சாப்பிட வாங்கோ என்று எத்தனை தரம்தான் கூப்பிடுறது என்று. பிள்ளைகள் எந்தநேரமும் போனை நோண்டிக் கொண்டிருக்குங்கள். யாரைப் பற்றியும் எதைப் பற்றியும் அவர்களுக்கு நினைவில்லை. பசிக்கிறது கூட இல்லையாக்கும்” என்று.

தங்கை சங்கீதாவுடன் பேசியதில் மனம் கொஞ்சம் தெளிவு பெற்றாலும் அம்மாவை எப்படி மனம் மாற்றி மகிழ்வுடன் வைத்திருப்பது என்று புரியாமல் தவித்தாள்.

அடுத்த நாளை சங்கீதா தன் வீட்டுக்கு அழைத்துச் சென்றாள். அவள் பிள்ளைகள் ஆறு வயதும் மூன்று வயதும் என்றபடியால் மகிழ்ச்சியாக பொழுது போனது.

சங்கீதா சொன்னாள் “அம்மா இதுதான் பிள்ளைகளோடே சந்தோஷமாயிருக்கிற காலம். கொஞ்சம் வளர்ந்திட்டால் அக்காடே பிள்ளைகள் போலே ஆளுக்கொரு போனோடே எங்காவது ஒரு மூலையில் இருக்குங்கள். கதைக்கவும் மாட்டுதுகள். நாங்க கதைக்கிறது கேட்கவும் மாட்டுது. இப்பதான் நாங்க எது சொன்னாலும் நம்புவினம். பிறகு என்றால் தங்களுக்குத்தான் எல்லாம் தெரியுமென்று கனக்க கதைப்பினம். இப்பவே அனுபவியுங்கோ அம்மா”

பிள்ளைகளுக்கு கதை சொல்லி மகிழ்ச்சியாகப் பொழுது போனாலும் அவ்வப்போது ஏக்கம் கண்களில் தேங்க வெறித்துப் பார்த்தபடி உட்கார்ந்திருப்பார்.

பக்கத்தில் வந்தமர்ந்த சங்கீதா “அம்மா என்னம்மாயோசிக்கிறீங்க என்ன கவலை உங்களுக்கு நாங்க என்னம்மாய் உங்களுக்கு குறை வைச்சம். நாங்க நாலுபேரும் நல்லாயிருக்கிறம். நாலு மருமக்களும் உங்களோடே அன்பாய் இருக்கினம். அப்பா இல்லையென்ற குறையைத் தவிர வேறே என்னம்மாய் குறை. ஏனம்மா எதையோ பறிகொடுத்த மாதிரி சில வேளைகளில் இருக்கிறீங்க. கோயிலுக்குப் போகப் போறீங்களா சொல்லுங்கோ கூட்டிப் போறன். என்ன விருப்பமோ சொல்லுங்கோ அம்மா” என்றாள்.

“இல்லைப் பிள்ளை. எனக்கு என்ன குறை. சில பிள்ளைகளைப் போல இல்லாமல் நீங்கள் என்னை எப்படித் தாங்கிறீங்க. மருமக்கள் கூட என்ன தங்கமானதுகள். உங்கடே கணவன்மார் கூட என்னைத் தங்கள் தாய் போலக் கையிலை வைச்சுத் தாங்கினம். ஏன் மயூரன் செந்துரனின் மனைவிகள் கூட என்னைத் தங்கடே தாய்போலத்தான் பார்க்கினம். நான் புண்ணியம் செய்திருக்க வேணும் இப்படி மருமக்கள் கிடைக்க. ஊருலகத்திலை சரியான மருமக்கள் கிடைக்காமல் எத்தனை பேர் கஸ்டப்படுகினம். எனக்கொரு குறையுமில்லை. வாய் கூறியதே தவிர மனம் எங்கெல்லாமோ ஓடிப் போவதை அவரால் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை.

“அம்மா இனிப்பாருங்கோ. பனி காலம் வரப்போகுது. பனி கொட்டுறது எவ்வளவு அழகாயிருக்கும். பனி மூடின

மலைகளும் மரங்களும் வெள்ளை வெளேரென எவ்வளவு அழகு தெரியுமா எங்கு திரும்பினாலும் வெள்ளைப் பஞ்சுப் பொதிகளாக மலைகளெல்லாம் வெள்ளை பூசியபடி. நிலம் கூட வெள்ளை நிறத்தைக் கொள்ளையடித்து வைத்திருப்பது போல அவ்வளவு அழகு. முதல் முறை பனிகாலத்தைப் பார்த்தபோது எவ்வளவு சந்தோஷப்பட்டீங்க. வெள்ளிப் பனிமலை மீதுலவுவோம் என்று பாடத் தோணுதென்று சொன்னீங்க தானே. இப்ப பாரதி வாழ்ந்து இங்கை வந்திருக்க வேணும். அவரின் வர்ணனையை வாசிச்சுக் கொண்டேயிருக்கலாம் என்று நீங்க சொன்னதை மறந்திட்டீங்களா அம்மா?" என்றவளுக்கு "முதல் அப்பிடித்தானிருந்தது. இப்ப நீங்க எல்லாரும் உந்தப் பனிக்குள்ளை நடந்து எங்கேயும் விழுந்திடாமலிருக்க வேணுமே என்று நெஞ்சு பக்குபக்கென்றிருக்கு. ஒவ்வொரு நாளும் விழுந்து வைக்காமல் வந்திடவேணுமே யென்று கும்பிட வேண்டிக்கிடக்கு" என்றார் சீதா.

"இந்தமுறை பனிச்சறுக்கலுக்கு எல்லாரும் போக இருக்கிறம். அங்கை பாருங்கோ வயது வேறுபாடின்றி குழந்தைகள் முதியவரெல்லாம் பனியிலை சறுக்கி விளையாடி எப்படி சந்தோஷத்தை அனுபவிக்கினமென்று. இங்கு சந்தோஷத்தை அனுபவிக்க யாரும் பின் நிற்க மாட்டினம். எங்கடை நாடுகளிலென்றால் நாங்களென்ன குழந்தைகளே சறுக்கி விளையாட என்று சொல்லி தாங்களும் அனுபவிக்காமல் யாரும் சறுக்கி விளையாடினாலும் சிரிப்பினம். அது மட்டுமில்லாமல் பிறகும் எவ்வளவோ காலத்துக்குச் சொல்லி சொல்லி சிரிப்பினம். இங்கை யாரைப் பற்றியும் கவலைப்பட மாட்டினம். தங்களுக்கு எது விருப்பமோ அதைச் செய்து கொண்டு போய்க்கொண்டே இருப்பினம்" என்றாள் சங்கீதா.

"அங்கை விழுந்திடமாட்டீங்களே" என்றவளுக்கு, "அம்மா அம்மா நாங்கள் குழந்தைகளில்லை. அங்கை சறுக்கத் தானே போறம். சும்மா சும்மா தேவையில்லாததுகளை யோசிக்காதேங்கோ. இப்ப உங்களுக்கு ஒரு பொறுப்புமில்லை. றிலாக்ஸாய் இருங்கோ. வடிவை மட்டும் இரசியுங்கோ" என்றவளுக்கு, "ஓம். வடிவுதான் அதுக்காக வடிவில்லாட்டா

லும் அவையவையின் தாய்க்கு அவையின் பிள்ளைகள்தான் வடிவு. என்ன என்றாலும் எங்கடை ஊர் போல வருமே. எங்கடை வீட்டை நினைச்சுப் பாரும். ஆறு அறைகளோடை என்ன பெரிய வீடு. முன்னுக்கும் பின்னுக்கும் பால் போல முற்றம். முன் முற்றத்திலை காலமை கொட்டியிருக்கிற பவள மல்லிப்பூக்களின் மணம் இங்கு கிடைக்குமா. ஒவ்வொரு நாளும் நிலத்தைக் கூட்டிப்போட்டு நான் அந்தப் பூக்களாலை ஒவ்வொருவிதமாகக் கோலம் போடுவன். எங்கடை ஒழுங்கை யாலை போற எல்லாரும் ஏன் பள்ளிக்கூடப் பிள்ளைகள் கூட நின்று பார்த்திட்டுத்தானே போவினம். குப்பென்று அந்தப் பவள மல்லிப்பூக்களிக் மணம் இன்னும் என்றை மூக்கிலை நிற்குது. எங்கடை துளசிச்செடியின் வாசம். அது ஒரு தெய்வீக உணர்வைக் கொண்டருமே. துளசிச்செடியிலை பட்டு வீசற காற்று என்னவொரு வாசனை. சாப்பாடே தேவையில்லை. நான் எத்தனை துளசி மாலை கட்டி சாமிப்படங்களுக் கெல்லாம் போடுவன். வீடே கோயில் போலை மணக்கும். எத்தனைபேர் எங்களிட்டை துளசி இலைகளுக்கு வருவினம் தடிமன் காய்ச்சலென்று. எல்லாம் ஒரு காலம். இனியெங்கை அதெல்லாம்." சலிப்புடன் நினைத்துக் கொள்வார்.

சாந்தியின் பிள்ளைகளைக் கூப்பிட்டு மானிப்பாய் பற்றிகதைகதையாகச் சொல்லுவா.

அப்போது அவவின் முகத்திலேற்படும் சந்தோசத்தை வார்த்தைகளில் வர்ணிக்கவே இயலாது. மானிப்பாய் என்ற பெயர் வந்த காரணத்தை பேரப்பிள்ளைகளைக் கூட்டி வைத்து அடிக்கடி சொல்லுவா. அவர்களோ அம்மம்மா எத்தனைதரம் சொல்லீற்றிங்க. போதும் என்று ஓடிவிடுவார்கள்.

மானிப்பாய் என்ற பெயர் வந்த காரணம் அவவுக்கு நினைக்க நினைக்க இனிக்கும்.

மகன் செந்தூரன் மட்டும் அம்மாவை மகிழ்ச்சிப் படுத்த புதிதாகக் கேட்பதுபோல் கேட்பான்.

மானிப்பாய் என்றால் மானமுள்ளவர் என்றும் பரம்பரை பரம்பரையாக ஏராளமான நிலங்களை வைத்திருந்து அந்த வயல் நிலங்களை கமம் செய்வதற்கு குத்தகை முறையில்

கொடுப்பார்களாம். அந்த நிலத்தில் விளையும் நெல்லின் ஒரு பகுதி அந்த நிலத்துக்குச் சொந்தமானவருக்குச் செல்லுமாம். அதை மானியம் என்று சொல்வார்களாம். அதனை வசூலிப்பவர்கள் மானியக்காரராம். அப்படிப் பலர் இந்த ஊரில் வாழ்ந்ததால்தான் மானிப்பாய் என்ற பெயர் வந்ததாக பெருமையுடன் கூறுவார்.

ஒருநாள் மூத்த மருமகன் மானிப்பாயைப் பற்றி ஒரு புதுக்கதை சொன்னார்.

அவரும் மானிப்பாயைச் சேர்ந்தவரென்ற படியால், “அவரும் இராமன் வாழ்ந்த இடமாக்கும் மானிப்பாய்” என்று கூற, சீதாவும் ஆர்வத்துடன் “எனக்குத் தெரியாது. சொல்லும் தம்பி” என்று கேட்கத் தொடங்கினார்.

இரண்டாவது மருமகன் மானிப்பாயைச் சேராதவரென்றபடியால் “சும்மா டூப் விடாதேங்கோ அத்தான்” என்று சொன்னார்.

இராமன் வனவாசம் செய்யும் இடமாக மானிப்பாய் இருந்ததாம். சீதை மானின்மீது மையல் கொண்டு இராமனிடம் பிடித்துத் தரும்படி கேட்க மானைத் துரத்திய இராமர் களைப் படைந்து மானிடம் வேண்டுகோள் விடுத்தாராம். “மானே நிற்பாய்” என்று சொன்ன இடம்தான் மானிப்பாய் என்று வண்ணை தெய்வம் அகரம் புத்தகத்தில் போட்டிருக்கிறார். இந்தக் கதைக்கு உண்மை சேர்ப்பதுபோல் மானிப்பாய்க்கு கிட்ட மாரீசன்கூடல் என்ற இடமிருப்பதை எழுதி இருக்கிறார்.” என்று கூற சீதாவும் “ஓம் அதுவும் சரியாயிருக்கலாம். ஏனென்றால் மாரீசன்தானே மாயமானாக வந்தது” என்று கூறி அப்ப இராமன் கால் பட்ட பூமியாக்கும் மானிப்பாய் என்று பெருமைப்பட்டார்.

“அம்மாக்கு மானிப்பாய் பற்றி புதுக்கதை கிடைச் சிட்டுது. இனி உங்கடைபாடு பெரும்பாடுதான்” என்று தன் பிள்ளைகளுக்கு கூறினாள் சாந்தி.

“வருஷபிறப்பிற்கு தேரோடுற கோயில் எங்கடை மருதடி விநாயகர் ஆக்கும். மானிப்பாயிலை எவ்வளவு கோயில்கள். மூத்தவிநாயகர் புக்கை தின்னிப் பிள்ளையார்

சுதுமலை அம்மன். இன்னும் எத்தனை கோயில்கள். அதென்ன கோயில் பிள்ளை. லோட்டன் றோட்டிலை இருக்கிறது” என்று ஆரவாரமாகக் கேட்டார் சீதா.

“மறந்திட்டனம்மா” என்ற சாந்தி அம்மாவை மகிழ்ச்சியாய் வைத்திருக்கிற ஒரே விடயம் மானிப்பாயைப் பற்றிக் கதைக்கிறதுதான் என்பதைப் புரிந்து கொண்டாள். ஆனாலும் இப்படி உட்கார்ந்து கதை பேசத்தான் நேரம் கிடைப்பதில்லையே என்பதை எண்ணிக்கொண்டாள்.

“ஒரு பவளமல்லிப்பூவின் மென்மை
ஒரு பனித்துளியின் வெண்மை
ஒரு சங்கீதத்தின் இனிமை
என் உலகம் மிகமிக அழகாயிருந்தது
என் ஊராம் மானிப்பாயில்
வானத்துச் சூரியன் சிரிப்புடன்
எட்டிப்பார்த்து காலை வந்தனம் கூறுவான்
பவளமல்லிப்பூக்கள் வாசனை பரப்பி
செம்மஞ்சள் கண்களைச்சிமிட்டிப் பார்க்கும்
றோசா மலர்கள் காதருகே வந்து
சின்னதாய்க் கதை சொல்ல
துளசிச்செடிகள் காற்றிலே அசைந்து
வாசத்தை அள்ளி “இதோ பிடி என்றன”

மாமரங்களும் வேம்பும் மெளனம் காக்க
காகங்களின் காகா சத்தமும்
ஒற்றைக் குயிலின் கூகூ சத்தமும்
செண்பகத்தின் “கூ” சத்தமும்
புலினிகளின் இரைச்சலும்
இன்னும் என் காதில் தேனாய்ப் பாய
எல்லாமே எல்லாமே இறந்தகாலமாய்...இன்னும்
முடிக்கப்படாமல் கவிதையில் அம்மாவின் ஏக்கம் தெட்டத்
தெளிவாய் தெரிந்தது.

சாந்தியும் சங்கீதாவும் தங்களுக்குள் பேசி என்ன செய்வதென்று யோசித்து அண்ணா மயரனுக்கும் தம்பி

செந்துரனுக்கும் அம்மாவின் நிலைமையை அறிவித்தார்கள்.

மேலோட்டமாகப் பார்த்தால் அம்மா சாதாரணமாகத் தான் தெரிகிறார். ஆனால் அவர் மனதுக்குள் ஒரு ஏக்கம் தாங்க முடியாத ஏக்கம். தன் மண்ணை வெகு ஆழமாக நேசிக்கும் குணம் இதுதான் தலைமுறை இடைவெளியோ" என்ற தங்கைக்கு "நாங்க ஓடிவந்த இடத்தில் ஊன்றிவிட்டம். ஆனால் அம்மா பிடுங்கி எடுக்கப்பட்ட மரம்போல தள்ளாடுறா. காலம் மாற்றட்டும். பிள்ளைகளைக்கூட நேரம் அவவிட்டை விடுங்கோ. நாங்க பின்னேரம் வாறம்" என்று கூறியதில் ஒரு தீர்வுமின்றிப் பெருமூச்சுவிட்டாள் சாந்தி.

அம்மாவின் கவிதையை வாசித்த மயுரனும் செந்துரனும் "அம்மா உங்களாலை இவ்வளவு அழகாய் எழுத முடியுதா எழுதுங்கோ அம்மா. இன்னும் எழுதுங்கோ. எங்கடை வீடு எங்கடை நாடு எங்கடை கலாச்சாரம் இன்னும் எவ்வளவோ இருக்கு. ஏதும் பத்திரிகைக்கு அனுப்பலாம்

என்று ஊக்குவிக்கும் தோரணையில் பேசவே 'எழுதினாப்போலை என்றை ஆசை தீர்ந்திடுமே. முதல் மழையால் எழும்பும் அந்த மண்வாசம் இன்னும் என்றை மூக்கிலை நிற்குது. இலுப்பைப்பூவும் வேப்பம்பூவும் கலந்து வீசும் வாசம் நினைச்சாலே அங்கை போகவேணுமென்று துடிப்பாயிருக்கு. அங்கை இருக்கேக்கை அது ஒண்டும் பெருசாய் தெரியேல்லை. இங்கை சூரியனைவிட அங்கை சூரியன் பளீரென்று வைரமாய் ஜொலிக்கிறபோலை இருக்கும். இங்கை எங்கை சந்திரனைப் பார்க்க முடியுதோ. பெளர்ணமி நிலவிலை அக்கம்பக்கத்துப் பெண்களோடை நாங்க பேசிக்கொண்டிருக்க சின்னப் பிள்ளைகள் விளையாட அதெல்லாம் எங்கை இனிக் கிடைக்கப் போகுது" என்றார் சீதா.

"அம்மா இப்ப அங்கை இருந்தாலும் இதுகள் எல்லாம் இல்லையம்மா. போர் எங்கடை வாழ்க்கையை புரட்டிப் போட்டிட்டுது. யார் இப்ப நிலவை அனுபவிக்கினம்" என்ற செந்துரனுக்கு "போராலை இயற்கையுமா மாறிட்டுது இல்லையே. இதே சூரியன் அதே சந்திரன் காகம் புலினி செண்பகம் மரங்கள் அப்பிடியேதானே இருக்கு.

எனக்கொருக்கா ஊருக்குப்போக ஆசையாயிருக்கு பிள்ளையள். சாகிறதுக்குள்ளை ஒருக்கா என்றை வீட்டைப் பார்க்கவேணும். அந்த மண்ணிலேயே சாகவேணும்” என்ற தாயின் ஆசையை ஓரளவுக்கேனும் பூர்த்தி செய்வது தமது கடமையென நாலு பிள்ளைகளும் முடிவெடுத்தனர்.

பனி கொட்டத் தொடங்கியதும் பனிச்சறுக்கலுக்கு அழைத்துச் சென்று நாலு பிள்ளைகளின் குடும்பமும் சுவிசின் மலைப்பிரதேசத்தில் ஒரு விடுதியில் தங்கி இரு வாரங்கள் மிகமிக மகிழ்வாகக்கழித்தார்கள்.

திரும்பி வந்ததும் சீதா மீண்டும் தாயக நினைவுகளில் மூழ்கத் தொடங்கினார். பிள்ளைகள் தாய் மகிழ்ச்சியாக இருப்பதாகவே நினைத்தார்கள். சீதாவின் மனதில் விடுமுறை நினைவுகள் சிறிதுஒட்டியிருந்தன.

“புவியியலில் படித்த அல்பஸ்மலையிலேயே நிற்கிறீங்களேயம்மா சந்தோஷமாயில்லையா அற்பலசில் தொட்டுப் பார்த்த இடங்களில் நிசமாகவே ஏறி நிற்கிறோமே ஆனந்தமாய் இல்லையா.” கேட்ட செந்தூரனுக்குத் தான் சொன்ன பதிவை அடிக்கடி மீட்டுப்பார்த்தார்.

“உனக்கு உன் அம்மா மடி சுகம் தருமா யாரும் பெண்ணை அம்மாவாக நினைக்கமுடியுமா உன்னாலை. குப்பையிருந்தாலென்ன வசதியிருந்தாலென்ன இல்லாட்டா என்ன அது எங்கடை மண்ணடா மறக்க முடியுமா அதை” என்று மீண்டும் மீண்டும் நினைவு கூர்ந்தார்.

அடுத்தடுத்து வந்த கடமைச்சிக்கலினால் அவர்களது பயணம் பிற்போடப்பட்டவண்ணமே இருந்தது.

சீதாவோ தாயக நினைவுகளில் மட்டுமே மூழ்கிவாழத் தொடங்கினார்.

தன் அன்றாடக்கடமைகளில் கூடத் தடுமாற்றம் தெரிந்தது காலையில் எழுந்ததும் சூரியனைத்தேடத் தொடங்கி பவள மல்லிப்பூக்களைத் தேடுவதில் நேரத்தைச்செலவிட்டார்.

சீதா பிள்ளைகள் வேலை பாடசாலை என்று வெளியில் சென்றபின் தன்னைக்கட்டுப்படுத்த முடியாமல் பொக்கிசமாக நெஞ்சுக்குள் புதைத்த நினைவுகளையெல்லாம் மீட்டிப் பார்த்து

கடந்தகாலத்துக்குள் தன்னை முழுவதுமாக இழந்து தவித்தார் சீதா.

குளிர் குறைந்திருப்பதால் சீதா வெளியில் நடக்கச் செல்வது உண்டு. இப்போதெல்லாம் எங்காவது பேருந்தைக் கண்டவுடன் அதற்குமுன்னால் ஓடிச்சென்று “இது மானிப்பாய் போகுமா?... மருதடிப்பிள்ளையார் கோயிலடியில் இறக்கி விடுவீர்களா?...” என்று கேட்பது வழக்கமாய்விட்டது.

தாயகநினைவில் மூழ்கி வேப்பம்பூ மணத்துக்கும் இலுப்பைப்பூ மணத்துக்கும் காற்றோடு கலந்து வரும் துளசி மணத்துக்கும் ஏங்கத் தொடங்கி தவித்தார்.

தாய்மண்ணின் வாசனையை மறக்க முடியாமல் முகர்ந்துவிட ஏங்கித் தவியாய்த் தவிக்கிறார் அந்த தாய்.

ஒற்றைக் குயிலாய் சோககீதமும் பாட முடியாமல் ஊமைக் குயிலாய் உள்ளுக்குள் அழுதபடி கால ஓட்டத்தில் நின்று பிடிக்கத் தெரியாத ஒரு அப்பாவித்தாய் பரிதாபமாய் ஒரு அந்நிய மண்ணில்.

தமிழன்24 ஆடி 2016

கொஞ்சம் வழிவிட்டுச் செல்லுங்களேன்

ட்ராமை விட்டு இறங்கிய பிரியா வழக்கமாகத் தாங்கள் சந்திக்கும் பூங்காவிற்கு விரைந்தாள்.

அவள் நெஞ்சுப்படபடத்தது.

இரவு முழுவதும் நித்திரை கொள்ளாதது களையாக இருந்தது.

நான்கு ஆண்டுகளாக டேவிட்டை உருகி உருகிக் காதலித்து இப்போது கல்யாணம் செய்வதில் இப்படியொரு சிக்கல் வருமென்று அவள்கனவிலும் நினைக்கவேயில்லை.

ஆரம்பத்திலேயே அம்மாவுக்குச் சொன்னபோது அம்மா எச்சரித்தது சரியாகவே போய்விட்டது.

பெரியவர்கள் அனுபவம் உள்ளவர்கள் சொல்வது கேட்கவேண்டுமென்பது சரிதான். அப்போது தான் அம்மாவுக்குச் சொன்னது ஞாபகத்திற்கு வந்தது. “அம்மா அதெல்லாம் உங்களுடைய காலமம்மா. இப்ப எல்லோரும் மாறிட்டினம். இப்ப போய் இந்து கத்தோலிக்கம் என்று யாரும் பார்ப்பார்களா? அதுவும் ஐரோப்பிய நாடுகளுக்க வந்தபிறகும் உதெல்லாம் யாரும் பார்ப்பார்களா?” என்ற பிரியாவுக்கு “காதலிக்கும் போது எதுவுமே தேவையில்லை. கல்யாணம் என்றால் எல்லாம் பார்ப்பினம். பார்க்காட்டி சந்தோஷம் தான். உம்மடை சந்தோஷம்தான் எங்களுக்கு முக்கியம். நாங்க எதையும் விட்டுக்குடுப்பம் எங்கடை பிள்ளைக்காக. ஆனால் டேவிட் வீட்டிலை என்ன செய்வார்களோ சிலவேளை உம்மை சமயம் மாறச்சொன்னால்...” அம்மா கூறி முடிக்கு முன்னமே

“அப்படியெல்லாம் சொல்லமாட்டினம். திருமணத்துக்கும் மதத்திற்கும் என்னம்மா சம்மந்தம்?” சட்டென பதில் சொல்லத் தெரிந்த பிரியா இன்று எப்படி இதைச் சமாளிக்கப் போகின்றோம். இதிலை டேவிட் எவ்வளவுக்கு என்னுடன் ஒத்துப் போகப்போகின்றார். அவருடைய முடிவு என்னவாக இருக்கப்போகிறது பெற்றோரை எதிர்த்து என்னைக் கல்யாணம் செய்வாரா? அல்லது பெற்றோருடன் சேர்ந்து கொண்டு சமயம் மாறினாத்தான் உண்டு என்று முரண்டு பிடிக்கப்போகிறாரா?” குழம்பித்தவித்தாள் பிரியா.

பூங்காவில் காத்திருந்த டேவிட், “பிரியா இரவு முழுவதும் எனக்கு நித்திரையேயில்லை.

அம்மா என்னைக் குழப்பினபடி. அப்பா அம்மாவை நல்லாய் ஏத்திவிட்டு என்னைக் குழப்பும்படி வற்புறுத்தியிருக்கிறார். சேர்ச்சில் கத்தோலிக்க முறைப்படிதான் கல்யாணம் நடக்க வேணுமாம். அதுவும் நீர் மதம் மாறவேணுமாம். அல்லது கல்யாணம் செய்ய வேண்டாமாம். இதென்ன குழப்பமென்று எனக்கு விளங்கேலை. கல்யாணத்துக்கும் சமயத்துக்கும் என்ன சம்மந்தமென்று எனக்கு விளங்கேலை? ஏன் இரண்டையும் போட்டுக் குழப்பினமென்று விளங்கு தில்லை. மனமொத்த ஒரு ஆணும் ஒரு பெண்ணும் மணம் முடிக்க எங்கையிருந்து வருகுது இந்த மதம்? விருப்பமான மதத்திலை இருந்திட்டுப் போறது. வாழ்க்கைக்கு ஏன் இந்த மதம் முக்கியமெண்டு எனக்கு விளங்கேல்லை. ஒரு கிறிஸ்தவன் ஒரு இந்துவை விரும்பினால் ஏன் மதம் மாறவேண்டும்? நான் கிறிஸ்தவனாயிருக்கறன். நீர் இந்துவாய் இரும். இதிலை ஏன் குழப்பம் இவ்வளவு நாளும் பிள்ளையாரையும் முருகனையும் கும்பிட்ட உம்மை எப்படி யேசுவைத்தான் கும்பிடவேணும் கோயிலுக்குப் போக வேண்டாம். தேவாலயத்துக்குத்தான் வர வேணுமென்று கேட்பது கொடுமையில்லையா? ஆணாதிக்க மில்லையா?” எனப் படபடத்த டேவிட்டைக் காதல் மிகையாகப் பார்த்து அவன் கைகளைத் தன்கைகளில் வைத்துத் தோளில் சாய்ந்தாள் பிரியா.

“டேவிட் மனதுக்குத் தெம்பாயிருக்கு. என்னைப்

புரிஞ்சுகொண்டு நான் நினைத்ததை நீங்க சொல்லீற்றீங்க. இப்படி மனம் ஒத்து இருக்கிற எங்களை சமயத்தின் பெயரால் பிரிக்க முடியாது. யோசிப்பம். இன்னும் யோசிப்பம். நல்ல தொரு வழி பிறக்கும்” ஆதரவாக அவன் கையை வருடியபடி சொன்னான். “நீங்கள் மாறாமல் நீங்களாகவே இருந்தால் போதும் டேவிட் நாங்க வென்றிடலாம். எங்களை யாரும் பிரிக்க முடியாது” என இருவரும் மாறி மாறி ஆறுதலைப் பரிமாறிவிடை பெற்றனர்.

பிரியாவின் வீட்டில் கலகலப்பும் சிரிப்பும் மாறி எங்கே தங்கள் ஒரே மகளின் வாழ்வு பாழாயிடுமோ என்று அஞ்சத் தொடங்கினர் அவளின் பெற்றோர். பிரியாவின் அப்பாவுக்குத் தெரியும் தன் மகளை. கிறீஸ்துவராக மாறத்தான் வேண்டுமென்று நெருக்கினால் காதலனைத் துறந்து காதலித் தவன் நினைவில் வாழவும் அவள் பின் நிற்க மாட்டாளென்று. தங்கள் செல்ல மகள் தனித்து வாழப்போகும் கொடுமையை நினைத்து மிகவும் கவலைப்பட ஆரம்பித்தார் அவர். மனைவியிடம் சொல்லிச்சொல்லி மாய்ந்து போகின்றார்.

பிரியாவின் மனதைப் போலவே வெளியே வானமும் இலையுதிர் காலத்துக்கேற்ப கருமுகில் சூழக் காட்சியளித்தது. குளிர்காற்றும் இருட்டும் இன்னும் மனதைச் சோர்வடையச் செய்தது. வெளியே மரங்களெல்லாம் தத்தம் இலைகளை யெல்லாம் நில மங்கைக்கு வாரிக் கொடுத்துவிட்டு மூச்சு எல்லாம் அடக்கி சித்தர்கள் போல நின்று கொண்டிருந்தன. பச்சை இலைகள் தம் சுயத்தை இழந்து நிறம் மாறி பழுப்பாகி நிலமெங்கும் பரவிக் கிடக்கின்றன. எங்கு திரும்பினும் எல்லாமே மொட்டை மரங்களாய் மௌனமாக அழுது கொண்டிருப்பது போல் காட்சியளித்துக் கொண்டிருந்தன. பிரியாவின் மனமும் பழுங்கிக் கொண்டிருந்தது. வானொலியில் பாட்டுப் போடுவதும் பின் அணைத்து விட்டுப் புத்தகத்தைப் புரட்டுவதும் எதிலுமே மனம் லயிக்காமல் முடிவில் கட்டிலில் படுத்தாள்.

மகளை அழைத்து “பிரியா எங்களுக்குப் பிடித்த வாழ்க்கை கிடைக்க வேண்டுமென்றால் சிலவற்றை

விட்டுக்கொடுத்துத் தான் போக வேணும். பிள்ளையாரும் முருகனும் எங்கையம்மா போகப் போகினம்? மனதுக்குள்ளை நீ தாராளமாய் அவர்களை வணங்கலாம். அதை யாரும் தடை செய்ய இயலாது” ஆதரவாகச் சொன்ன தந்தைக்குப் பதில் சொன்னாள் பிரியா.

“மதம் மாறி அப்படி ஒரு கல்யாணம் தேவையா அப்பா? அதிலை டேவிட்டுக்கே உடன்பாடில்லை. நான் இந்த மதத்திலை இந்தக் குடும்பத்திலை இந்தப் பெற்றோருக்குத் தான் பிறக்க வேண்டுமென்று நான் தீர்மானிக்கேல்லை. கடவுளுடைய தீர்மானம் அது. அதை மாற்றியமைக்க யார் அதிகாரம் கொடுத்தது அவர்களுக்கு?. எந்த உரிமையில் அவை கேட்கினம் என்னாலை முடியாதப்பா. நான் டேவிட்டை மறக்கிறதுதான் சரி. முந்தி அம்மா சொல்லும்போது விளங்கேல்லை. எத்தனை முன்னேறினாலும் தமிழர் மாறமாட்டினம். எத்தனை நாட்டுக்காரருடன் பழகினாலும் அவை மாற மாட்டினம். தாங்கள் நினைச்சதைத்தான் அவை செய்வினம். பிள்ளைகளென்றால் தாங்கள் சொல்றதைத்தான் செய்யவேணுமென்று நினைக்கினம். அவர்களுக்கென்று சொந்தமாய் எந்த விருப்பங்களும் இருக்கக்கூடாது. அடிமைகளைப்போல நடத்துவினம். எதெதுக்கு முக்கியம் குடுக்க வேணுமென்று அவைக்குத் தெரியேல்லை. நான் என்னுடைய பெற்றோரை வைத்து எல்லாரையும் எடை போட்டிட்டன். நான் டேவிட்டை மறக்கிறேன்பா” ஆவேசத்துடன் பேசத் தொடங்கியவள் தளுதளுக்க பேசி முடித்தாள். அன்போடு மகளின் தலையைத் தடவிய தந்தை “பிரியா கவலைப்படாதையம்மா. கடவுள் நல்ல வழி காட்டுவார். நீங்கள் இரண்டுபேரும் சந்தோஷமாய் வாழுறதை நாங்கள் பார்க்கத்தான் போறம். ஒன்றுக்கும் அவசரப்பட வேண்டாம். அவசரப்பட்டு எடுக்கிற முடிவு சரியாய் இருக்காது. நாங்க இல்லையா எங்களுக்கு உங்கடை சந்தோஷம் தான் முக்கியம். நாங்க எவ்வளவும் இறங்கத் தயாராயிருக்கிறம். அவசரப்பட்டு எதையும் டேவிட்டிடம் சொல்ல வேண்டாம்” என்ற தகப்பனுக்கு தலையை ஆட்டினாள் பிரியா.

அடுத்தடுத்து ஏற்பட்ட சந்திப்புகளில் இருவரும் சமயம் என்பதைப் பற்றியே ஆராய்ந்து ஆராய்ந்து சலித்துப் போனார்கள். மனிதனை நல்வழிப்படுத்த உண்டாக்கப்பட்ட இந்தச் சமயம் இன்று வெறும் சடங்குகளுக்குள் தன் இயல்பைத் தொலைத்துவிட்டுப் பரிதாபமாக நிற்பதைச் சொல்லிச் சொல்லி இருவரும் மிகவும் நொந்து போகின்றார்கள்.

“பிரியா என்னுடைய தமிழ் ஆசிரியை சொல்லுவா கடவுள் ஒருவரே. எந்தப் பெயரில் அழைத்தால் என்ன கடவுள் என்ற சொல் ஒவ்வொரு மொழியிலும் வெவ்வேறு மொழிகளால் அழைக்கப்படுவதில்லையா? சமயம் என்பது என்ன உண்மையைத் தேடுவதுதானே. நிலையான உண்மையான ஆனந்தத்தைதேடுதல். வெறும் சடங்குகளைச் சமயமென்று மனிதன் குழம்பி அதற்குள் மாட்டிக்கொண்டு மற்றவர்களையும் அதற்குள் இழுத்து வெளிவர முடியாமல் தவிக்கிறான். இந்தப்பெரிய உண்மை ஏன் கனபேருக்கு விளங்குறேல்லை?. அல்லது விளங்கிக் கொள்ள மறுக்கினமா? தமிழர் ஏன் இவ்வளவு குறுகிய மனத்தோடு இருக்கினம்” என்ற டேவிட்டுக்கு “நானும் நீங்களும் அவர்களை மாற்றலா மென்றா நினைக்கிறீங்க?” என்று பதிலிறுத்த பிரியா தொடர்ந்து கேட்டாள். “மனித வாழ்வுக்கு மதம் என்றது முக்கியமா என்ன. மதமற்று ஒருவர் வாழவே முடியாதா. ஒரு வாழ்க்கைக்கு என்ன முக்கியம். ஒருத்தரை ஏமாற்றக் கூடாது. ஒருவருக்கு கெடுதி செய்யக் கூடாது. எல்லாரையும் நேசிக்க வேண்டும் அவ்வளவு தானே. இதுக்கு மதம் கட்டாயம் வேணுமா? மதத்தின் பெயரால் எவ்வளவு அட்டூழியம் நடக்குது. எத்தனை பேரைக் கொல்கிறார்கள். நாங்க மதம் இல்லாமல் வாழ்ந் திட்டுப் போறமே. மற்றவைக்கு என்ன கஷ்டம் அதாவை.”

நாட்கள் மெல்ல மெல்ல நகரத் தீர்வுக்கான வெளிச்சம் தெரியாமல் தவித்தனர்.

இருவரும். எதுவுமே பிடிக்காமல் கட்டிலில் புரண்டு கொண்டிருந்த பிரியாவின் அருகில் அமர்ந்த அவள் தாய் ஆதரவாக மகளின் கைகளைத் தன் கையில் வைத்தபடி “பிரியா மனம் தளர வேண்டாம். நாங்களே தேடி எடுத்தாலும் டேவிட்

போல ஒருவர் உமக்கு கிடைக்க மாட்டார். நீங்கள் சந்தோஷ மாயிருக்க நாங்க எதையும் செய்வம். அப்பா சொன்னதுபோல் இப்போதைக்கு நீர் சமயம் மாறி கல்யாணம் செய்கிறதாலை ஒன்றும் குறைஞ்சிடப் போறேல்லை. என்ன ஞானஸ்தானம் எடுத்துப் பெயரை மாற்றுவினம். அவ்வளவுதானே. இருபத்தி நாலு ஆண்டுகளாக மனதோடு ஒன்றிய முருகனை மறக்கச் செய்ய முடியுமா? களைத்துச் சாயும்போதோ துன்பம் வரும் போதோ முருகா என்று அழைப்பதை தடுக்க முடியுமா? கல்யாணம் முடிந்த பிறகு தேவாலயத்துக்குப் போறதோ கோயிலுக்குப் போறதோ அது உங்கள் இருவரின் விருப்பம். கல்யாணம் நடக்குமட்டுந்தான் அவர்களின் தலையீடு பிறகு உங்கள் விருப்பப்படி வாழறதுதானே. பிறந்த நாளிலையிருந்து கூப்பிட்ட பெயர்தான் மாறப்போகுதா. எல்லாரும் பிரியா என்றுதான் கூப்பிடப் போகினம். அவையள் மட்டும் ஏதோ பெயரில் கூப்பிட்டால் ஒரு குறையுமில்லை. தங்கத்துக்கு என்ன பெயர் வைத்தால் என்ன தங்கம் தங்கந்தானே. பெயர் மாற்றுறதைப் பற்றி கவலைப்பட வேண்டாம்." என்று கூறினார்.

இப்படிச் சொன்ன அம்மாவிடம் வெளிச்சம் தருகிற உணர்வுடன் எழுந்து உட்கார்ந்தாள் பிரியா.

ஓம் அம்மா எங்கடை உணர்வுகளைப் புரிந்து கொள்ளாமலே நோகடிச்சதுக்கு அதுதான் சரியான வழி. அவர்களை எதிர்த்து எங்கடை பாட்டிலை கல்யாணம் செய்கிற ஒருவழியைத்தான் டேவிட் சொல்லிக் கொண்டிருந்தவர். நீங்கள் சொல்கிறதுதான் சரியான வழி. மதம் மாறுகிற விடயம் எனக்கு உடன்பாடில்லைதான். ஆனால் டேவிடை இழக்கவும் நான் தயாரில்லை. வலுக்கட்டாயமாக ஒருத்தரை மதம் மாற்றினால் இததான் நடக்குமென்று என்னைப் பார்த்து எல்லாரும் புரிஞ்சு கொள்ளட்டும். இப்பவே டேவிட்டுக்குச் சொல்லவேண்டும். மகிழ்வோடு விரையும் மகளை பாசம் மேலிடப் பார்த்தபடியிருந்தார் அவள் தாயார்.

இவ்வளவு நானும் பிரச்சனையில் மூழ்கி வழி தெரியாமல் உறக்கம் தொலைத்திருந்தவள் இன்று தங்கள் சிக்கலுக்கு வெளிச்சம் ஏற்பட்ட சந்தோஷத்தில் விழி

மூடமுடியாமல் தவித்தாள். எழுந்து யன்னலுடாக வெளியில் பார்த்தபடியிருந்தாள்.

வானமங்கை கருமுகில் ஆடையணிந்து காட்சி யளித்தாலும் அதிலுமொரு அழகை இரசித்தாள் பிரியா.

மெல்லிய குளிர்காற்று வீசும்போது இலைகள் கொட்டுவதும் ஒரு அழகைக் கொடுத்தன.

ஆங்காங்கே மின்விளக்குகள் ஒளியைப் பாய்ச்சுவதும் இன்று அவளுக்கு அழகாவேயிருந்தது.

இவ்வளவு நாளும் எரிச்சலூட்டிய இயற்கை இன்று வெகு அழகாகத் தெரிவது போலத் தோன்றியது. பாட வேண்டும் போலவும் தென்னிந்திய தமிழ்த் திரைப்படக் கதாநாயகிகள் போல ஓடியோடி ஆடவேணும் போலிருந்தது.

தன்னை நினைக்க அவளுக்கு வியப்பாகவும் சிரிப்பாக வும் இருந்தது. மறுநாள் என்னென்ன கதைக்க வேணும் எதிர்காலத் திட்டங்களைத் தீட்டவேணும் என்று கற்பனையில் திளைத்தாள்.

கல்யாணம் முடிந்தபிறகு எப்படியெல்லாம் மாமன் மாமியை சமாளித்து தான் நினைத்தபடி வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொள்வது என்று அவள் மனக்குதிரை அவளைக் கேட்காமலேயே தன்னிஷ்டத்துக்கு ஓடிய வண்ணமிருந்தது.

மறுநாள் றெஸ்ரோறன்ரில் சொக்கிலற் பெட்டியும் பரிசுப் பொருளுமாக டேவிட்டுக்காக்க காத்திருந்தாள். அம்மா கூறிய வழியை பிரியா டேவிட்டுக்கு கூறவும் மகிழ்ச்சியில் தலை கால் புரியாமல் திணறினாள் டேவிட். “எப்படியென்றாலும் எங்கடை கல்யாணம் நடந்தால் சரி. யாருக்கு என்ன நடந்தாலும் பிரச்சனையில்லை. எங்களைப் பிரிக்காட்டால் போதும். எங்கடை வாழ்க்கைதான் எனக்கு முக்கியம்” கூறினாள் டேவிட்.

இருவரும் இடியப்பச்சிக்கலாய் வழி தெரியாமல் தவித்த பிரச்சனைக்கு வழி கிடைத்து விட்ட நிம்மதியில் எதிர்காலத்தை திட்டமிட ஆரம்பித்தனர்.

பிரியா நாங்க எங்கடை பிள்ளைகளை சுதந்திரமாய் வளர்ப்பம். மதம் என்பதை அவர்களிடம் திணிக்காமல்

இரண்டு சமயங்களைப் பற்றியும் சொல்லி வளர்ப்பம். அவர்களுக்கு எது பிடிக்குதோ அந்த மதத்தைப் பின்பற்றட்டும். உம்முடைய பெற்றோரை நினைக்க எனக்கு பொறாமையாயிருக்கு. எனது பெற்றோர் கிணற்றுத் தவளைகளாக இருக்கிறார்கள். அப்பா சொன்ன ஒரு வசனம் என்னை அப்பிடியே உருக்குலைச்சிட்டுது. என்னைப் பெத்து வளர்த்து படிப்பித்து எல்லாவற்றுக்கும் எவ்வளவு பாடுபட்டிருப்பம். எவ்வளவு செலவழிச்சிருப்பம். எதையெண்டாலும் யோசிச்சியா என்று கேட்க அப்படியே உடைஞ்சு போயிட்டன். அவர்கள் பேச்சைக் கேட்டு அப்பிடியே நடக்க வேணும். அவர்கள் செய்ததுக்கெல்லாம் பலனை எதிர்பார்த்து. நானா பெறச் சொன்னேன். அன்பைக் காட்டி வளர்த்ததெல்லாம் என் உணர்வுகளை விலை பேசுவா. தங்கள் சொற்படி கேட்கத் தங்கள் விருப்பங்களைத்திணிக்க முன்னர் தந்த கையூட்டா அன்பும் எனக்களித்த பராமரிப்பும். வெட்கமாயிருக்கு பிரியா. இப்படியொரு பெற்றோர் கிடைத்திருக்கிறார்களேயென்று. மிருகங்கள் பறவைகளுந்தான் பாசத்தோடு ஊட்டி வளர்க்கின்றன தன் குட்டிகளையும் குஞ்சுகளையும். அதை வயது வந்தவுடன் சுதந்திரமாய் தங்கள் விருப்பப்படி வாழுகின்றன. ஆற்றிவு தனக்கெனச் சொல்லும் மனிதனுக்கு மட்டும் ஏன் இவ்வளவு கீழ்த்தர புத்தி என மனமுடைந்து பேசிய டேவிட்டுக்கு “அதை விடுங்க டேவிட். கனபேர் இப்படித் தானிருக்கினம். உங்கடை பெற்றோர் மட்டுமில்லை. இப்ப எங்களுக்கு ஒரு வழி கிடைச்சிட்டுது உங்கடை அப்பாட்டை சொல்லுங்கோ சமயம் மாற சம்மதமென்று. பிறகு காட்டுறன் இந்தப் பிரியாயாரென்று” கூறிமுடித்துப் பிரிந்தனர் இருவரும்.

இனங்களின் பெயரால் சமயங்களின் பெயரால் சிறகொடிக்கும் பழைய தலைமுறைக்கு பாடங் கற்பிக்க கிளம்பியிருக்கும் காதல் வயப்பட்ட சிறிய குருவிகளுக்கு வழி விட்டுத்தான் செல்லுங்களேன்.

15.07.2012 தமிழ் விதை

அந்நிய மண்ணில் ஓராயம்

சரவணன் ஐந்து சுற்று ஓடிவிட்டு மெல்ல வந்தமர்ந்தான்.

சனி ஞாயிறு காலைவேளையில் அந்த பார்க்கில் சுற்றி ஓடுவது அவன் வழக்கம்.

வியர்வையைத் துடைத்துவிட்டு கண்மூடி அந்த அனுபவத்தை அனுபவித்தான்.

எந்தவித பரபரப்புமமின்றி வழக்கமாகத் தான் யோசிக்கும் விடயத்தை மனதிலே கொண்டு வந்தான்.

அந்தக் கற்பனை அவனுக்கு மகிழ்ச்சியைத் தரும்.

சரவணனுக்கு வேலையிலிருந்து ஓய்வெடுத்து ஓய்வூதியம் பெறுவதற்கு இன்னும் பத்தாண்டுகள் காத்திருக்க வேண்டும்.

அவனுடைய இரண்டு பிள்ளைகளும் படித்து முடித்துவிட்டு வேலையில் அமர்ந்து விட்டார்கள்.

அவர்களைப் பற்றிய கவலை இல்லை. அவனுடைய கவலையெல்லாம் இந்த சிட்னி மாநகரில் தானொரு மூதாளர் இல்லம் ஒன்றை அமைக்க வேண்டுமென்பதே.

நண்பர்கள் கேலி செய்வார்கள் “ஆண்டி மடம் கட்டின மாதிரித்தான். உன்னாலை முடியாத விடயம். ஒவ்வொரு வார நாளும் மனசாலை கட்டு. நீ கட்டி முடிக்கும் போது நீயே முதியவனாய் அந்த இடத்தில் முதல் ஆளாய் சேர்ந்திடு” என்று.

சரவணன் மனந்தளரவில்லை.

கேலி கிண்டல் என்னதான் சொன்னாலும் முதியவர்களுக்காய் ஒரு வீடு என்ற கனவு இரத்தத்தோடு கலந்து நாடி நரம்புகளிலெல்லாம் ஓடிக் கொண்டேயிருக்கிறது.

“என்ன சரவணன் ஓடி முடிஞ்சுதா” கூறிய வண்ணம் நண்பர்கள் ஒவ்வொருவராய் விசாரித்து விட்டு ஓடவும் விரைவு நடையுமாகத் தத்தம் கடமைக்கு விரைந்தனர்.

சரவணனின் நண்பர்கள் பலர் இன்னும் பிள்ளை களைப் படிப்பிக்கும் கடமைகளில் இருந்தனர். சரவணனும் இன்னும் இரண்டு நண்பர்கள் மாத்திரமே பொறுப்பு முடித்தவர்களாய் அரசியல் இலக்கியம் ஆன்மீகம் என்று பயனுள்ள விடயங்களைப் பேசிப் பொழுதைக் கழித்து வந்தனர்.

சரவணன் அடிக்கடி நினைப்பான். யாழ்ப்பாணத்தில் உயர்தரக் கல்வி பயிலும்படி எவ்வளவு இன்பமாயிருந்தான். பக்கத்திலே பாடசாலை. படிப்பு விளையாட்டு புத்தகங்கள் வாசிப்பது காலம் மிக மிக மகிழ்ச்சியாயிருந்தது. பல்கலைக் கழகத் தெரிவும் அம்மாவின் நோயும் ஒரேநேரத்தில் தாக்க நிலைகுலைந்து போனான். அப்பா வைத்தியராயிருந்தும் அம்மா விடயத்தில் எங்கே எப்போது தவறவிட்டோமென்று இருவருமே மிக மிக நொந்து போனார்கள். அம்மாவைத் தாக்கிய புற்றுநோய் கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் அவரைத் தின்னத் தொடங்கவே அம்மா உசாராகி விட்டா.

“என்னைப் பார்த்துக் கொண்டு உன்னை நாட்களை வீணாக்காதே. நாட்டு நிலைமையும் நல்லாயில்லை. நீ அடிக்கடி யாழ்ப்பாணமும் கொழும்பும் என்று திரியவேண்டாம். உன்னை படிப்பைப் பார். அப்பா என்னைப் பார்ப்பார். எனக்கு ஏதும் ஆயிட்டாலும் வந்திட வேண்டாம். அடிக்கடி இங்கை பிரச் சனையாய்க் கிடக்கு. ரயில் பயணங்களும் பாதுகாப் பில்லை. அடிக்கடி வரவேணுமென்று நினைக்க வேண்டாம் ராசா. இடையிடை கடிதம் போடய்யா. போதும். நீ அடிக்கடி வந்தால் எனக்கு வருத்தம்தான் கூடும். உன்னைப் பற்றியே கவலைப்பட்டு கெதியாய் செத்திடுவன். எனக்கு மன வருத் தத்தை தர வேண்டாமய்யா” உறுதியாகச் சொல்லி விட்டா.

அந்தத் தாக்கம் சரவணனை இன்னும் பாதித்த படியேயிருக்கிறது. இடையில் இரண்டு மூன்றுதரம் போய்த் தாயைப் பார்த்திட்டு வந்தாலும் 1986 இந்திய அமைதிப்படைக் காலத்தில்போக முடியாமல் தவித்தது மறக்கவே முடியாத ரணமாய் இன்றும் வலிக்கும். தாய் இறந்து ஒரு வாரத்துக்குப் பிறகே யார் மூலமாகவோ செய்தி அறிந்து துடிதுடித்துத் தவித்து மாற்ற முடியாத புண்ணாய் இன்றும் வலிக்கும். பெற்ற தாயை வைத்துப் பார்க்க முடியலையே எதுவும் செய்யலையே என்று துயரப்படாத நாளேயில்லை.

படித்து முடித்து வேலையாகித் தகப்பனைத் தன்னுடன் அழைத்து வைத்திருந்தது கொஞ்சம் ஆறுதலாக இருந்தது. ஆனால் அவர் சுகதேகியாய் ஒருவருடைய உதவியும் தேவைப்படாமல் மகனுக்கு அவன் விரும்பிய பெண்ணையே திருமணமும் செய்து கொடுத்துவிட்டு பேரப்பிள்ளைகளையும் பார்த்துவிட்டு நோய் நொடி என்று படுக்காமல்

கண்ணை மூடிவிட்டார். அம்மாவுக்கு செய்யாத கடமையை அப்பாவையென்றாலும் பார்க்க வேணுமென்றிருந்த சரவணனுக்கு அவர் திடீர் மரணமும் பெரிய தாக்கமாய் போய் விட்டது.

மகனுக்கு எந்தச் சிக்கலும் வைக்காமல் ஊரிலிருந்து வீடு காணிகள் என்று எல்லாவற்றையுமே விற்று மகனின் வங்கிக் கணக்கில் போட்டு வைத்துவிட்டார். தந்தை இருக்கும் போதே ஒஸ்திரேலியாவில் குடியேற விண்ணப்பித்திருந்தான். தந்தையின் இறப்பைத் தொடர்ந்து அவரின் பெயரை நீக்கி விட்டு ஒஸ்திரேலியாவில் குடியேறி நல்ல வேலை நல்ல குடும்பம் நிம்மதியான வாழ்க்கை என்று இருந்துவிட்டான். ஆனால் மனது மட்டும் தன் இலட்சியம் முதியவர்களுக்கான ஒரு வீடு என்பதில் உறுதியாக இருந்தது.

இங்கு அன்னியச் சூழலில் தங்கள் உணவு மொழி பழக்கவழக்கத்துடன் முதியவர்கள் நிம்மதியாக வாழ ஓரிடம் அமைக்க வேண்டுமென்று ஒரு விதை போடப்பட்டு செடியாகி இன்று மரமாகி நிற்கின்றது. ஆனால் பெருந்தொகைப் பணம் விழி பிதுங்கத் தடைக்கல்லாய் நின்றது. வேலைச்சமையால்

பல பிள்ளைகள் முடியாத வயதில் பெற்றோரை வீட்டில் வைத்துப் பராமரிக்க முடியாமல் முதியோர் இல்லங்களில் விடுவது தவிர்க்க முடியாததாகி விடுகிறது. அங்கு வேறுபட்ட உணவு, வேறுபட்ட கலாச்சார உறவுகளுடன் வாழ வேண்டிய சூழல். கடவுள் வழிபாட்டுக்கோ, நாக்கு ருசித்துப் பழகிய உணவுகளுக்கோ வழியேயில்லாமல் முதிர்ந்த வயதில் ஆசைகளைச் சமந்து கொண்டு நாட்களை எண்ணிக் கொண்டிருப்பது எவ்வளவு கொடுமையானது. ஒரு தமிழ் வீடு அமைத்தால் எவ்வளவு நன்றாயிருக்கும். எவ்வளவு பேர் சந்தோஷப் படுவினம். முதியவர்கள் மட்டுமின்றி இளையவர்களும் தம் பெற்றோரின் ஆசைகள் நிறைவேறும் இல்லம் அமைந்தால் எவ்வளவு ஆறுதல்படுவார்கள்.

தன்னை விடக் கொஞ்சம் வயது கூடியவர்கள் தன்னைப் போன்ற ஆசையுடன் கிடைக்க மாட்டார்களா என்று அடிக்கடி எண்ணுவான். ஒரு அழகான காலைப் பொழுதில் அப்படிப்பட்ட ஒருவரைச் சந்தித்தான் சரவணன். மகிழ்ச்சிக்கு எல்லையே இல்லாமல் போய்விட்டது. எவரென்றாலும் தீவிரமாக ஒரு எண்ணத்தை மனதில் நினைத்து வந்தால் அவ்வெண்ணம் நிறைவேறும் என்று எம் முன்னோர் கூறியது சரியாகவே போய்விட்டது. ஒஸ்ரேலியப் பல்கலைக்கழக மொன்றின் பேராசிரியர் சிவநாதனும் இதே ஆசையுடன் தகுதியானவர்களைத் தேடிக் கொண்டிருந்தார். அவரது ஒரே மகள் படித்து நல்ல வேலை, நல்ல கணவன், குழந்தைகளென்று வாழ்க்கையில் செற்றிலாகியிருந்தாள். மனைவி இழந்த பேராசிரியர் தங்கள் வீட்டை விற்று முதியோர் இல்லம் அமைக்க வேண்டுமென்ற கனவிலிருந்தார். சரவணனுக்கு உதவியென்ற வழி கிடைத்து விடவே தான் தன்னிடம் இருக்கும் பணத்தை இதற்குத் தருவதாகவும் பேராசிரியர் பெருந்தொகைப் பணத்தைப் போட்டுத் தொடங்குவதாகவும் முடிவாயிற்று.

“முழுப் பணத்தையும் இந்த இல்லம் அமைக்க நீங்க குடுக்கிறது சரியா. உங்களுக்கும் ஒரு மகள், பேரப் பிள்ளைகள் என்று இருக்கிறார்களே” என்று சரவணன் கூற பேராசிரியர்

பெரிய லெக்சரே அடித்துவிட்டார்.

“இதுதான் எங்கடை தமிழ் ஆட்களின் வேண்டாத குணம். பறவைகளோ, மிருகங்களோ, ஏன் மரங்களோ வளரும் மட்டுந்தான் தன்னை குஞ்சுகளையோ, குட்டிகளையோ செடிகளையோ பராமரிக்கிறது. அதுகளைப் பார்த்து நாங்க பழக மாட்டம். இந்த நாடுகளிலை பாடும். யாரென்றாலும் பிள்ளை, பேரப்பிள்ளை என்று சொத்து சேர்க்கிறானா நாங்க பிள்ளைகளை தன்னை பாட்டிலை நிற்க விட மாட்டம். அவர்கள் சுய சிந்தனை சுய சம்பாத்தியம் என்று தங்கடை வாழ்க்கையை வாழட்டுமே. அவையின் பரம்பரைக்கு நான் என்றை விருப்பங்களைத் தியாகம் செய்ய வேணுமா? படிப்பிச்சு ஆளாக்கிறது மட்டுந்தான் எங்கடை கடமை. அவை எங்கடை தோளிலையோ நாங்க அவையின்றை தோளிலையோ குதிரைச் சவாரி செய்யக் கூடாது”. என்றவருக்கு “சரிதான். நானும் அப்பிடித்தான் நினைக்கிறனான்” என்றான் சரவணன்.

தொடர்ந்த பேராசிரியர் “என்னுடைய அப்பா எங்களுக்குக் கிடைத்த ஒரு பெரிய கொடை. அம்மாக்கள் எல்லாரும் அன்பு, தியாகம் அதிலையொன்றும் வித்தியாச மில்லையே. ஆனால் அப்பா அமைவது ஒரு கொடைதான்.

எங்கடை அப்பா ஒரு தாயுமானவர். ஒரு அப்பாவாய் ஒரு அம்மாவாய் ஏன் எங்கடை அம்மாவுக்கும் ஒரு அன்னை யாய். வளர்ந்த பிறகு கூடி எங்களுக்கு உணவு ஊட்டி சிறு வயதில் எல்லாருக்கும் குளிக்க வார்த்து எவ்வளவு அறிவு ஊட்டி வார்தைகளாலை சொல்ல முடியாது. என்றைக்கு வேலையி லிருந்து ஓய்வு பெற்றாரோ அன்றிலிருந்து அம்மாவைத் தன் குழந்தையாய். வார்த்தைகளாலை சொல்ல முடியாது. அதற்கெல்லாம் அப்பாற்பட்டவர் எங்கடை அப்பா. நாங்க இரவிலை கூட நேரம் படிச்சமென்றால் அதுவரை தானும் ஏதும் படித்துக் கொண்டிருப்பார். எங்களுக்கு ஏதும் குடிக்க வேணும் போலிருக்கேக்கை கையிலை ரீ கப்போடை நிற்பார். அவர் தான் 5 வயதிலேயே தந்தையை இழந்ததாலை நாங்க தந்தையின் முழு அன்பையும் பெறவேணுமென்று விரும்பினார் போலை.

அவர் எங்களுக்கு மட்டும் அப்பாவாயிருக்கேலை. அக்கம்பக்கம் உள்ள எல்லாருக்கும் அப்பாதான். எங்கடை ஊரிலை பப்பா என்றால் எங்கடை பப்பாதான். யாரும் இரவிலை எங்கையும் போக வேணுமென்றால் பப்பாட்டைத் தான் வருவினம் கூட்டிப் போகச்சொல்லி. அது ஆம்பிளைப் பிள்ளையாயிருந்தாலும் சரி. பொம்பிளைப் பிள்ளையாய் இருந்தாலும் சரி. பொம்பிளைப் பிள்ளையளை பப்பாவை நம்பி எல்லா பெற்றாரும் எங்கையும் அனுப்புவினம். பப்பாடை பிள்ளைகள் எண்டதாலையே எங்களுக்கு எங்கடை ஊரிலை மதிப்பு. எத்தனை பேருக்கு வேலை எடுத்துக் குடுத்திருப்பார். பிரதிபலன் பார்க்காமல் செய்கிறதென்றால் எங்கடை பெற்றார் தான். அவையளிட்டையிருந்து நாங்க எவ்வளவோ நல்ல குணங்களைப் பெற்றிருக்கிறம். எங்கடை அம்மாட்டைத்தான் எல்லாப் பிள்ளைகளும் ஓடிவருவினம் தங்கடை அம்மாவை யள் அடிச்சால். பப்பாடை சினேகிதன் ஒருக்கா வீட்டை வந்திட்டுப் போய் வேலையிடத்தில் சொன்னானாம் “அழகருக்கு பத்து பன்னிரண்டு பிள்ளைகள் போல இருக்கு. அரசாங்க சம்பளத்தில் எப்பிடித்தான் சமாளிக்கிறானோ. எல்லாப் பிள்ளைகளும் தாயின்றை சீலையைப் பிடிச்சுக் கொண்டு நிற்குதுகள்” என்று.

அவனுக்கு தெரியாது அக்கம் பக்கம் பிள்ளை களெல்லாம் சீலையைப் பிடிச்சுக் கொண்டு நிற்குங்களென்று. யாரிட்டையென்றாலும் அன்பு காட்டுறதில் எங்கடை அப்பா அம்மா பின்நின்றதேயில்லை. நாங்க எல்லாம் என்ன குழப்படி செய்தாலும் எதை உடைச்சாலும் பேசினது கிடையாது. எல்லா வீட்டுப்பிள்ளைகளும் விளையாடுற இடம் எங்கடை வீடுதான். எல்லாரும் கலைச்சவிடுவினம் மகேஸ் அக்கா வீட்டை போங்கோ என்று. அவவாலைதான் உங்கடை குழப்படி யெல்லாம் தாங்க முடியுமென்று. அக்கம் பக்கத்து வீட்டு எல்லாப் பிள்ளைகளையும் ஒரேமாதிரி அன்பு காட்ட எங்கடை பெற்றாராலை மட்டுந்தான் முடிஞ்சது. ஏதும் சாப்பாடோ சொக்லற்றோ எதுவாயிருந்தாலும் எல்லாப் பிள்ளைகளுக்கும் குடுத்துச் சாப்பிட்டுத்தான் பழக்கியிருக்கினம். அவையளை

நினைச்சு ஒரு இல்லம் அமைக்கிறது ஒரு பெரிய விடயமேயில்லை.

“பழைய நினைவுகளை மீட்டெடுத்துப் பேசிய அவரின் முகத்தில் பெருமிதமும் அன்பும் ஓடிக் கொண்டிருந்தது. அவரின் நீண்ட பேச்சு சரவணனுக்குள்ளும் பாய இனி அப்படியெல்லாம் மனிதர்கள் இருப்பார்களோ என்று மனம் அலைபாய்ந்தது.

அப்பா அம்மாடை நினைவாய்த்தான் நான் முதியோர் இல்லம் அமைக்க ஆசைப்பட்டது. அவைக்கு நான் என்ன செய்தன் என்றதை விட அவர்கள் எங்களுக்கு என்ன செய்யேலையென்று தெரியேலை. அப்பாஅம்மாக்கு ஒரு கோயில்தான் இப்படியொரு இல்லம். என்னுடைய தம்பி அக்கா தங்கை எல்லோருடைய கனவு இல்லம்”. கூறிய பேராசிரியரை வியப்புடன் பார்த்தான் சரவணன். “தாங்கள் செய்யாத கடமையை நினைத்துத்தான் எல்லாரும் மற்றவைக் கென்றாலும் ஏதும் செய்து பாவத்தைக் கழுவுவம் என்று நினைக்கினம். நீங்க ஒராள்தான் வித்தியாசமாய் நினைவாலயம் செய்ய யோசிக்கிறீங்க” என்றான்.

பேராசிரியர் சொன்னார் “ஒரு கோயில் கட்டுறதை விட உயிரோடிருக்கிறவர்களுக்கு சேவை செய்கிறது மேல் என்றது என்றை எண்ணம். அதுக்காக நான் நினைக்கிறதுதான் சரியென்று சொல்லேலை” என்றார்.

வரும் நாட்களில் பெரிய இடமாக மும்மரமாகத் தேடத் தொடங்கினார்கள். தாங்களாகவே இன்னும் சிலர் தேடிவந்து தாங்களும் தங்களால் முடிந்த தொகையைத் தருவதாக வாக்களித்தனர். தாயகத்தில் தங்கள் பெற்றோருக்கு செய்ய முடியாத பலர் உதவிக்கரம் நீட்டவே சரவணனின் கனவு நனவாக உருப்பெற்றது. அன்னைதிரேசா ஆதரவற்றவர்களுக்கு இல்லம் அமைக்கும்போது கையில் ஒரு காசமில்லாமலேதான் தொடங்கினாரென்று சரவணன் எப்போதோ வாசித்தது நினைவுக்கு வந்தது. நல்ல செயல்களுக்கு கடவுளின் கரம் நீண்டுவருமென்ற உண்மை இப்பொழுது தெள்ளத் தெளிவாகியது. சரவணனின் ஆசை எவர் மூலமோ நிறைவேற இருப்பது

ஆச்சரியமான ஒன்றாக சரவணனுக்கு இருந்தது.

உதவிக்கரம் நீட்டிய ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொரு சோகக்கதை இருந்தது. தங்களால் தங்கள் பெற்றோருக்கு செய்ய முடியாதை யாருக்காவது செய்திட வேண்டுமென்று தவித்தனர். ரகுராம் என்றொருவன் சரவணன் படித்த பள்ளியில் படித்தவன். சரவணனுடன் பேசத் தொடங்கும்போதே அழுதுவிட்டான்.

“நான் இந்தப் பட்டங்கள் பதவிகள் எவ்வளவோ பெற்று விட்டன். ஆனால் கடமை செய்யேலையோ என்று இப்ப மனம் தவிக்குது. இளமையில் ஏதும் தெரியேல்லை. யார் சொன்னதும் காதிலை விழேல்லை. இப்ப மனம் நிம்மதியில்லாமல் தவிக்குது” என்றவன் தான் சிறுவயதாயிருந்தபோது தன் தந்தைக்கு மனநிலை பாதிக்கப்பட்டதாயும் தாய் அவரையும் தன்னையும் எவ்வளவோ பிரச்சனைகளுக்கு மத்தியில் நன்றாகப் பார்த்ததாகவும் தாயின் சகோதர, சகோதரிகள், பேத்தி எல்லோரும் எவ்வளவோ உறுதுணையாயிருந்து தன்னை உயர்த்திவிட்டதாயும் ஆனால் தான் யாரையுமே மதியாது காதலித்த பெண் மட்டுமே போதுமென்று வாழ்ந்து ஏராளமாய் பணம் சேர்த்து இப்ப பிள்ளைகள் கொஞ்சம் வளர்ந்ததும் தன்னை மதிப்பது இல்லையென்றும் இப்பதான் தான் செய்ததுகள் தப்பாய்த் தெரிவதாகச் சொன்னான். மேலும் கூறினான். “அம்மாவும் மனநிலை பாதிக்கப்பட்டு ஆனால் மாமா சித்தி எவ்வளவோ பணஉதவி மட்டுமின்றி உடலுதவியும் செய்தும் நான் அவர்களை ஒருநாளும் மதிக்கேல்லை. செய்யவேண்டியது அவையின் கடமையென்று மட்டுமே நினைத்தேனெயொழிய இன்றுவரை அவர்களுடன் ஒரு நல்லுறவைப் பேணவேயில்லை. என்னுடைய மனைவிக்கு எங்களுடன் அம்மா இருப்பது பிடிக்கவில்லை. கல்யாணம் செய்தவுடனேயே அம்மாவை ஹோமிலை விட்டாத்தான் நான் ஒஸ்ரேலியா வருவன் என்று சொல்ல ஒன்றுமே யோசிக்காமல் கொண்டுபோய் ஹோமிலை விட்டுட்டன். அவவுக்கும் அடிக்கடி மனநிலை பாதித்திருந்தும் போய்க்கூடி பார்க்காமல் இருந்தன். மனைவிக்குப் பிடிக்காது என்ற ஒரேயொரு

காரணத்தால் பிள்ளைகளைக்கூடி காட்டேல்லை. இரண்டோ மூன்றோ ஒப்பரேஷன்கள் கூடித் தனியவே செய்து எல்லாக்கஸ்டத்தையும் தனியாவே அனுபவிச்சு கடைசியிலை அப்படியே செத்துப் போயிட்டா. செத்த பிறகு கூடி நான் போகேல்லை. போன் வந்ததை என் மனைவி எனக்குச் சொல்லேலை. அவர்களையே எரிக்கச் சொல்லிவிட்டா. ஒரு மாதம் முடிந்த பிறகு தான் நான் ஒருக்கா போனபோதுதான் தெரிந்தது. என்னை வளர்க்க எவ்வளவு பாடுபட்டிருப்பா. அதுவும் அப்பாடை உதவியுமில்லாமல். இறுதிக்கிரியை கூடி நான் செய்யேலை. 3 கிலோமீற்றர் தொலைவிலிருந்தும் கூடி கிரியை செய்யேலை” என்று அழத் தொடங்கினான்.

அழுதவனைத்தேற்ற மனம் இடம் குடுக்கேல்லை சரவணனுக்கு. கைக்கெட்டின தூரத்திலிருந்த பெற்ற தெய்வத்தை உயிரோடிருக்கும்போதே பார்க்காமல் இறுதிக்கிரியை செய்வையென்று அழுகிறாயே நீயொரு மனிதப்பிறவியா என்று கோபத்தை அடக்க மாட்டாமல் கேட்டு விட்டான் சரவணன்.

நல்லாய்க் கேளுங்கோ. ஏன் என்றை புத்தி வேலை செய்யேலை. அப்பா நோயாளியாயிருந்தாலும் தாத்தா அம்மம்மா பெரியம்மா மாமா சித்தியவை யாரும் என்னைக் கீழே போக விடேல்லை. வேண்டிய உதவிகளெல்லாம் செய்தவை. எவ்வளவு குடுத்து வைத்தவன் நான். ஆனால் இவ்வளவு நாளும் இல்லாததுக்கு ஏங்கி எனக்கேன் நோயில்லாத பெற்றோர் வாய்க்கேலை. அவையளாலை வெட்கமென்று மட்டுந்தான் நினைச்சன். இப்பதான் மற்றவை செய்ததுகள் விளங்குது. நான் ஒருநாளும் அவையிலை அன்பு காட்டவேயில்லை. என்னட்டையிருந்து அவை எதையும் எதிர் பார்த்திருக்க மாட்டினம். அம்மாவை நல்லாய்ப் பார்க்கட்டுமென்று மட்டுந்தான் நினைச்சிருப்பினம். ஆனால் நான் நல்ல மகனாயும் நடக்கேலை. மாமா என்றை தகப்பனுக்கு மேலாலை எனக்குச் செய்தவர். ஆனால் நான் அன்பு காட்டவும் மறந்திட்டன். சித்தியவை என்னைத் தங்கடை பிள்ளைகளில் ஒருவனாய்த் தான் பார்த்தவை. ஆனால் நான் அன்புகூடி குடுக்கத் தெரியாத

பிச்சைக்காரனாய் இருந்திட்டன். சித்தியவையின் பிள்ளைகள் மாமாடை பிள்ளைகள்

யாருக்குமே எதுவுமே செய்யேலை. அவர்களைப் பார்த்து பொறாமை மட்டுந்தான்ப்பட்டன். எவ்வளவு கேவல மாய் நடந்திருக்கிறன்". சொல்லிச் சொல்லி அழுதான் ரகுராம்.

"சரி அம்மாக்குச் செய்யேலையென்று இப்ப கவலைப் படுகிறாய். சித்தியவை மாமா இருக்கினம் தானே. இப்ப வென்றாலும் அவர்களுடன் பேசி அவர்கள் கஷ்டத்தில் பங்குபற்றி அன்பாயிருக்கலாமே" என்ற சரவணனுக்கு நான் ஒரு கூட்டுப்புழு போல என்னைச்சுற்றி ஒரு வட்டம் போட்டுக் கொண்டு அதற்குள்ளேயே வாழ்ந்திட்டன். இப்ப எப்படி அவர்களுடன் பேசுறது. அவர்களேதும் நினைக்க மாட்டினமே" என்றவனுக்கு "எப்ப தப்பை நாம் உணர்கிறோமோ அப்பவே அதைச் சரிக்கட்டிடவேணும். வாழ்க்கை நிலையில்லாதத் தானே. நன்றே செய்க இன்றே செய்க என்று சொல்வார்களே. நல்லதைச் செய்ய ஏன் தயங்க வேண்டும்" என்றான் சரவணன். என்னாலை முடியுதில்லை. அப்படி வளர்ந்திட்டன். அம்மா அப்பிடி என்னை வளர்த்திட்டா" ரகுராம் கூறி முடிக்க முன்னே சரவணன் கூறினான். "இப்ப விளங்குது உன்னுடைய பிரச்சனை. எல்லாத்துக்கும் யாரிலேயும் பழி போட்டு உன்னை நீயே ஏமாத்திக் கொண்டிருக்கிறாய். உன்னை வாழ்க்கை. நீயே ஏதோ செய். இப்ப இந்த மூதாளர் இல்லத்துக்கு செய்வதன் மூலம் பாவ விமோசனம் தேடப் போகிறாயா."

"எப்பிடியென்றாலும் வைச்சக் கொள்ளுங்கோ. அம்மாடை நினைவாய் காசு உதவி செய்கிறன். உங்களுக்கு நிறையத் தேவைப்படுந்தானே." என்றவனைப் பார்த்து பணத்தாலை செய்த பாவங்களைக் கழுவப் பார்க்கிறாய். சரி. இப்படி நினைக்கிற எங்கடை ஆட்களிடையிருந்து நிறைய உதவி கிடைக்கும் போலயிருக்கு. எங்களுக்கும் நல்லது தான்" என்று கதையை முடித்தான்.

சரவணன் வேலையால் களைத்து வந்து தனக்கு ஒரு தேநீர் தயாரித்து அருந்த ஆரம்பிக்கவும் மனைவி சாந்தி வேலையால் வரவும் "நீர் வோஷ் எடுத்திட்டு வாரும். நான்

தேநீர் போடுறன்” என்று சமையலறைக்கு விரைந்தான்.

சாந்தி பிரபல வைத்தியசாலையொன்றில் மருத்துவத் தாதியாக வேலைபார்த்தான்.

சரவணன் இருந்த இடத்திலிருந்தே கம்பியூட்டருக்கு முன்னாலை பார்க்கும் உத்தியோகம்.

சாந்திக்கு உடலாலும் மனதாலும் களைக்கும் உத்தியோகம்.

ஆனபடியால் கணவன் பிள்ளைகள் எல்லாருமே ஒத்துழைப்புத் தருவார்கள்.

இருவரும் தேநீர்க்கோப்பையுடன் அமர சாந்தி பேச்சை ஆரம்பித்தாள்.

“சரா நீர் முதியோர் வீடு ஆரம்பித்த நேரம் நல்ல நேரம் போலயிருக்கு. உதவிகள் தேடி வருகுது. என்னோடை டொக்ரர் தினேஷ் தான் பணஉதவி செய்வதோடு இலவசமாக மருத்துவ உதவி ஆலோசனை எல்லாமே தருவதாக சொல்லு கிறார். நான் செய்யாமல் விட்ட ஒரு கடமையை ஈடு செய்ய விரும்புகிறன்” என்றார்.

அவருடைய கதை பெரிய கதை. முந்திச் சொல்லாத கதையென்றார். அவருடைய பெற்றார் இலங்கையிலை அண்ணன் அக்கா இரண்டு பேருடைய பாதுகாப்பிலை இருந்தவையாம். தானும் தம்பியும் இங்கையிருந்து தாரள மாகப் பணம் அனுப்பிக் கொண்டிருக்க அவர்கள் தங்கள் பிள்ளைகளுக்கு வீண் செலவு செய்து கொண்டு பெற்றாரைப் பார்க்கேலையாம். அது இவைக்குத் தெரியவேயில்லையாம். இத்தனைக்கும் அண்ணாவும் அத்தானும் அரசாங்க உத்தி யோகத்தில் பெரிய பதவியிலை இருக்கினமாம். டொக்ரர் போனபோதும் இவருக்குத் தெரியேலையாம். அவர்கள் நன்றாகப் பார்ப்பதாக நடித்துக் கொண்டிருந்திருக்கிறார்கள். இவரும் நம்பியிருந்திருக்கிறார். அப்பா அம்மாவும் பிள்ளை களைக் காட்டிக் குடுக்காமல் நல்லாயிருக்கிற போலை நடந்திருக்கினம். அடுத்த வருடம் தம்பி திடீரென்று போன போதுதான் கண்டுபிடிச்சிருக்கிறார். அவர்களுக்கு சாப்பாடு கூட சரியாய் குடுக்கிறேல்லையாம். யாரும் கதைப்பது

கூடியில்லையாம். ஒரு அறையில் தனிமைப்படுத்தப்பட்டு சொந்தக்காரர்களையும் பார்க்கவிடாமல், தம்பியார் தெரிந்து அண்ணன் அக்காவுடன் சண்டை போட்டதில் தம்பிக்குத் தெரியாமல் தாய்தகப்பனைக் கண்டபாட்டுக்கு பேசியிருக்கினம். அடுத்தநாள் இரண்டு பேருமே ஏதோ குடிச்சுச் செத்துப் போயிற்றினமாம். “எங்களாலை நீங்க சண்டை பிடிக்க வேண்டாம். ஒற்றுமையாயிருங்கோ” என்று எழுதிவைத்து விட்டு போய்ச் சேர்ந்திட்டினமாம். தான் போயும் ஒன்றையும் கவனிக்காமலிருந்த மடத்தனத்தை நினைச்சு வேதனைப்படாத நாளில்லையென்று சொல்லிச் சொல்லிக் கவலைப்பட்டார். அண்ணா அக்காவையோடை கூடிக் கோவிக்க ஏலாமல் ஒற்றுமையாயிருக்கச் சொல்லிப்போட்டு போய்ச் சேர்ந்திட்டினம். ஆனா தம்பி அவையுடன் கதைக்கிறேல்லையாம். தனக்கு அப்பாவை கடைசியாய் சொன்ன சொல்லுக்காய் பாசமில்லாட்டாலும் கதைப்பதாகக் கூறினார். “சொல்லி முடிச்ச சாந்திக்கு “எத்தனைவிதமான மனப்பாரம் ஒவ்வொருத் தருக்கும்” என்றான் சரவணன்.

பேசிக்கொண்டிருக்கும்போதே வந்த மகன் ஜெகன் “அப்பா என்னுடைய பிரண்டின் அம்மாவும் தான் வொலன்டியராக வேலை செய்ய வாறதாக உங்களிட்டை சொல்லச் சொன்னா” என்றான்.

தான் செய்கிறதுக்கு அவ என்ன கதை சொன்னா என்று கேட்டான் சரவணன். “அதொன்றும் சொல்லேலையப்பா. அப்பா செய்கிறது பெரிய ஒரு நல்ல சேர்வீஸ். அதிலை நாங்களும் பங்கேற்க வேணுமென்றா. எங்களையும் எங்கடை ஓய்வு நேரத்தை அங்கு தேவைப்படும் உதவிகளைச் செய்து முக்கியமாய் அங்கிருக்கும் முதியவர்களுடன் கதைத்துச் சந்தேஷாமாயிருக்கச் செய்யுங்கோ. இதுதான் உங்களைப் போல இளையவர்களின் கடமையென்றா”. சாந்தி சொன்னாள். “சரியாய்ச் சொன்னா இப்படியொரு இடம் திறக்கிறது பெரிய விஷயமில்லை. அங்கை இருக்கிறவர்கள் வாய்க்கு ருசியாய் சாப்பிடுறது மட்டுமில்லை. வீட்டிலை இருக்கிறபோலை ஒரு உணர்வைக் குடுக்கிறதுதான் முக்கியம். அதுக்கு எங்களைப்

போன்றவர்களை விட ஜெகனைப்போல இளையவர்கள் தான் தேவை. அவர்களுடைய கலகலப்பான தோழமையான உறவு அவர்களுக்கு தெம்பைக் குடுக்கும். தங்களுக்கு வரும் நோய்களைத் தாங்கும் சக்தியைக் குடுக்கும். அதோடை ஜோவியலாய் சிரிக்கச் சிரிக்க கதைக்கிற இளையவர்கள் தேவை. கேர்ள்ஸ் மிச்சம் எனர்ஜியைக் குடுப்பினம். ஏன் குழந்தைகளும் தான்” என்றாள். “அதுதானே இல்லமென்று பெயர் வைக்காமல் வீடு என்று பெயர் றிஜீஸ்ரர் பண்ணி இருக்கிறம்” என்றான் சரவணன்.

எத்தனையோ நண்பர்கள் தம் நேரங்களை உடலுதவியாகவும் பொருளுதவியாகவும் செய்ய முன்வந்திருக்கும் போது இப்படி ரகுராம் போல் பாவ விமோசனங்கள் செய்யும் பலரும் இணையத்தான் போயினம். அவர்களையும் அனுசரித்து இந்த இல்லத்தைத் தொடங்கி நடத்திவிட வேணுமென்று சரவணனும் அவன் நண்பர்களும் எண்ணினார்கள்.

ஒருநாள் சாந்தியுடன் வேலை பார்க்கும் நண்பி நளாயினி வீட்டுக்கு வந்தாள். வந்தவுடனேயே “அண்ணா நீங்க தொடங்கிற இல்லத்துக்கு சம்பளமில்லாமல் வாரத்திலை இரண்டு நாட்கள் வேலை செய்யத் தயாராயிருக்கிறீன். என்னையும் சேர்த்துக் கொள்ளுங்க அண்ணா” என்றாள். இதுக்குப் பின்னாலை என்ன கதையென்றதையும் சொல்லிடு நளா. இவருக்கு கதை கேட்க ரொம்பப் பிடிக்கும்” என்றாள். “அப்படியா என்ற நளாயினி” கதையைக் கேட்டபிறகு என்னைப் பிழையாய் நினைக்கக் கூடாது. என்று கூறிவிட்டு சொல்லத் தொடங்கினாள்.” என்னுடைய அம்மா வருத்தமாயிருக்கும்போது நான் போய் ஒரு மூன்றுமாதம் நின்றிட்டு வாறன் என்று சொல்ல இவர் என்னைப் போக விடேல்லை யண்ணா. வேலைக்கும் போய்க்கொண்டு பிள்ளைகளையும் தன்னாலை பார்க்க முடியாதென்றிட்டார். அப்ப மகனும் 9ம் வகுப்புக்குப் போக அவனையும் கூட்டிப் போக முடியாத நிலை. இவர் கொஞ்சம் ஒத்துழைச்சிருந்தால் நான் போய் வந்திருப்பன். இவரோடை சண்டை பிடிச்சக் கடைசியில் மகளை மட்டும் கூட்டிக் கொண்டு என்னவென்றாலும் மகன்

செய்யட்டும் என்று வெளிக்கிட்டு நான் போகவும் அம்மா அதுக்கு முதலே கண்ணை மூடிற்றா. நான் ரான்சிற்றிலை நிற்கேக்கை மெசேஜ் வருகுது. செத்தவீட்டுக்குத்தான் போய்ச் சேர்ந்தன். உயிரோடை ஒருநாளென்றாலும் பார்க்கேலை. என்னாலை இவரை மன்னிக்கவே முடியல்லை. முதலே சண்டை பிடிச்சுக்கொண்டு வெளிக்கிடாமல் விட்டிட்டென்று இன்னும்தான் நினைச்சு நினைச்சுக் கவலைப்படுறன். அதுக்குப்பிறகு நான் இவரோடை சரியாகப் பேசுறது கூடியில்லை. ஏதோ வாழறம். அந்த பாவத்தைக் கழுவ வேண்டாமோ” என்று மனவருத்தத்துடன் கூறி முடித்தாள்.

சரவணன் கூறினான் “பாவம் என்று சொல்லா தேங்கோ. எங்களுக்கெங்களுக்கு அந்தக் குடுப்பினை இருக்க வேணும். நானும் ஒரு கடமையும் செய்யேலை. எல்லாருக்கும் அந்தந்தப் பிறவியிலேயே எல்லாக் கடனையும் செய்து முடிக்க முடிவதில்லை. சிலவற்றை அடுத்த பிறவிக்கும் கொண்டுதான் செல்ல வேண்டியிருக்கும். அதுதான் கர்மா என்கிறது. நீங்க உங்கடை கணவனைக் கோபிப்பதில் எந்த அர்த்தமுமில்லை. உங்கடை கர்மாவை அனுபவிக்க அவர் ஒரு கருவி. அவ்வளவு தான். அதோடை யோசிச்சுப் பாருங்கோ நீங்க அம்மாவை சரியான நேரத்திலை போய்ப் பார்த்திருந்தீங்களென்றால் உங்களுக்கு ஒரு குற்ற உணர்ச்சியும் வந்திருக்காது. நீங்களும் இப்படி முதியவர்களுக்கு சேவை செய்ய வேணுமென்று ஓடிவந்திருக்க மாட்டீங்க. ஏன் நானுந்தான் இப்படி ஒரு வீடு தொடங்க வேணுமென்று நினைச்சிருக்க மாட்டன். இப்படி ஒன்று செய்விக்கத்தான் கடவுள் எங்களை ஒரு கருவியாகப் பயன்படுத்தியிருக்கலாமென்று ஏன் நினைக்க கூடாது” என்று கூறினான்.

“ஓமண்ணாநான்இந்தக் கோணத்திலை யோசிக்கவே யில்லை. நீங்க சொல்லத்தான் இவர் மேலை கோபப்பட்டதில் அர்த்தமேயில்லை என்று தெரியுது. தாங்ஸ் அண்ணா. எதுக்கோ வந்து எதையோ சரிப் பண்ணீற்றீங்க. மிச்சம் தாங்ஸ் அண்ணா. இது வெறும் வாய் வார்த்தையில்லையண்ணா. பெரிய ஒரு நல்லது செய்திட்டீங்க” மனதார நன்றி சொல்லி

விட்டு விடை பெற்றாள் நளாயினி.

மனைவிக்குப் பயந்து பெற்றோரை உதாசீனப் படுத்தியவர்களும் தாயகத்தில் பெற்றோருக்குச் செய்ய முடியாதவர்களும் இதில் இணைந்து தமக்கு ஒரு ஆறுதலைத் தேட முனைந்தார்கள். ஒரு நண்பன் கூறினான். எத்தனையோ பேருக்கு ஆத்ம திருப்தியை இவ்வில்லம் தருமென்றால் அது ஒரு பெரிய விஷயம் என்று. காலத்தின் கட்டாயத்தால் வீட்டில் வைத்துப் பராமரிக்க முடியாத சூழலுக்குத் தள்ளப்பட்டவர்களுக்கும் இவ்வில்லம் ஆறுதலைத் தருவது எல்லோருக்குமே சந்தோஷமாகவும் பெருமையாகவும் இருந்தது. பெற்றவர்களைச் சரியான இடத்தில் சேர்த்திருக்கிறோம் என்ற நிம்மதியுடன் அடிக்கடி வந்து பார்த்துச் செல்ல எண்ணும் எவ்வளவோ பிள்ளைகளுக்கு இவ்வில்லம் நம்பிக்கை நட்சத்திரமாக விளங்கும். தம் சுயவேலைகளைத் தம்மால் செய்ய முடியாத நிலையிலுள்ள முதியோரை இப்படி ஒரு காப்பகத்தில் வைத்தே பராமரிக்க முடியும்.

அன்னிய மண்ணில் பல கரங்கள் ஒன்றிணைந்து செயலாற்றும் நற்செயல்கள் மேலும் மேலும் வளரட்டும் என்று எல்லாருமே வாழ்த்தினார்கள். நாடு விட்டோடி வந்த அன்னிய மண்ணில் கூட்டாகச் சேர்ந்து எதையுமே சாதிக்க முடியுமென்ற தன்னம்பிக்கையுடன் “அம்மாஅப்பா மூதாளர் வீடு” அமையத் தயாரானது.

நல்தோர் வீணை ஂசய்தே...

புரண்டு படுத்தாள் விமலா.

தலையணைக்குள் முகத்தைப் புதைத்து விம்மினாள்.

தன் துயரை தன் மனச்சுமையைத் தலையணைக்குள் போட்டுப் புதைத்துவிட முடியுமா?

முடிக்கப்பட்ட கதையைத் தொடர முடியுமா என்ன?

அவளுடைய வாழ்க்கை வாழாமலே முற்றுப்புள்ளி யிட்ட வாழ்வு. என்ன செய்தும் இனி நிவர்த்தி செய்ய முடியாது. மாற்று வழியில்லையா கடவுளே ஏதும் அதிசயம் செய்து என் வாழ்வை மாற்ற மாட்டாரா மனம் கிடந்து தவித்த தவிப்பில் பின்னோக்கிப்பாய்ந்தது.

குடும்பத்தில் செல்லப்பிள்ளையாய் பிறந்து படிப்பில் சூடிகையாய் ஆட்டம் பாட்டு, விவாதம், பேச்சு என்று சகல கலைகளிலும் தேர்ந்து பல்கலைக்கழகத்தில் நுழைந்தது இன்று போலிருக்கிறது.

பத்து ஆண்டுகள் பறந்தோடிவிட்டன.

பல்கலைக்கழகத்தில் இலக்கிய நிகழ்ச்சியா, நடனமா நாடகமா, பட்டிமன்றமா எதையும் விட்டுவைக்காமல் பங்கு பற்றிப் புகழ்மாலை சூடிக்கொண்டவளை அரவணைத்துத் தந்தை கூறுவார் "என்றை மகள் கலைகளின் நேர்வாரிகு. தன்னிட மிருக்கும் கலைகளையெல்லாம் அள்ளிக் கொடுத்தல்லவோ அனுப்பியிருக்கிறாள் சரஸ்வதிதேவி. முன்பே தெரிந்திருந்தால் சகலகலாவல்லி என்றே பேர் வைத்திருப்பன். என்னுடைய மகளைத் திருமணம் செய்ய எவனுக்கு குடுத்துவைச்சிருக்கோ.

என்றை மகளைக் கல்யாணம் செய்து தரச்சொல்லி எத்தனை பேர் கியூவிலை நிற்கப் போறாங்களோ. நான் அவசரப்பட மாட்டன். சுயம்வரம் வைத்துத்தான் என்றை மகளுக்கு எல்லா வகையிலும் பொருத்தமானவனைத்தான் தெரிவு செய்து கல்யாணம் செய்து குடுப்பன். என்றை மகளைக் கண்ணிலை வைச்சுக் காப்பாற்றுறவனைத்தான் தேடியெடுப்பன்” என்று பெருமை பொங்கி வழிய தந்தையும் தாயும் போற்றிக் கொண்டாடினர்.

என்றைக்கு அவள் காதல்வலையில் விழுந்தாளோ அன்றைக்குப்பிடித்தது சனி.

எவ்வளவு அவசரப்பட்டுவிட்டாள். எல்லாருக்கும் புத்தி சொல்லி நல்ல வழிகாட்டியாய் இருந்தவளுக்குத் தன் துணையைத் தேர்ந்தெடுக்கத் தெரியவில்லையே. வெளுத்த தெல்லாம் பால் என்று நம்பிவிட்டாளா அப்படியும் சொல்வதற்கில்லை.

அவள் காதலில் விழும்போது 28வயதுப்பெண்ணாய் ஒரு ஆசிரியையாய் இருந்திருக்கிறாள். பாலினக் கவர்ச்சி யென்றோ அல்லது மனம் தடுமாறும் வயதென்றோ சொல்வதற்கில்லை. தோழிகளுக்கும் மாணவிகளுக்கும் வழிகாட்டியாய் நல்லுரை கூறத் தெரிந்தவளுக்கு காலமெல்லாம் வரக்கூடிய துணைவனைத் தெரிந்தெடுக்கிற கெட்டித்தனமில்லாமல் போய்விட்டது. அப்பா இருந்திருந்தால் எனக்கு இப்படி நடந்திருக்காது என்று தன் மனதைத்தானே ஆற்றுப்படுத்தினாள்.

தந்தையின் திடீர் மறைவும் அதனைத் தொடர்ந்து குடும்பச்சமையைத் தனித்து ஏற்றதும் ஒரு காரணமாயிருக்கலாம்.

தம்பி, தங்கை, உலகமே தெரியாத அம்மா என்று பெருஞ்சமை தலையில் விழுந்தபோது ராஜசேகரன் உதவிக்கு வந்ததுதான் அவள் மனம் தடம் புரளக் காரணமாக இருக்க வேண்டும்.

ராஜசேகரன் அப்படியொன்றும் அழகனுமில்லை. கலைகளில் ஈடுபாடு கொண்டவனுமில்லை. ஆனால் படிப்பாளி. கல்வியைக் கரைச்சுக் குடித்தவன். தமிழ் இலக்கணத்தில்

புலி. ஏன் அவனிடம் மனதைப் பறிகொடுத்தாள் என்பது எல்லோருக்குமே விளங்காத புதிர்தான். அதுதான் அவள் விதிபோலும். விதி வழியே மதி சென்றுவிட்டதோ?

கம்பசில் எத்தனையோ ஆடவரின் கனவுக்கன்னியா யிருந்தும் அவர்கள் யாருக்குமே மனதில் இடங்குடுக்காது இந்த ராஜசேகரனிடம் எதைக் கண்டு மயங்கினாள் விமலா. மேடைகளில் நடிக்கப்பழக்கப்பட்டவளே தவிர நிஜ வாழ்க்கையில் நடிக்கத் தெரியாதவள். ராஜசேகரனோ நிஜத்தில் நடிக்கத் தெரிந்தவர். விமலாவில் உயிரே வைத்திருப்பவர்போல் நடித்தாரேயொழிய உண்மையில் அன்பு பாசம் காதல் என்ற வார்த்தைகளுக்கு விளக்கம் சொல்லமட்டுமல்ல அதற்கும் அவருக்கும் சம்பந்தமேயில்லையென்று அறிந்தபோது எவ்வளவு ஏமாற்றமாக இருந்தது.

வாழ்க்கை என்ற ரோஜாவை எங்கிருந்தோ ஓடிவந்த அசுரன் மென்மையாக முகர்ந்து

கசக்கி எறிந்து மிதித்துவிட்ட உணர்வுடன் துடி துடித்து வாழ்கிறாள்.

ஏன் என் கணவனிடம் மென்மை, காதல் இல்லாமல் போச்சு?... எந்த ஆணும் ஒரு நிமிடமேனும் காதலைக் காட்டாமல் இருக்க மாட்டார்கள். அன்புக்குத் திரை போட மாட்டார்கள். இவர் மட்டும் விதிவிலக்காய்.

நிறையப் படித்ததன் விளைவோ. குதர்க்கமாய் பேசவும் விமலாவைக் கிண்டலும் கேலியும் கலக்கப் பேசுவதும் அவனுக்கு கைவந்த கலை. சமயநூல்களை, தர்க்க சாஸ்திரங்கள் கற்ற ஒருவரால் இப்படி ஒரு பெண்ணை வதைக்க முடியுமா இந்துசமய சாஸ்திரம் அதையா சொல்கிறது சைவ உணவுப் பழக்கமுள்ள குடி, சிகரெட் எதுவுமில்லாத ஒருவனுக்கு எப்படி மனதை வேதனைப்படுத்தும் குணம் வரமுடியுமென்று பல தடவை யோசித்திருக்கிறாள்.

தான் சைவ உணவுப் பழக்கம் உள்ளவர் என்பதில் அவருக்கு நிறையவே திமிர் இருந்தது. விமலா கல்யாணத்துக்கு முதல் அசைவம் உண்டவள் என்பதிலும் தான் அசைவம் உண்ணாமல் செய்யப் பண்ணியதிலும் அவருக்கு வந்த

பெருமை சொல்லி மாளாதது. வீட்டுக்குப் பக்கத்தில் ஒரு கோழி போனாலே வாயூறுதா என்று கேட்பது விமலாவை எரிச்சல் வரப்பண்ணும். ஒரு உயிர்க் கோழியைப் பார்த்து யாருக்கும் சாப்பிட ஆசை வருமா என்று வார்த்தைக்கு வார்த்தை கேட்க வேண்டும்போல் ஆத்திரமாக வரும். ஆனால் அப்படிச் சொல்லி ஒரு சண்டைக்குத் தானே வழியமைத்துக் கொடுக்க வேண்டுமா என்று எண்ணி வாயை மூடிக்கொண்டு இருந்து விடுவாள்.

கல்யாணமான புதிதில் ஒருநாள் அழகான பெரிய சிவப்பு ரோஜாவைக் காட்டி “இங்கை பாருங்கோ என்ன அழகு இந்தப்பூ. வெல்வெட் மாதிரி தடவிப் பாருங்களேன் என்று ஆசையாக விமலா நீட்டிய மலரைக் கசக்கி கீழே எறிந்துவிட்டு யாரை மயக்க இந்தப்பூ” என்று மனதை நோகடிச்ச கணவன் விமலாவின் கண்களுக்கு அரக்கனாகத்தான் தெரிந்தான்.

மனைவியின் அழகை ரசிக்கத் தெரியாதவர் சந்தேகக்கண் கொண்டு பார்க்கிறவர் அழகான பெண்ணைக் கல்யாணம் செய்யாமல் விட்டிருக்கலாம்.

மனைவி சந்தோஷமாயிருந்தால் பார்க்கப் பொறுக்காதவர், மற்றவர்கள் மனைவியைப் பாராட்டினால், பொறுக்க முடியாதவர் ஒருநாள் தோழி ரஜனியின் திருமணத்துக்குப் போய் வந்த பிறகு நடந்த சண்டைக்குப் பிறகு விமலா எந்தத் திருமணத்துக்குமே சென்றதில்லை.

திருமணத்தால் வந்து இறங்கியவுடனேயே “சரி சரி அலங்காரத்தைக் கழட்டு. வந்திருந்தவை அத்தனைபேரும் உன்னைப் பார்த்தபடி” என்று நகைகளையெல்லாம் வாங்கித்தன் அலுமாரியில் பூட்டிவைத்தார்.

அன்றோடை நகை போடுவதையும் விமலா தவிர்த்து விட்டாள்.

அத்திருமணத்தில் அவளோடு படித்த இளைஞர்கள் வந்திருந்ததையும் அவர்களோடு பேசியதையும் இன்னும் தான் குத்திக் காட்டி பேசியவாறிருக்கின்றார்.

ஒரு ஆணோடு பேசுவதாலே ஒரு பெண் ஒழுக்கம் கெட்டவளாகிறாளா? அதைவிட அவமானம் அவளுடன் கம்பசில் படித்த பரமேஸ்வரன் ஒருநாள் அவளது

பாடசாலைக்கு கல்வியதிகாரியாக வந்தபோது “விமலா உமக்குப்போய் இப்படியொரு வாழ்க்கையா? நீர் பெரிய தவறு செய்துவிட்டீர். எத்தனையோ ஜோடிகளைச் சேர்த்துவைத்த நீர் உம்முடைய ஜோடியைத் தேர்ந்தெடுப்பதில் கோட்டை விட்டுட்டீரே” என்றபோது “ஏன் பரமேஸ் என்னசொல்நீர் என்று தடுமாற” எனக்கு மறைக்கவேண்டாம் விமலா அன்றைக்கு ரஜனியின் கல்யாணவீட்டிலேயே அவருடைய குணத்தைக் கண்டுட்டன். அவர் பெரிய படிப்பு படிச்சவரா யிருக்கலாம். ஆனால் அருவருப்பாய் திமிராய் பேசுற ஒருத்த ரோடை உம்மடை வாழ்வு சந்தோஷமாய் போகுதென்று என்னை நினைக்கச் சொல்நீரா?

அன்றைக்கே எடை போட்டிட்டன் அவரைப்பற்றி. எனக்கு உம்மிலை இன்ரெஸ்ற் என்று தெரிந்தும் என்னை ஒதுக்கிவிட்டீர் பரவாயில்லை. எங்கடை நண்பர் கூட்டத்திலை யாரும் ஒருவரைத் தெரிந்தெடுத்திருக்கலாம்” பரமேஸ்வரன் கூறியதைக் கேட்டதும் தான் வாழ்கின்ற அவலம் வெளியே தெரிந்த அவமானத்தில் அம்மணமாய் நிற்பதுபோல் கூனிக்குறுகிப் போனான் விமலா.

திருமணத்திற்கு எவ்வளவோ நாட்களின் பின் ஒருநாள் ராஜசேகரன் கூறியது இன்றுபோல் காதில் ஒலித்துக் கொண்டிருந்தது. உம்மோடை கம்பலில் படித்த பரமேஸ் என்னட்டை ஒருநாள் கேட்டான். “நீங்க விமலாவைப் பற்றி என்ன நினைக்கிறீங்க. எனக்கும் அவவுக்கும் ஒரே இன்ரெஸ்ற். கிட்டத்தட்ட ஒரே குணங்கள். நானும் அவவும் கல்யாணம் செய்தால் மேட் போர் ஈச் அதர் என்று ஆதர்சய தம்பதிகளாய் வாழுவம் என்று நினைக்கிறேன். எனக்கு அவவிட்டைக் கேட்க தயக்கமாயிருக்கு. நீங்க எவ்வளவோ எங்களைவிடப் பெரியவர். எனக்காக ஒருக்கா அவவிட்டை கதைப்பீங்களா” என்று கேட்டான். அப்பதான் எனக்குப் பொறி தட்டியது போல் இருந்தது. நான் ஏன் உம்மைக் கல்யாணம் செய்யக் கூடா தென்று. எல்லாக் கெட்டித்தனமுமிருக்கு. என்னை வேண்டா மென்ற கமலாவுக்கு ஒரு செருப்படியாயிருக்கும். அவளுக்கு முன்னாளை அவளை விட அழகிலை ஒரு படி

குறைஞ்சிருந்தாலும் அவளைவிடக் கலைகளில் எல்லாம் திறமையுடனிருக்கும் உம்மைக் கல்யாணம் செய்து கமலாவின் முகத்தில் கரி பூச வேணுமென்ற வெறி வந்தது. அந்தச் சூட்டோடைதான் நான் உம்மைக் கேட்டன். நீரும் பெரிய ஜீனியஸ் கேட்ட புழுகிலை ஒமெண்டர். எனக்கு முதல் அந்த பரமேஸ் கேட்டிருந்தால் அவனைச் செய்திருப்பீரோ என்று வக்கிரமாகக் கேட்டதும் தான் அவசரம் அவசரமாக அவர் கேட்டதும் தான் அவசரப்பட்டு தலையாட்டியதும் அந்த அவசரத்துக்குப் பின்னால் இப்படியொரு சதியிருந்ததும் உறைத்தது.

ஒருமுறையா இருமுறையா எத்தனைதடவை தன் கணவனின் குணக்கேடுகள் வெளியே தெரியும்போது கூசிப் போயிருக்கிறாள்.

படித்தவர்கள் கூட இப்படியிருப்பார்களா குடிசைகளில் சண்டை பிடிக்கும்போது ஒலிக்கும் கீழ்த்தரமான வார்த்தைகள் தன் கணவனின் வாயிலிருந்து வரும்போது குமட்டிக்கொண்டு வரும் விமலாவுக்கு. நீயென்று பேசியறியாத அப்பா இப்போதிருந்தால் நெஞ்சு வெடித்தே செத்திருப்பார். தேவதைபோல் வளர்க்கப்பட்ட மகள் வார்த்தைகளாலும் உடலாலும் படும் வேதனையைக் காணாமலேயே போய்ச் சேர்ந்தது ஒன்றுதான் விமலாவுக்கு ஆறுதல். தேவதையாய் போற்றிய மகளை வேசையென்றும் தாசியென்றும் அழைப்பதை எந்தத் தாய்தந்தையால்தான் பொறுக்க முடியும். விமலாவுக்குத் தன் வேதனையைவிடத் தன்னைச் சுற்றியிருப்பவர்கள் தன்னால் அடையும் துன்பமே மிகப் பெரிய வேதனையாக இருந்தது. நான் ஏதும் தவறு செய்தேனா அவருக்கு ஏதும் குறைவைத்தேனா என்று துருவித்துருவி ஆராய்ந்து தோற்றுவிட்ட விமலா ஆசிரியராயிருந்தும் கூட மாணவர்களுக்கு முன்மாதிரி யாய் ஏன் அவருக்கு வாழ்ந்து காட்ட முடியவில்லை.

மற்றவர்களையும் வருத்தித் தானும் மகிழ்ச்சியாயில்லாமல். அப்படிச் சொல்லமுடியாது. என்னை வேதனைப் படுத்தி நான் கண்ணீரோடிருப்பதைப் பார்த்து அவர் இதழில் வரும் குரூரப்புன்னகைகைப் பார்த்து திகைத்திருக்கிறாள்.

இப்படி இப்படியும் இருக்க முடியுமா யாரும் சொன்னால் இவளே நம்பியிருக்க மாட்டாள்.

ஆனால் இப்போது தானே அனுபவிப்பதால் ஊமை யாய் அழுவது ஒன்றுதான் அவளுக்குத் தெரிந்தது. உள்ளுக்குள் அழுதபடி வெளியில் சிரித்துக்கொண்டு நடித்துக் கொண்டிருக்கிறாள்.

தான் பின்னிய வலையில் தானே சிக்கிக்கொண்டு வெளியேற முடியாமல் தவிக்கின்றாள். ராஜசேகரன் மனைவியை மட்டுமே கொடுமைப்படுத்துபவர். பிள்ளைகளில் அபார அன்புள்ளவர். இந்த ஒன்றினாலேயே பிரிந்து செல்லக் கூடி அவளால் முடியவில்லை. தகப்பனையும் பிள்ளைகளையும் பிரித்த பாவம் தனக்கு வந்துவிடுமோவென்று பயப்படுவாள். ஆனால் இப்ப கொஞ்சநாட்களாக மகனின் போக்கில் தகப்பனின் சாயலைக் காணத் தொடங்கியவள் திடுக்குற்று சிந்திக்கத் தொடங்குகின்றாள். இப்படியே வாழ்ந்தால் இன்னொரு ராஜசேகரன் உருவாவதைத் தடுக்க முடியாமல் போய் விடுமோ என்று குழம்பத் தொடங்கினாள்.

மகன் தகப்பனைப் போலவே எடுத்தெறிஞ்சு பேசுவதும் சொல்வது எதுவுமே கேட்காத பழக்கமும் வரத் தொடங்க வேசான பயமேற்பட்டது. மற்றவர்களை நோகடிக்கும் குணம் தலைகாட்டத் தொடங்கியது. எங்கே இன்னொரு ராஜசேகரன் உருவாகி இன்னும் எத்தனை பேரின் நிம்மதியைக் குலைக்கப் போகிறானோ என்ற பீதியேற்படுவதைத் தடுக்க முடியாமல் தவித்தாள் விமலா.

அன்பாகச் சொன்னாலும் சட்டை செய்யும் குண மில்லாமல் போனது.

அன்பாகவோ அதட்டியோ செய்விக்க முடியாமல் மகன் கைமீறிப் போவதை வேடிக்கை பார்க்க முடியாமல் எதுவும் செய்ய முடியாத தன் கையாலாகாத்தனத்தை எண்ணி வேதனைப்பட மட்டுமே அவளால் முடிந்தது. தகப்பனுக்குச் சொன்னாலும் “அவன் ஆம்பிளைப் பிள்ளை. அப்பிடித் தானிருப்பான். பொம்பிளையளிட்டை அடங்கிப் போற இளிச்சவாயனில்லை என்றை பிள்ளை. அவன் ஆம்பிளைச்

சிங்கம்" என்று மகனுக்கு முன்னாலேயே சொல்ல அவன் இன்னுமே சிலிர்த்துக் கொண்டு திரிந்தான்.

கம்பசில் எத்தனையோ இளைஞரின் கனவுக் கன்னியாய் காவிய நாயகியாய் எனக்கு அவள் கிடைப்பாளா என்று ஏங்கவைத்த விமலா இன்று மெல்ல மெல்ல மெழுகுதிரியாய் எரிந்துகொண்டிருக்கிறாள்.

எந்தத் தவறுமே செய்யாமல் தவறுகள் அவளைத் தீண்டுகின்றன. பாம்பாய்ச் சீறும் வார்த்தைகள் அவளைக் கொல்லாமல் கொல்கின்றன.

மூன்று பிள்ளைகளைப் பெற்ற பிறகும் பிள்ளைகளின் முன்னால் கேவலப்படுத்தும் கணவனுடன் வாழ்ந்து கொண்டு தானிருக்கிறாள். அழும் அம்மாவைப் பார்த்து மகள் கூறினாள். "தம்பியைப் பார்த்து சும்மா அழுதுகொண்டிருந்தால் எல்லாம் கைமீறிப் போயிடும். இவனைப் பார்த்து மற்றவனும் அதே வழியில் போவான். பிறகு என்ன செய்கிறது. படித்தால் மட்டும் போதாது பண்போடை வளரவேணும் என்று சொல்வீங்களே. பிறகு எல்லாம் கைவிட்டுப் போனபிறகு என்னதான் செய்யலாம்.

மகள் வாணி ஒருமுறை சொன்னது அவள் மனதைப் பிசைந்தது. "ஏனம்மா இவ்வளவு துன்பத்தையும் தாங்கிக் கொண்டு உழைக்கக் குடுத்துக் கொண்டிருக்கிறீங்க. உங்களை எவ்வளவு கேவலமாகப் பேசுகிறாரே அப்பா அதை மெய்ப்பிக்க யாரோடையும் ஓடிப்போயிருக்கலாம் அம்மா" என்று அவள் கூறியதைக் கேட்டு மகளைக் கைப்பிடித்து அழமட்டுமே விமலாவால் முடிந்தது.

என்றோ மங்கையர்மலரில் வாசித்த ஒரு கதை ஞாபகம் வரும்.

எந்நாளும் கோயிலுக்குப் போகும் மனைவியைப் பார்த்து அவள் கணவன் ஐயருடன் உனக்குத் தொடர்பிருக்கென்று வக்கிரமாகக் கூறியதைக்கேட்ட அந்த மனைவி அடுத்தநாளே கோயில் கேணியில் தன்னை அழித்துக் கொண்டதாக வாசித்திருக்கிறாள். அந்த மனைவியைப் போல ஏன் என்னால் செய்யமுடியவில்லை? அந்த மனைவியைப்போல

நானும் ஒருநாள் என்னை முடித்துக்கொண்டால் நினைப்பாளே தவிரக் கோழையைப்போல தான் ஒரு ஆசிரியை அப்படி நடக்கலாமா என்று எண்ணத்தைக் கைவிட்டிடுவாள். அவள்மட்டும் படிக்காத கீழ்மட்டவாசியாய் இருந்திருந்தால் கணவன் பேசும் அதே வார்த்தைகளைத் திருப்பிக்கூறி கீழ்த்தரமாய் பேசியிருக்கலாம். அடிக்கும்போது திருப்பி அடித்துத் தன் உணர்ச்சிகளுக்கு வடிகால் தேடியிருக்கலாம். மேல்மட்டத்தில் பிறந்த குற்றத்துக்காக சுயபச்சாபத்தால் அழமட்டுந்தான் முடிந்தது.

வாணியை நினைக்கப் பயமாக இருந்தது. வீட்டுச் சூழலால் அவளும் என்னைப்போல காதல் கூதல் என்று போய் விட்டால். நினைக்கவே நெஞ்சு நடுங்கியது விமலாவுக்கு. அடிக்கடி காதலித்தவர்களின் கதைகளையும் அவர்கள் ஏமாந்து படும் கஷ்டங்களையும் கூறிக் கொண்டேயிருப்பாள். கதைகளி யாகட்டும் சினிமாவியாகட்டும் அப்படிப்பட்ட கதைகளையே கூறுவாள். வெற்றியளித்த காதல் கதைகளைவிட தோற்றுப் போய் வாழ முடியாமல் தற்கொலை செய்தவர்களின் கதைகளை அப்பப்ப கூறி வருவது அவளுக்கு வழக்கமாய் போய்விட்டது.

“வாணி காதலில் வெற்றி பெறுவது ஒன்றும் கெட்டித் தனமில்லை. அதன் பிறகு எப்படி வாழ்கிறார்கள் என்பதுதான் முக்கியம். உலகத்துக்கு ஆதர்ஸியத் தம்பதியள் போல் காட்டிக் கொண்டு வீட்டுக்குள் பாம்பும் கீரியுமாக வாழ்வதில் எந்த அர்த்தமுமேயில்லை. இந்தக் கல்யாணத்தால் நான் மட்டும் தோல்வியைத் தழுவவில்லை. உங்களுக்கு நல்ல ஒரு வீட்டுச் சூழலையும் தர முடியாத பாவி அம்மா ஆயிட்டன்” என்று தன் தோல்வியைப் பகிரங்கமாகவே ஒப்புக் கொள்வாள். மகன் களிடமும் இதைக் கூறினாலும் மூத்தவன் அதைக் காதிலேயே வாங்கிக் கொள்வதாகத் தெரியவில்லை. சின்ன மகன் மட்டும் “கவலைப்படாதேங்க அம்மா. நான் உங்களை அழ விட மாட்டன். உங்களை நல்ல வடிவாய்ப் பார்ப்பன். பெரிசாய் வளர்ந்து அப்பாவைக் கலைச்சு விடுவன்” என்பான். அப்படி அவன் கூறுவதால் அவனிடமும் இவற்றைக் கூறுவதை விமலா தவிர்த்தே விட்டாள்.

கல்யாணத்துக்கு முன் நண்பிகள் கூட்டம் சூழவே வாழ்ந்தவள் இப்போது எந்த நண்பிகளையும் வீட்டுக்கு அழைப்பதேயில்லை. ஏன் ஆண் நண்பர்கள் வீட்டுக்கு வருவதும் ஒன்றாக உணவு உண்டு பல விடயங்களை விவாதிப்பதும் சேர்ந்து சினிமா போய் வருவதும் இப்போது கணவாகவே போய்விட்டது. ஆண் நண்பர்களை அழைப்பது நினைத்தே பார்க்க முடியாது. ஆனால் பெண் நண்பிகளை அழைக்கலாம். ஆனால் திடீரென்று கணவன் அவர்கள் முன்னால் ஏதும் கூறத்தகாத வார்த்தைகளைக் கூறி தன்னை அவமானப்படுத்தி விடுவாரோ என்ற அச்சம் காரணமாகவே யாரையும் வீட்டுக்கு அழைக்க விரும்புவதில்லை. அவளுக்கே குற்ற உணர்ச்சியாக இருக்கும். பிள்ளைகளுக்கு ஒரு கலகலப்பான சூழலை ஏற்படுத்திக் கொடுக்க முடியாத பாவியாயிட்டேனே என்று. கணவனைத் திருத்தும் வழி முறைதான் அவளுக்குத் தெரியவில்லை. வயது வித்தியாசமும் ஒரு காரணமாயிருக்கலாம் என்று நினைப்பாள். திருமணம் செய்ய அவர் கேட்ட போது வயது கூடியவர் தன்னை வலு அன்பாய் வைத்திருப்பார். அப்பாவைப் போல இருப்பார் என்று எண்ணியது தப்புக் கணக்காய் போய்விட்டது.

“அம்மா அப்பாவோடு இனியுமிருந்தால் தம்பி நல்லாய்க் கெட்டுப்போயிடுவான்” ஆதரவாய் அம்மாவின் கைகளைப் பற்றிய வாணி “என்னம்மா நான் பேசுறது ஆச்சரியமாயிருக்கா? அப்பாவை விட்டிட்டுத் தனியப் போயிடுவமம்மா” என்று ஆர்வத்துடன் கேட்க “தனியப் போறது பெரிய விஷயமில்லையம்மா. எத்தனையோ தரம் நீங்க சின்னவர்களாயிருக்கும் போது அம்மா வீட்டில்போய் இருந்திருக்கின்றேன். அப்போதெல்லாம் உங்களைப் பிரிஞ்சிருக்க முடியாத அப்பா வந்து கெஞ்சி உங்கள்மேல் சத்தியம் பண்ணி என்னைக் கூட்டி வந்திடுவார். ஒருமுறை அவரின் பொய் சத்தியத்தை நம்பிப் போக மறுத்ததால் ஸ்கூல் சென்ற தம்பியைத் தூக்கிக் கொண்டு வந்திட்டார். வேறை வழியில்லாமல் நான் வரவேண்டியதாய் போயிட்டிடுது. நாங்க தனியாய்ப் போக அப்பா விட மாட்டாரம்மா. தம்பியவையை நினைக்கக் கவலையாயிருக்கு

ஆனால் என்ன செய்கிறது. இதுதான் எங்கடை விதியாக்கும்” என்ற தாயின் கைகளை மென்மையாக வருடியபடி கூறினாள் வாணி.

“அம்மா விதி விதியென்று உங்களையும் ஏமாற்றி எங்களையும் ஏமாற்ற வேண்டாம். பிரச்சனைகளைத் தள்ளிப் போடுவதால் எந்தப் பிரயோசனமும் இல்லை. நீங்கள் தானே சொல்லுவீங்க சூட்கேசுக்குள்ளை நிறையப்போட்டு அடக்கிப் பூட்டினால் பின்னாலை பிச்சுக்கொண்டு வருமென்று. அது மனதுக்குள்ளை பிரச்சனைகளை அடக்கிறதுக்கும் பொருந்தும். நீங்க படுகிற வேதனைகளை இனியும் என்னாலை பொறுத்துக் கொண்டு இருக்கேலா. இன்னொரு ராஜசேகரன் உருவாகி இன்னொரு விமலா அழுது கொண்டிருக்கக் கூடாது. எங்களுக்காக நீங்க பட்டதெல்லாம் போதும். உங்கள் கனவுகள் ஒரு திருமணத்தில் பொய்யாயிருக்கலாம். ஆனால் நான் மனோதத்துவ நிபுணராக வேண்டும். தம்பியவை நல்ல நிலைக்கு உயர வேண்டும் என்ற கனவுகள் மெய்ப்பட வேணும். சும்மா சும்மா போய் எங்கேயும் நிற்கிறது பிரச்சனைகளுக்குத் தீர்வு இல்லை. சட்டப்படி பிரிய வேணும். அப்ப அவர் என்னதான் செய்ய முடியும் அப்பதான் உங்கடை அருமை அவருக்கு விளங்கும்”. திகைத்துபோனாள் விமலா.

இந்தச் சின்ன இதயத்துக்குள் இத்தனை வேகமும் அறிவுமா? பெரிய மனிதரைப் போல பேசும் மகளைப் புதிதாய்ப் பார்க்குமாப்போல் பிரமிப்புடன் நோக்கினாள். “அம்மா நல்ல தோர் வீணை செய்து நிலத்தில் வீசியது போதும். அந்த வீணை தன் தூசு தட்டி மெட்டமைத்து புது ராகத்துடன் இசைக்க வேணும். என் செல்ல அம்மாவின் எழுத்துக்கள், இசை, கலைகள் எல்லாம் திரும்பவும் அரங்கேற வேணும். ராஜசேகரனின் பிள்ளைகளாய் இல்லாமல் விமலாவின் பிள்ளைகளாய் நாங்க பெயரெடுக்க வேணும்”.

“அமிழ்ந்து பேரிரு ளாமையில்

அவலமெய்திக் கலையின்றி வாழ்வதை

உமிழ்ந்து தள்ளுதல் பெண்ணறமாகுமாம்”

“என்னம்மா பார்க்கிறீங்க. நீங்க சொல்லித் தந்தது

தான்." பாரதி கண்ட புதுமைப் பெண்ணாய் மூடக்கட்டுகள் யாவுந் தகர்ப்பராம் என்பதற்கேற்ப கண்களில் ஒளியுடன் யார்க்கும் அஞ்சாத நெறியுடன் நிமிர்ந்து நிற்கும் தன் மகளை ஆசைதீர அன்பு மிளிர்ப்பார்க்கிறாள் விமலா.

தான் வீரத்துடன் வளர்ந்து இன்று கோழையாய் எதுவும் செய்ய இயலாமல் இருப்பது போலல்லாமல் செயலாற்றும் தீரத்துடன் வீர மங்கையாய் செருக்குடன் நிற்கும் மகளைப் பார்க்க பெருமிதமாயிருந்தது. "நான் கோழையாய் மாறினாலும் மகளை வீர மங்கையாக வளர்த்துவிட்டேன். என் போல் அடிமையாய் என் மகளில்லை. அவள் அநியாயத்துக்கு அடிபணிய மாட்டாள். என்னைப் போல உருகி உருகி வாழ்க்கையை வீணாக்க மாட்டாள். எதிர் நின்று போராடி வெற்றி பெறுவாள்" என்று பெருமிதப்பட்டாள். ஒரு புது உலகத்துள் தாயும் பிள்ளைகளும் மட்டுமே மகிழ்வோடு வாழும் ஒரு புத்தம்புது உலகத்துள் கைப்பிடித்து அழைத்துச் செல்லத் தயாராகும் பாரதி கண்ட உதயகன்னியை பிரமிப்பும் ஆவலுமாய் பாசம் மேலிட அணைத்துக் கொள்கிறாள் விமலா.

ஆய்த எழுத்து ஆணி 2011

பூம்பனியாய்

நித்திரையால் எழும்பிய கீர்த்திகா ஜன்னலைத் திறந்து வெளியே நோக்கினாள்.

மரங்களெல்லாம் இலைகளை உதிர்த்துவிட்டு மொட்டையாக நின்றன அவளைப்போலவே.

இருபத்தியாறு வயதுக்குள் வாழ்ந்து முடித்து விட்டாள்.

காதலர்கள் இருவர் ஒருவரையொருவர் அணைத்தபடி குளிருக்கு இதமாகவும் காதலோடும் போய்க் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

ஆசையுடன் பார்க்கின்றாள் கீர்த்திகா.

திருமணம் செய்த ஒரு நாளிலாவது கணவனுடன் அவள் இப்படிச் சென்றது கிடையாது. அப்படி வாழ்ந்திருந்தால் மனம் கடந்த காலத்தை அதுவும் கைவிட்டுப் போன காதலை நினைத்து ஏங்காது. மனம் வாழும் நாட்டை விட்டு வாழ்ந்த நாட்டை நோக்கி பின்னோக்கி ஓடுகிறது.

பாடசாலை நாட்கள் எவ்வளவு இனிமையாக இருந்தது. பள்ளிப்படிப்பு ரியூஷன் என்று ஓடிக்கொண்டிருந்த அவளுக்கு ஜெயந்தனின் அறிமுகம் புதிய உலகைக் காட்டியது. அவனுக்காகவே ரியூஷன்சென்டருக்கு விரைவிலேயே போய் விடுவாள். அவர்கள் பேசியதைவிட பார்த்ததுதான் நிறைய. எவ்வளவோ பேசவேண்டுமென்று இருவருமே ஓடி வருவார்கள். ஆனால் வார்த்தைகள் தடுமாறி நினைப்பதைச் சொல்லமுடியாமல் மனதுக்குள்ளேயே ஒருவரையொருவர்

நேசித்தபடி. பேசாவிட்டாலென்ன அன்பு ஆலமரமாய் வளர்ந்ததுவே. கடிதப் பரிமாற்றங்கள் இருவரையும் ஒருங்கிணைத்து இருவரும் ஒரே நேர்க்கோட்டில் பயணித்தபடி. காலம் அப்படியே போயிருக்ககூடாதா?

ஜெயந்தனின் தந்தை தீடிரென இறக்க குடும்பச்சூழல் நாட்டு நிலைமையென்று ஜெயந்தனை நாடு விரட்டியது. அவசரமாக பிரான்சுக்குப் புறப்பட வேண்டிய வேளை. கலக்கத்துடன் கீர்த்திகாவைக் கோயிலில் சந்தித்து “எனக்காக நீர் காத்திருக்கவேணும். நான் போய் என் தங்கைகளைக் கூப்பிட்டு பிறகுதான் உம்மைக் கூப்பிடுவன். அதுவரை படியும். நீர்தான் என் மனைவி. இது சத்தியம்.” என்று கைபிடித்துச் சொன்ன ஜெயந்தனைப் பிரிய முடியாமல் அழுதாள் கீர்த்திகா.

“அழாதேம். நான் போய் கடிதம் போடுவன்.” என்ற ஜெயந்தனுக்கு “அங்கை போனபிறகு என்னை மறந்திடாதேங்கோ” என்று அழுதழுது விடைபெற்றனர்.

கடமை அவனை ஆறு வருடங்கள் கட்டிப்போட்டது. அந்தப்பிரிவுக்கு அவனது கடிதங்களே மருந்தாய். இடையில் யாருக்கும் தெரியாமல் தொலைபேசியில் கதைத்து காலம் ஓடியது.

வீட்டில் அவளுக்குக் கல்யாணப்பேச்சு வர துடி துடித்துப் போனாள்.

அம்மாவிடம் தன் காதலைத் தெரிவிக்க “ஐயோ அப்பாக்குத் தெரிந்தால் அவ்வளவுதான் வாயை மூடிற்று இருகாதலும் கத்தரிக்காயும். மரியாதையாய் அப்பா பார்க்கிற மாப்பிள்ளையைக் கட்டி எங்கடை குடும்ப மானத்தைக் காப்பாற்று. படிக்கேக்கை காதலிச்ச பிரான்ஸ் போனவன் வருவானோ அங்கை யாரும் பிரஞ்சுக்காரியைக் கட்டுவானோ. இந்தக் கதையே வேண்டாம் என்று அடித்து மூடிய அம்மாவும் நாள் செல்லச் செல்ல மகளின் விருப்பத்தை அப்பாவிடம் சொல்லி அப்பாவும் முதலில் கத்திவிட்டு சரி. அவையிடம் கதைக்கிறன் என்று ஜெயந்தன் வீட்டை போனவர் அவமானத்துடன் திரும்பி வந்து “பிள்ளை உனக்காக அங்கை போய் மானம் இழந்ததுதான் மிச்சம். உங்களிட்டை என்றை

மகனுக்கு சீதனம் குடுக்க எத்தனை லட்சமிருக்கு. பள்ளிக் காதலெல்லாம் படலைமட்டும் என்று தெரியாதோ. அது கல்யாணத்திலையா முடியும். உங்கடை பிள்ளைக்கு எங்கையும் பாருங்கோ. என்றை பொம்பிளைப்பிள்ளைகளை கரையேத் தாமல் அவனைச் செய்யவிடுவேனோ” மனமுடைந்து போனார் அப்பா. ரியூசனுக்கு படிக்க அனுப்பிறனீங்களோ பெடியங் களை மயக்க அனுப்பிறனீங்களோ” என்று மிகவும் கேவலமாக ஜெயந்தனின் தாய் பேசியதில் அக்குடும்பமே அவமானத்தில் தலைகுனிந்தது.

யாரிட்டையும் தலை குனியாத அப்பாவை ஒரு பொம்பிளையிட்டை பேச்சு வாங்க வைச்சிட்டேனே என்ற குற்ற உணர்ச்சி ஏமாற்றம் எல்லாம் சேர்ந்து “அப்பா இனி அங்கை போக வேண்டாம். யாரைச் சொல்றீங்களோ அவரை நான் கல்யாணம் முடிக்கிறன்” அவமானம் தாங்காமல் எடுத்த அவசரமுடிவு இன்று கைம்பெண்ணாய் அந்நியநாட்டில்.

ஜெயந்தனுக்கும் சொல்லாமல் அப்பா தேடிய மாப்பிள்ளைக்கே தலையை நீட்டினாள் கீர்த்திகா.

மாப்பிள்ளையைப் பற்றி சரியாய் விசாரிக்காமலோ விசாரித்தும் தெரியாமலோ அவள் வாழ்க்கை பணயம் வைக்கப் பட்டு விட்டது. அன்பு பாசம் என்ற எந்தக் கட்டுக்குள்ளும் அடங்காத ஒருவன் அவள் கணவன்.

திருமணத்துக்கு முன் யாரும் இப்படி ஒரு குணமுடன் இருக்கிறான் என்று சொல்லியிருந்தால் இப்படியும் ஆட்கள் இருப்பினமா என்று நம்பியிருக்க மாட்டாள். நிஜத்தில் கண்ட பிறகு கூட இதென்னடா இப்படியிருக்கிறாரேயென்று ஏற்க கஸ்டமாகவே இருந்தது. எல்லா யாழ்ப்பாணப் பெண்பிள்ளை கள் போலவே தானும் அம்மா அப்பாவுக்குத் தெரிந்தால் கவலைப்படுவார்கள். அல்லது விட்டிட்டுப் போனால் வெட்கக்கேடு. தங்கைகளுக்கு கல்யாணம் செய்வது கஸ்டம். அக்கா கல்யாணம் செய்து விட்டிட்டு இருக்கிறா என்று. எத்தனையோ காரணங்களைத் தனக்குத் தானே நினைத்துக் கொண்டு வாழ்ந்ததுதான் இல்லை. சேர்ந்து இருந்தது தான் கண்டது. வெளிநாட்டு வாழ்க்கை நல்லாய்த் தானிருக்குமென்று

ஏமாந்ததுதான் மிச்சம். வீண் வீம்புக்கு தன் காதலைப் பலிகடா வாக்கியது தான் கடைசியில் கண்டது எதுவுமேயில்லை..

தன் திருமண வாழ்க்கையை எண்ணிப் பார்க்கிறாள் கீர்த்திகா.

ஒன்றும் வேண்டாம் பிள்ளையை மட்டும் அனுப்புங்கோ போதும் என்ற வார்த்தையில் மயங்கி சுவிஸ் பயணமானாள். வந்து ஒரு மாதத்துக்குள் மண வாழ்க்கை கசந்தது. நோயாளிக் கணவனுடன் மனமும் ஒன்றாமல் காதலையும் மறக்க முடியாமல் தவித்த தவிப்பு. காதல் வெற்றி பெறாட்டி கல்யாணமே செய்யக் கூடாது. காதலித்தவனை மனதுக்குள்ளும் உடலை இன்னொருவனுக்கும் சொந்தமாக்கி சீஇதென்ன கேவலம் கெட்ட வாழ்வு.

கணவன் கருணாவோ குடிக்கு அடிமை. வீட்டிலிருக்கும் பாதிநாள் குடியில் மிதப்பான். அவனோடு வாழ்ந்த ஐந்து வருடங்களும் அவள் அனுபவித்த சந்தோஷத்தை விட துன்பமே அதிகமென்று சொல்லலாம். அதுவும் ஒருநாள் குடிபோதையில் வாகனத்தை ஓட்டி வெறும் உடலாக வீட்டுக்கு எடுத்து வந்தார்கள். உயிரோடிருக்கும்போது எந்த சுகத்தையும் தன்மனைவிக்கு கொடுக்காது அவசரம் அவசரமாக இவ்வுலகைவிட்டு ஓடோடிச்சென்ற கணவனைப் பார்த்து அழக்கூடத் தோன்றாமல் மூன்று வயதுக் குழந்தையுடன் தனிமரமாய் இடிந்து போய் நின்றாள் கீர்த்திகா.

“ஜெயந்தனுக்கு செய்த நம்பிக்கைத்துரோகம்தான் இப்படி என் வாழ்க்கையாயிட்டுது” என்று அடிக்கடி நினைப்பாள். இறப்பு வீட்டுக்கு வந்த அப்பாவும் அம்மாவும் ஆறுதல் சொல்லத் தெரியாமல் உடைந்துபோய் நின்றார்கள். அவசரப்பட்டிட்டோமோ எப்படி சரிபண்ணப் போகிறோம் என்று தவித்துப்போனார்கள். இருபத்தியாறு வயசில் தனிமரமாய் குழந்தையுடன். இனியென்ன குழந்தைக்காக வாழத்தானே வேணும்.

அதுவும் பெண்குழந்தை. அதை வளர்த்து ஆளாக்கு மட்டும் வாழத்தானே வேண்டும். வேலை வீடு என்று இரண்டு ஆண்டுகளைத் தாண்டிவிட்டாள்.

அன்று மாமாவின் மகளின் கல்யாணத்துக்கு பிரான்ஸ் போனவள் அங்கே ஜெயந்தனைக் கண்டு உடைந்து போனாள். வெளியில் நாலு இடத்துக்குப்போய்வா. இப்படியே வேலை வீடு என்று அடைஞ்சு இருக்காதையென்று எல்லாருடைய பேச்சையும் கேட்டு வந்தது தப்பாய் போயிட்டுதென்று நினைத்தவளை “நீர் திருமணம் முடிச்சது தான் தெரியும். இப்படி இந்த நிலையிலிருப்பீரென்று நான் கனவிலும் நினைக்கேல்லை. அம்மா எங்களைப் பிரிச்சிட்டா.நீரென்றாலும் சந்தோஷமாக வாழவேண்டும் என்று நினைப்பன்.நான் மானசீகமாய் உம்மோடைதான் வாழுறன்.செய்த சத்தியத்தை நான் மீறவேயில்லை” சொன்னவனின் வார்த்தையில் நொருங்கிச் சக்குநூறாய்போனாள் கீர்த்திகா.

சட்டென்று எடுத்த முடிவுடன் ‘உம்மோடை கனக்க கதைக்க வேணும். வாறீரா நாளைக்கு வெளியில் சந்திப்பம்” கூறியவனுக்கு “என்ன கதைக்க இருக்கு.எல்லாம் முடிஞ்சு போச்சு” விரக்தியுடன் விலகிவிட்டாள். பின் அவனின் கண்ணில் படாமலேயே சுவிக்சுக்கு வந்திட்டாள்.

அங்கிருந்து வந்ததிலிருந்து மனம் குழம்பி தடுமாற்றத்துடன் ஜெயந்தனை அடிக்கடி நினைக்கின்றாள்.ஜெயந்தனால் என்நினைவுகளுடன் வாழமுடியுமென்றால் என்னால் அது ஏன் முடியாமல் போய் விட்டது. பெற்றவர்களுக்கு மகளாய் ஜெயந்தனின் நினைவுகளுடன் வாழ்ந்திருக்கலாமே. காலங்கடந்து வேதனையுடன் வெட்கப்பட்டாள்.

கீர்த்திகாவின் தொலைபேசி எண்ணை நண்பன் ஒருவனிடமிருந்து பெற்று தொடர்பு கொண்ட ஜெயந்தனுடன் பேசமனம் கூசியது.

அடுத்தடுத்து தொலைபேசித் தொடர்பை துண்டித்தவள் தொடர்ச்சியான அழைப்புக்களால் குதூகலமாகி மனம் விட்டுப் பேசத் தொடங்கினாள்.

நாட் செல்லச் செல்ல அவன் அழைப்புக்குக் காத்திருக்கவும் தொடங்கினாள்.தான் தவறு செய்கிறேனோ என்று அவ்வப்போது குறுகுறுத்துத் தடுமாறிய அவளுக்கு அவளது நண்பி சிந்தா “இந்தக் காலத்திலை மறுமணம்

செய்வது ஒன்றும் பெரிய தப்பு கிடையாது. இது இருபத்தியோராம் நூற்றாண்டு ஏன் கனக்க யோசிக்கிறாய் என்று விளங்கேலை ஜெயந்தன் வெறும் பொழுதுபோக்காய் பேசுறாரா இல்லையே. மெல்ல மெல்ல உன் மனதை மாற்றி திருமணம் செய்யலாமென்று தானே முயற்சிக்கிறார். எடுத்தவுடன் கல்யாணம் செய்வமா என்று கேட்டால் நீ மிரண்டிடுவாயென்று தான் மெல்ல மெல்லக் கதைக்கிறாரெண்டு நினைக்கிறன். நீயும் என்ன எல்லாத்துக்கும் பயம் சமூகம் மனிசர் என்ன கதைப் பினமோ என்று தேவையற்ற நினைப்பு. நீ துன்பப்படும்போது ஐயோ பாவம் என்றதைத் தவிர அதற்குமேல் ஒன்றுமே செய்யாத சமூகத்தைப் பற்றி ஏன் நினைக்கிறாய். இந்த நாடுகளுக்கு வந்தும் இவர்களைப் பார்த்து வாழ்நீங்க இல்லையே. உன்ரை வாழ்க்கை. எப்படி வாழ வேண்டுமென்று முடிவெடுக்க வேண்டியது நீதானே. இந்த சின்ன வயசிலையிருந்து நீ இப்படியேயிருக்க வேணுமென்று யாரும் ஆசைப்பட மாட்டினம். முதல் தவற விட்ட வாழ்க்கை உன்னைத் தேடி வருகுது. அதுவும் தானே வந்து கதவைத் தட்டுது. தவற விட்டால் உன்னைப்போல முட்டாள் அதுவும் வடிகட்டின முட்டாள் யாரும் இருக்க மாட்டினம்.” என்று கூறிக் கூறியே மனதை மாற்றி விட்டாள்.

என்றோ பூத்த காதல் நீறு பூத்த நெருப்பாய் இருந்ததாலேயே மீண்டும் அரும்பத் தொடங்கியது போலும்.

“குழந்தைக்காக என்றாலும் நீ திருமணம் செய்கிறது தான் நல்லது. இந்த நாடுகளில் தனிய வாழ்றது கஷ்டமில்லையென்றாலும் என்னுடைய மகளுக்கு ஒரு அப்பா தேவையோ இல்லையோ. அவளுக்கும் அப்பா என்ற உறவுக்கு ஆசை இருக்கமில்லையா. எல்லாருக்கும் அப்பா இருக்க தனக்கு மட்டும் ஏன் இல்லையென்று இனிக் கேட்கத் தொடங்கி விடுவாள். உனக்கும் வாழ்க்கையில் ஒரு பிடிப்பு வேணும் தானே. இப்படியே போனால் கெதியில் டிப்பிர ஷன் வந்திடும் உனக்கும். பிறகு பிள்ளையை யார் பார்க்கிறது” என்று கூறவும் கீர்த்திகாவுக்கு பயமே வந்துவிட்டது.

உன்னுடைய வாழ்க்கையை முடிவெடுக்க

வேண்டியவள் நீதான். உன் மகள் வர்ஷா குழந்தைப்பருவத்தை தாண்டிக் கொண்டிருக்கிறாள். ஆறு வயசாயிட்டால் இன்னொருத்தரை அப்பா என்று ஏற்க கஷ்டமாயிடும். ஐந்து வயது முடிகிறதுக்குள் உங்கடை வாழ்க்கையைத் தொடங்கினால் நல்லாயிருக்குமென்று நினைக்கிறேன் நண்பியின் குரல் அடிக்கடி எச்சரிக்கை விட்ட வண்ணமிருந்தது.

ஜெயந்தனும் தங்கைகளுக்குத் திருமணம் செய்து விட்டு தாயுடன் தனிய இருக்கிறார். ஆனால் அவரது அம்மாவை நினைக்கத்தான் அவளுக்கு பயமாகவும் வெறுப்பாகவும் இருந்தது. இப்ப தெரிந்தால் நான் தங்கள் மகனை மயக்கி விட்டேன் என்று ஏடாகூடமாகப் பேச மாட்டா ரென்பது என்ன நிச்சயம். அடுத்த தடவை போன் பண்ணும் போது எப்படியும் இது விடயமாக்கக் கதைக்க வேண்டுமென்று முடிவெடுத்தாள்.

காதலிக்கும் போதும் பேசினதை விட எழுதினதுதான் கூட என்றபடியால் இன்னும் அவளுக்கு அவனிடம் பேசுவதில் தயக்கமே மேலோங்கியிருந்தது. கணவனுடனும் சகஜமாகப் பேசிப் பழகினதில்லை என்பதால் எதைப் பேசவும் கடினமானவே இருக்கும். நண்பிக்கு கூறியதில் அவள் சொன்னாள் “அதிலை என்ன முதலே எழுதி வைச்சுக்கொள். போன் தானே தெரியவா போகுது. வாசிச்சு விட வேண்டியது தானே. இதுக் கெல்லாம்பயந்து கொண்டு. என்ன பெண்நீயோ” என்றாள்.

அவள் சொன்ன மாதிரியே செய்தாள். அது சுலபமாக இருந்தது. கீர்த்திகாவுக்கு தன்னை நினைக்க வெட்கமாகவே யிருந்தது. நல்ல நண்பி கிடைத்ததால் தப்பித்தன். சின்னச் சின்ன விஷயங்கள் கூடி கையாளத் தெரியாமல் இப்படியொரு மொக்காக இருக்கிறனே என்று தன்னைத் தானே கடிந்து கொண்டாள்.

கீர்த்திகா சொன்னாள் “உங்கடை அம்மா எவ்வளவு கேவலமாக வேண்டுமென்றாலும் கதைப்பா. அப்பாவையே கேவலப்படுத்தியவர் தானே. இப்ப கல்யாணம் செய்து விதவையாக வேறு இருக்கிறேன். இன்னும் படு கேவலமாகக் கதைக்க முடியும். எனக்குச் சரியான பயமாயிருக்கு என்றதற்கு”, “அது

உம்மடை பிரச்சனையில்லை.என்றை பிரச்சனை.எனக்கு அவவை சமாளிக்கிறது எப்படியென்று தெரியும்.முந்தி நான் கிட்ட இல்லாததாலை பிரச்சனையாய் போனது.நீர் எதையும் யோசிக்காதேம். உம்மடை அப்பா அம்மா சம்மதித்தால் எனக்குப் போதும். நீர் ஒருக்கா இது விஷயமாகக் கதையும். பிறகு நான் கதைக்கிறன். இனியும் தள்ளிப் போடக் கூடாது. வர்ஷாவையும் யோசிக்க வேணும்”என்றான். “உங்கடை அம்மா மட்டுமில்லை வர்ஷாவின் அப்பாடை பக்கத்திலையும் என்ன சொல்லுவினமோ என்று பயமாயிருக்கு.”என்று கீர்த்திகா சொல்ல, “இப்ப நீர் தனியக் கஷ்டப்ப்டேக்கை வந்தார்களா. தங்கடை பிள்ளை குடிச்சக் கூத்தாடேக்கை எங்கை போச்சினம். கஷ்டத்திலை உதவாதவர்கள் தீர்வைத் தடுக்க அவர்களுக்கு அருகதையில்லை. சும்மா தேவையில்லாததுகளுக்கெல்லாம் பயந்து யோசிச்சு. நான் வந்து உம்மை மாத்திடுவன். நீர் சின்னப் பிள்ளைபோலை முந்தி ரியூசன் சென்டரிலை பார்த்த மாதிரியே இரும். அந்த அப்பாவி கீர்த்திகாவைத் தான் எனக்குப் பிடிக்கும்”என்று கூறிவிட்டான்.

கீர்த்திகா ஜெயந்தன் முதல் கதைக்கத் தொடங்கும் போதே அப்பாவிடம் சொல்லிவிட்டான். அப்பாவும் ஜெயந்தன் விரும்பினால் எங்களுக்கு இதைவிடச் சந்தோஷம் எதுவுமில்லையென்று சொல்லிவிட்டார். அப்பாவும் வர்ஷாவின் அப்பாவையின் ஆட்களைப் பற்றி கவலைப்படத் தேவை இல்லையென்றும் குடிகாரனென்பதை மறைச்சு செய்த ஆட்கள் தானே. நான் சொல்றன். அவை மோசமான ஆட்களில்லை. புரிஞ்சு கொள்ளுவினம் என்றார். அவர் சொன்ன மாதிரியே வர்ஷாவின் பாட்டி கதைத்தா. “அப்பா வந்து எல்லாம் சொன்னார். எனக்கு மிச்சம் சந்தோசம் பிள்ளை. என்றை மகன் படுத்திய பாட்டுக்கு இனியென்றாலும் சந்தோச மாயிரும். ஜெயந்தனும் வர்ஷாவைச் சொந்த மகள் போலப் பார்த்தால் போதும்.நீங்க நல்லாயிருப்பீங்க” என்று வாழ்த்தினா.

அது கீர்த்திகாவுக்கு பெரிய ஆறுதலாகவும் சந்தோச மாகவும் இருந்தது.

அதை ஜெயந்தனுக்குச் சொன்னபோது காலம்

மாறுது. ஆட்கள் மாற்றங்களை ஏற்கிறார்கள். மகனைப் போல தாயிருப்பாவோ என்று நினைச்சன். நல்லது. கல்யாணத்துக்குப் பிறகும் நீர் அவையோடை கதைச்சுப் பழகலாம். தாய்க்கு விரும்பினால் காசும் அனுப்பலாம். எல்லாம் உம்மடை விருப்பம்” என்றான்.

கீர்த்திகா “உங்கடை அம்மாவோடை கதைச்சீங்களா” என்று கேட்டதுக்கு “அம்மா சம்மதித்தாலென்ன சம்மதிக்கா விட்டாலென்ன நாங்க மணமுடிப்பம். அதில் எந்த மாற்றமு மில்லையென்று ஜெயந்தன் திட்டவட்டமாகக் கூறிவிட்டான்.

தான் கேட்டு தன்தாய் கீழ்த்தரமாக கீர்த்திகாவைப் பேசியதைக் கூறி தன்தாயின் மதிப்பைக் குறைக்க ஜெயந்தன் விரும்பவில்லை.

கீர்த்திகா ஜெயந்தனுடன் தொலைபேசியில் பேசிக் கொண்டிருந்தாலும் திரும்ப ஒரு மணவாழ்வில் கால் வைக்க இச்சமூகத்தை நினைத்துப் பயந்தாள்.

கீர்த்திகா தன் மனக்கவலைகளுக்கு ஜெயந்தனை ஒரு வடிகாலாய் நினைத்தாளே தவிர கல்யாணம் செய்து பிறகு ஏதும் சிக்கல் வந்திடுமோ. பொம்பிளைப்பிள்ளையை பெத்து வைச்சிருக்கிறேனே பிறகு ஏதும் பிரச்சனை வந்தால் என்று தடுமாறிக் கொண்டேயிருந்தாள்.

திடீரென ஒருநாள் ஜெயந்தன் இரண்டு மூன்று நண்பர் களுடன் வந்து இறங்கிவிட்டான். “வாரும் ஒரு கோயிலில் நெருங்கிய சொந்தங்களைக் கூப்பிட்டு தாலி கட்டுவம். பிறகு இங்கு கல்யாணத்தைப் பதிவு செய்யலாம். நாள் கடத்த வேண்டாம்” என்று கூறித் தொலைபேசியில் அவளின் பெற்றோருடன் தொடர்பு ஏற்படுத்தினான்.

அவர்களும் தங்கள் மகளுக்கு நல்ல வாழ்க்கை கிடைக்கும் மகிழ்ச்சியில்

சட்டென்று சம்மதிக்கவே அவசரம் அவசரமாக திருமணம் நெருங்கிய வட்டத்துடன் நடந்து முடிந்தது.

“இனி மேற்கொண்டு அலுவலைப் பார்த்து பதிவு செய்துவிட்டு நான் இங்கேயே வந்துவிடுகிறன். வாழ்க்கையை இனிமையாகத் தொடங்குவம். இப்போதைக்கு அம்மாக்கு

சொல்லவேண்டாம். பிறகு பார்க்கலாம். நீர் ஒன்றுக்கும் பயப் பட வேண்டாம். எல்லாம் நான் படிப்படியாகச் செய்வன்” என்றான்.

விஜிதா “கீர்த்தி ஜெயந்தன் நல்ல முடிவெடுத்தார். அல்லது நீ எங்கை முடிவெடுப்பாய். பயந்து பயந்து யோசிப்பம் யோசிப்பம் என்று நாளைக் கடத்தியிருப்பாய். உன்னைத் தெரிந்துதான் இப்படிச் செய்திருக்கிறார். இனி அவரின் அம்மா என்ன செய்வா ஒருமாதிரி உனக்கு வழி பிறந்திட்டுது” என்றவளுக்கு “இப்ப இன்னும் கூடபயமாயிருக்கு. அவ மனம் நோகிறது எங்களுக்கு கூடாதுதானே” என்றாள்.

“கீர்த்தி உதெல்லாம் வீண்பயம். நல்லகாரியம் செய்ய சிலவற்றைத் தாங்கத்தான் வேணும். பார் காலம் போகப்போக அவவும் உணருவா. தன்ரை மகன் செய்த காரியத்துக்குப் பெருமையும் படுவா” கூறிய நண்பியின் வார்த்தைகளை கெட்டியாகப் பிடித்து நம்பத் தொடங்கினாள் கீர்த்திகா.

வர்ஷாவும் அப்பா என்று ஜெயந்தனுடன் ஓட்டத் தொடங்க கீர்த்திகா சஞ்சலம் மறைந்து காதலன் கைப்பிடித்து புது உலகத்துக்குள் புகத்தொடங்கினாள்.

அவளது மணவாழ்வை வாழ்த்தி வரவேற்பதுபோல் பூம்பனி எங்கும் கொட்டத் தொடங்கியது.

பூம்பனியாய் சில்லென்று பழைய காதல் தூவத் தொடங்கியது.

நெஞ்சில் ஒரு முள்

நிர்மலமான வானின் வெட்டவெளியைப் பார்த்த படியே பலமணிநேரம் உட்கார்ந்திருந்த வாசுகி எழுந்து வீட்டு வேலைகளை முடிக்கவேண்டுமேயென்ற எந்த அக்கறையுமே யில்லாமல் வெறும் மூச்சுவிட்டபடியே இருக்கின்றாள்.

பழைய நினைவுகளை அசைபோடுவதே அவள் அன்றாட வேலையாக இருக்கும்.

பிடிக்குதோ பிடிக்கேலையோ அவற்றை நினைப்ப தொன்றே கடமைகளில் ஒன்றாகிவிட்டது. ஒவ்வொரு நாளும் பழைய நினைவுகளை மீட்டுப் பார்ப்பாள்.

காலையில் காலைக்கடன்கள் முடித்தவுடன் கையில் கோப்பிக் கோப்பையுடன் வெளி வராந்தாவில் வந்து உட்கார்ந்தால் முற்றத்தில் பிள்ளைகள் விளையாடுவது போன்ற காட்சி மனக்கண்ணில் விரிய அப்படியே ஒன்றிப் போய் விடுவாள்.

சுதா, சுரேஷ், ரம்யா, ரமேஷ் நான்கு பிள்ளைகளும் முன் முற்றத்தில் ஓடி விளையாடுகிறார்கள்.

“அம்மா அண்ணா என்னை அடிச்சிட்டான்” அழுத படி ரம்யா வர “ஓமம்மா அக்காவை அண்ணா அடிச்சவன்” அக்காவுக்காக சாட்சி சொன்னபடி ஐந்து வயது ரமேஷ். ரம்யாவைத் தூக்கி மடியிலிருத்தி தடவியபடி பொய்க் கோபத்துடன் “சுரேஷ் ஏன் ராசா தங்கச்சியை அடிச்சீங்க. பாவம் தங்கச்சி இங்கை வந்து தடவிவிடய்யா. அவவுக்கு நோகுந்தானே”. சுரேஷைக் கூப்பிட்டு ரம்யாவைக் கையில் பிடித்துக்குடுத்து “ஒருநாளும் அடிக்க கூடாதய்யா. எங்கை

தங்கச்சிக்கு ஒரு கிஸ் குடுங்கோ” கூறிய அடுத்த பத்து நிமிடத்தில் நால்வரும் கையைக் கோர்த்தபடி விளையாட ஓடிவிட்டார்கள்.

வாசகிக்கு கொஞ்ச நாளாகவே மனதில் சிறு கலக்கம். அமைதிப் பூங்காவாயிருந்த தன் வாழ்வில் புயல் அடிச்சிடுமோ இதை எப்படிச் சமாளிக்கப்போகிறேன். கணவன் குணரட்ணத்தின் போக்கில் ஒரு தடுமாற்றத்தை உணர்ந்தாளேயாயினும் அதுபற்றி உடைத்துக் கேட்கத் தயங்கினாள்.

ஒன்றுமேயில்லாமல் இருந்திட்டால் கணவன் மனம் நொந்திடுவானேயென்று தயங்கியது பெரிய பூகம்பத்தில் வந்து முடிந்துவிட்டது.

மனைவியை இழந்து தனித்திருக்கும் தந்தையைக் கவலைப்படுத்த விரும்பாத வாசகி தன்னை விட்டு மெல்லக் கணவன் விலகுவது ஏனென்று புரியாது குழம்பினாள்.

கணவன் கொழும்பில் வேலை. அவருடைய அம்மாவைப் பராமரிக்கவும் வீடு காணி வயல் பராமரிப்பாரில்லாமல் பாழ் பட்டுப் போகுமோ என்றதனாலும் ஊரிலேயே வாழ வேண்டிய நிலை. அந்தக்காலத்தில் ஆண்கள் பலரும் கொழும்பில் வேலை பார்க்க குடும்பம் யாழ்ப்பாணத்தில் இருப்பது கூடுதலாக இருந்தது. இரண்டு மூன்று மாதங்களுக்கொரு முறை கணவன்மார் குடும்பத்தைப் பார்க்க யாழ் வருவது நடைமுறையில் இருந்த காலம்.

வரும்போது தங்களுக்குப் பொருட்கள் வாங்கி வருவது என்றது மறைந்து ஏனோ தானோவென்று மூன்று நாட்களுக்கு மேல் தங்காமல் ஓடுவது வித்தியாசமாகப்பட கேட்டதற்கும் வேலையில் கொஞ்சம் கரைச்சலென்று பூசி முழுகிப் பேசுவது வழக்கமாகியது.

மனதுக்குள் நெருடலாக வருடிய கசப்புகளை மறக்க முயற்சித்து வந்து நிற்கும் நாட்களில் சந்தோஷம் குறையக் கூடாது என்பதில் அக்கறை காட்டினாள். கணவன் ஓட்டாமல் ஒதுங்கி நிற்பது வேறுபாடாயிருந்தது. என்றாலும் கேட்டு தன்னால் வீண் சச்சரவு வரக்கூடாது என்பதில் கவனமாக இருந்தாள். பிறகு நடந்த கசப்பான அனுபவங்களை நினைத்துப்

பார்க்க முடியாமல் எழுந்து வீட்டுக்குள் போனாள் வாசுகி.

சமைத்து ஏதோ சாப்பிடுவதாய் பெயர் பண்ணிவிட்டு மீண்டும் வானத்தைப் பார்த்தபடி உட்கார்ந்திருந்தாள். முப்பது நீண்ட வருடங்கள் எவ்வளவு மெதுவாக ஊர்ந்து போய் விட்டன. பிள்ளைகளில்லாமல் இன்னும் வாழ்ந்து கொண்டு தானிருக்கிறாள். பிள்ளைகளுக்கே இப்ப பெரிய பிள்ளைகள் இருப்பார்கள். எல்லோரும் வெளி நாட்டில் என்று கேள்விப்பட்டிருக்கிறாள்.

ஓவ்வொருத்தருக்கும் எத்தனை பிள்ளைகளோ? பெரு மூச்சுவிட்டபடி நினைக்கிறாள். “ஐந்து வயது ரமேஷ் என்னை விட்டுப்பிரிய முடியாமல் அம்மா அம்மா என்று கதறக் கதற என்னிடமிருந்து பிடுங்கிக்கொண்டு போய்விட்டார். மற்றப் பிள்ளைகளை என் கண்ணிலேயே காட்டாமல் பள்ளியி லிருந்தே கூட்டிப் போய்விட்டார். ஏன் எதற்கு என்று தெரியாமல் கதறிக்கதறி ஓய்ந்தபோது தான் தன்னிடமிருந்து முற்றாக விலக முடிவெடுத்திருக்கிறார் என்பது விளங்கியது.

ஏன் எதற்கு என்று ஒன்றுமே விளங்காமல் அவரது அக்கா வீட்டை ஓடிப் போனது இன்றும் மறக்க முடியாமல் தவிப்பாள்.

“அக்கா இவர் என்னை விட்டுட்டு பிள்ளைகளைக் கூட்டிக் கொண்டு போயிட்டாரக்கா. ஏனென்று ஒன்றுமே விளங்கேலை. நான் என்னக்கா தப்பு செய்தன். நீங்களும் இங்கை தானே இருக்கிறீங்க. சொல்லுங்க அக்கா என்று கதற எதுவுமே பேசாமல் உள்ளே எழுந்து போய்விட்டா.

உள்ளே போய்க் கேட்கவும் அறைக்குள் போய் கதவைச் சாத்தி விட்டா. வெளியிலேயே இருந்து அழுது அழுது ஓய்ந்து வீடு திரும்பினாள்.

யாரைக் கேட்பது என்ன செய்வது என்று தெரியாது கடைசியில் அப்பாவிடம் போய் நின்றாள். கதையைக் கேட்டு அப்பா துடிதுடித்துப் போனார்.

உடனே அவருக்கு ஒரு கடிதம் எழுதச் சொல்லிவிட்டு தானே நேரில் போய் என்ன ஏதென்று அறிந்து வருவதாகக் கிளம்பினார்.

அவரும் கிளம்ப கொழும்புக்கு போக்குவரத்து தடைப்பட ஒரு வழியுமில்லாமல் நாட்கள் விரைந்தன. வீட்டைப்பூட்டிவிட்டு அப்பா வீட்டை வந்தாச்சு.

ஆனால் எந்த விபரமும் தெரியாது தவித்தாள்.

பிள்ளைகளை நினைச்சு நினைச்சு துடிதுடித்தாள்.

ரமேஷ் கதறக்கதறப் போனது அவள் வயிற்றைப் பிசையும். பெற்ற வயிறு துடிப்பது அவருக்கெங்கே விளங்கப் போகிறது என்று நினைத்தாலும் பதறித் துடிப்பது அவள் வழக்கமாய் விட்டது. போட்ட கடிதம் ஒரு மாதத்தில் குறிப்பிட்ட விலாசத்தில் விலாசதாரர் இல்லையென்று திரும்ப வந்தது.

அலுவலகத்துக்கு போட்ட கடிதமும் திரும்ப வந்தது. அப்பா அவர் அக்கா வீட்டை போய்க் கேட்டதற்கு தனக்கு எதுவுமே தெரியாதென்று கூறிவிட்டா. அப்பாவும் கோபத்தில் கண்ட பாட்டுக்கு கத்திவிட்டு வந்துவிட்டார். சொந்தக்காரர் களிடம் போய்க் கேட்டதிலும் தங்களுக்கு ஒன்றுமே தெரியாதென்று சொல்லி விட்டார்கள்.

கொழும்புக்குப் போய் நேராக அறிந்து வரவும் நாட்டு நிலமை சரியாக இல்லாததால் யாரிடம் கேட்பது என்று தெரியாமல் தத்தளித்தார்கள்.

இரண்டு மாதங்களின் பின் விவாகரத்து நோட்டீஸ் தான் வந்தது. விவாகரத்து செய்வதற்கான காரணம் தெரிவிக்க வில்லை. பிள்ளைகளை ஒழுக்கக்கேடான தாயிடம் விட முடியாதென்று தெரிவித்திருந்தது. இவரை எதிர்த்து வழக்காட பண்பலமோ ஆள்பலமோ இருக்கவில்லையே அந்த நேரத்தில் எனக்கு உதவ யாருமேயில்லாமல் போயிட்டார்களே. “கண்களிலிருந்து கண்ணீர் வழிந்தோட பிள்ளைகள் முற்றாகத் தன்னிடம் இருந்து பறிக்கப்பட்ட நாளை எண்ணியெண்ணிக் குமுறினாள். “நாலுபேரையும் வயிற்றில் சுமந்து இரவுபகல் பாராது வளர்த்து ஒருத்தரும் எனக்கில்லையே. ரம்யாவையோ ரமேஷையோ என்னட்டைத் தந்திருக்கலாம்” கைகளால் வெறுமையைத் துளாவியபடி தன் பிள்ளைகளை மனக்கண்ணில் பார்த்தபடி “என் பிள்ளைகள் நல்லாயிருப்பார்கள். நான் பக்கத்தில் இல்லாட்டி என்ன. எனக்கு குடுத்து வைக்கேல்லை. தகப்ப

னென்றாலும் பிள்ளைகளுக்குப் பக்கத்திலை இருக்கிறாரே. சின்ன வயசில் பிரிந்தபடியால் என்னைப் பார்க்க வேணுமென்றும் தோன்றவில்லைப்போலும். என் பிள்ளைகளை வேரோடு பிடுங்கிக் கொண்டு போயிட்டாரே” மனம் விம்மியது வாசுக்கிக்கு.

பிள்ளைகளுக்கு எப்படியெல்லாம் என்னைப் பற்றி சொல்லி வைத்திருக்கிறாரோ... என்னைப் பிரிந்தது கூடி எனக்கு அவ்வளவு கவலையில்லை. என்மேல் சேற்றை அல்லவா அள்ளிப் பூசிவிட்டுப் போய்விட்டார். எந்தத் தவறுமே செய்யாமல் ஒழுக்கங்கெட்டவள் என்ற பழியைச்சுமந்து பிள்ளைகளையும் இழந்து இன்னுமே சேறுபூசிய உடம்புடன். எல்லா உறவுகளும் துப்பித் தூரமாய் தள்ளிவிட அப்பாவிடம் போய் நின்ற கோலம் இன்னும் அவள் நினைவில் அப்பியபடி. கூனிக்குறுகி அம்மணமாய் நிற்பதுபோல் உடம்பெல்லாம் கூச ‘அப்பா நான் எந்தப் பிழையும் விடேலையப்பா. பிள்ளைகளோடு தனித்து வாழ்ந்ததால் இடையிடையே சாமான்கள் வாங்கித் தந்த தங்கராசாவை என்னுடன் சேர்த்து...” முடிக்காமல் ஒவென்று கதறிய வாசுகியை அணைத்த அப்பா “ஒன்றும் நீ சொல்லத் தேவையில்லையம்மா. என்னை பிள்ளை எப்படிப் பட்டவளென்று எனக்கு தெரியாதா. அவன் கிடக் கிறான் போக்கிலி. நான் விடமாட்டன். ஒரு பிழையும் என்னை பிள்ளையிலை இல்லையெண்டதை நிரூபிச்சு ஒரு பிள்ளையை யெண்டாலும் உன்னட்டை சேர்ப்பனம்மா. அழாதே பிள்ளை. அப்பா நானிருக்கிறன். உன்னை இப்பிடியே விட்டிடுவேனே”. ஆறுதல் கூறிய அப்பாவால் குணரட்ணத்தை எதிர்த்து வழக்கில் வெல்லவே முடியவில்லை.

அப்போதைய நாட்டுச் சூழல் அவர்கள் கொழும்பிலும் இவர்கள் யாழிலும் எதுவுமே சாத்தியமில்லாமல் போயிட்டுது.

குணரட்ணத்துக்கு அரசியல் மேலிடத்து செல்வாக்கு வேறு. அப்பாக்கு மனபலமிருந்ததுபோல் உடல் பலமிருக்கவில்லை. அதுவும் மருமகனின் நயவஞ்சகம் இன்னுமே தாக்கி இதயநோயாய் வெளிப்பட்டது. அப்பாவின் உடல் நிலையால் தன்னுடைய சோகத்தை மறைத்து நடைப்பிணமாய்

வாழ்ந்தாள் வாசுகி.

கணவனின் துரோகம் ஒருபுறமென்றால் அவரின் உறவினர்கள் எல்லாருமே ஒற்றுமையாக ஒன்றுமே தெரியாதென்று ஒட்டுமொத்தமாக மாறியது ஆறாத் தழும்பாய் போனது. கல்யாணம் செய்த நாளிலிருந்து மாமியாரைத் தன் தாய்போலப் பராமரித்து நான்கு வருடங்கள் படுக்கையாக இருந்த அவரை ஆள் வைத்துப் பார்க்காமல் தானே பார்த்து எதற்குமே அர்த்தமில்லாமல் போய்விட்டது.

தன் கணவன் தன் மாமியார் தன் பிள்ளைகள் எதுவுமே நிரந்தரமில்லாமல் போய்விட்டது. கணவனைப் பற்றி எதுவுமே தெரியாமல் ஒரே நாளில் எல்லாவற்றையுமே இழந்து விட்டாள். கண்ணிருந்தும் குருடாய் வாழ்ந்த கொடுமை நெஞ்சில் முள்ளாய் இன்றும் குத்துகிறது.

தன் கையாலாகாத நிலையும் மகளின் வேதனையும் அத்தகப்பனை வாட்ட வெகுவிரைவில் வயோதிபத்துக்கு இழுத்து விட்டது.

தனக்குப்பிறகு தன் மகள் வாழவும் வழியில்லாமல் தவிக்கப்போகிறாளே என்ற வேதனை ஏட்டிக்குப் போட்டியாக ஏதும் செய்ய வேண்டுமென்ற ஆவேசம். ஏமாற்றிய தன் மருமகனுக்கு முன்னால் தன் மகளும் வாழ்ந்து காட்ட வேண்டுமென்ற வெறி அவரை அவசரம் அவசரமாக முடிவெடுக்கத் தூண்டியது. ஒரு வேலையுமில்லாமல் வருமானத்துக்கு வழியின்றி இருக்கும் மகள் சொத்துக்களை விற்று வாழுகிற நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டு விடுவாளோ என்று தகப்பன் பயந்ததுபோல் வாசுகி பயப்படாவிட்டாலும் தந்தையின் சொல்லுக்கு மறுபேச்சு சொல்லத் தெரியாதவளாக வாழ்ந்து பழக்கப்பட்ட காரணத்தினால் எதுவுமே சொல்லத் தெரியாது தன் விருப்பமின்றியே தகப்பனின் யோசனைக்கு அடிபணிய வேண்டியதாய் போயிட்டுது. இவ்வளவு காலமும் எல்லாமே கேட்டுக் கேட்டுச் செய்த தந்தை இப்போது அவளிடம் எதுவுமே கேட்காமல் அவளது வாழ்க்கை பற்றி பெரிய முடிவெடுத்தார்.

கணவனும் அவர் சகோதரர்களும் வாசுகியைத் தீண்டத் தகாதவளாய் சமூகத்தின் பார்வையில் ஆக்கி

விட்டார்கள்.

“ஏன் அவர்கள் எல்லோரும் அப்படிச் செய்தார்கள். மாமியை என் அம்மா போல் பார்த்தன். அவ இருந்திருந்தா இப்படி என்னை ஆக்க விட்டிருக்கமாட்டா. அவரின் சகோதரர்கள் எல்லோரும் என்னை ஏன் கேவலப்படுத்தினார்கள்” ஏனென்று வாசுக்கிக்கு புலப்பட்டபோது கணவன் மற்றும் எல்லோருமே வெறும் புல்லாகத் தெரிந்தார்கள். பிள்ளைகளைக் கொழும்புக்கு கூட்டிப்போய் இரண்டு மாதத்தில் அவருடன் வேலை செய்த பெண்ணைக் கல்யாணம் செய்ததும் அடுத்த நாலாம் மாதமே அவருக்கு ஒரு குழந்தை பிறந்தது கேள்விப்பட்டதும் “சீ... தங்களின் சகோதரனின் பிழையை மறைக்க யாரோ பெத்த பெண்ணான என்னை இவ்வளவு கேவலப்படுத்திற்றாங்களே. அல்லது எனது கணவன் புத்தி சாலித்தனமாக எல்லாரையும் ஏமாத்திட்டாரா எது எப்படியிருந்தாலும் இப்படி ஒரு சிக்கல் அவருக்கு வந்திட்டுது என்றவுடன் நானே விலகியிருப்பன். ஒரு பெண்ணின் வாழ்க்கை பாழாக நான் தடையாக இருந்திருக்க மாட்டன். ஆனால் அதற்காக என்னில் பழி போட்டு அதைச் சாட்டாய் வைத்து என் பிள்ளைகளைப் பிரித்து தன் செல்வாக்கால் வலுசெதியில் விவாகரத்துப் பெற்று தனக்கான வாழ்க்கையைத் தொடங்கி விட்டார்”. வாழ்ந்துக்கு ஒரு தொழிலுமில்லாமல் பாதுகாப்பு மில்லாமல் வெட்டியெறியப்பட்ட மரமாய் நின்று இன்னமும் வாசுகியின் நெஞ்சில் முள்ளாய் குத்துகிறது.

ஒவ்வொருநாளும் கடவுள் வழிபாடுபோல் காலை மதியம் இரவு என உட்கார்ந்து பிள்ளைகளின் நினைவுகளை மீட்டிப்பார்ப்பது ஒன்றே வாசுகிக்கு அன்றாடக்கடமை யாயிட்டுது

“ரம்யாவும் ரமேசும் என்னை நினைக்காயினம். மறந்திருப்பினம். ஆனால் சுதாவும் சுரேசும் ஒரு நாளென்றாலும் இந்த அம்மாவை நினைக்க மாட்டினமா தேடிக்கண்டு பிடிச்சு ஒருநாள் வரமாட்டினமா. சாகிறதற்கு முதல் ஒருத்தரையென்றாலும் பார்க்க மாட்டேனா. என்றை பிள்ளையாளுக்கும் என்னைத் தப்பானவளாய் சொல்லியிருப்பாரோ. அதுதான்

இவ்வளவு காலத்திலை ஒரு பிள்ளையென்றாலும் என்னைப் பார்க்க வரேல்லை” வாசகிக்கு இந்த வேதனை நெருஞ்சி முள்ளாய் நெஞ்சில் குத்தியபடியே இருக்கும். இறப்பில்தான் அவ்வேதனை மறையும் போலும். ஆனாலும் இறப்பிலுங்கூட களங்கத்தையல்லவா சுமந்து செல்லப்போகிறாள்.

வேதனையில் கரைந்துகொண்டிருந்த வாசகியின் தந்தை தான் இறந்தால் தன் ஓய்வுதியப் பணமூலில்லாமல் எப்படி வாழ்வாள் என்ற யோசனையால் திடீரென்று ஒரு முடிவெடுத்து செயலாற்றினார். தன்னுடன் வேலை பார்த்த தாய் தகப்பனில்லாத சத்தியசீலனை வாசகிக்கு கல்யாணம் செய்து வைத்துவிட்டுக் கண்ணை மூடிவிட்டார்.

சத்தியசீலனுக்குத் தன் கடந்தகாலக் கதை முழுவதையும் கூறித் தான் குற்றமற்றவள் என்று உலகுக்கு நிரூபிக்க வேண்டுமென்றால் தான் அவனுடைய மனைவியாக வாழாமல் ஒரு குழந்தை பெறாமலிருக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டாள். அவள் கேட்டுக் கொண்டது ஒன்றும் பெரிசில்லை.

பெயருக்கேற்ற சத்தியசீலனாய் அவளை மனைவியாக இல்லாமல் தாயாகத் தாங்கினாரே அவரை நினைத்தால் இன்றும் நெஞ்சமெல்லாம் அழுது தொழுகிறது. தன்னுடைய அவலநிலைக்கு கடவுள் அனுப்பிய தேவதூதனாகவே அவரை நினைக்க முடிகிறது.

தன்னிடம் மனைவி என்ற எந்த உரிமையையும் திணிக்காமல் காவலனாய் ஒரு தந்தையாய் உணவு உடை இருப்பிடம் அளித்த தெய்வமாய். நினைக்கும்போதெல்லாம் கைதுாக்கி தொழ்த்தான் சொல்லும்.

குணரட்ணம் போல் குணங்கெட்டவர்கள் வாழ்ந்த இந்த உலகத்தில் சத்தியசீலனைப் போன்றவர்களும் வாழ்ந்திருக்கிறார்களே என்று அடிக்கடி நினைப்பாள். ஆனாலும் வாசகி தன்னைத் தானே வெறுத்து அழுவாள். “அப்படிப்பட்ட தேவனுக்கு நான் எதுவித சுகமும் கொடுக்காமல் கடைசி பேசிக்கூடிப் பழகாமல் என்னுடைய வட்டத்துக்குள்ளேயே வாழ்ந்து வெறும் சமைத்துக் கொடுத்த வேலைக்காரியாய்

மட்டுமேயிருந்தேனே. கடைசியில் உலகுக்கு நான் தப்பில்லாத வள் என்று நிரூபித்துக் காட்டி எதை சாதித்தேன்.

நான் அவருடன் வாழவேயில் லையென்பதை நம்பினார்களா என்றதும் தெரியாது. இந்தக் கல்யாணத்தால் பிள்ளைகள் கூடி தங்கள் அம்மா தப்பானவளென்றுதான் நினைத்துக் கொண்டிருப்பார்கள். அல்லது ஒருமுறையென்றாலும் வந்து பார்த்திருக்க மாட்டினமா". என்று நினைப்பாள்.

இன்று சத்தியசீலனும் மறைந்து ஆண்டுகள் பல ஓடிவிட அவருக்கு மனைவியாக வாழாமல் ஆனால் மனைவியென்ற உரிமையுடன் ஓய்வதியப் பணத்தில் வாழ்வதுகூட அவளுக்கு முறையற்றதாகவே இருக்கிறது. போரில் பெற்றவர்களை இழந்து வாழ வழியில்லாமல் இருந்த ரமேஸ் ரம்யா என்று இரண்டு குழந்தைகளுக்கு வாழ்க்கைச் செலவுக்கான பணம் அனுப்பி வருகின்றாள். அக்குழந்தைகளைப் பராமரிக்கும் நிலையத்தில் சொன்னார்கள் "விரும்பினால் பிள்ளைகளை அழைத்துச் சென்று உங்கள் வீட்டிலேயே வளர்த்துக் கொள்ளலாம்" என்று. ஆனால் வாசுகி விரும்பவில்லை.

ஒரு காலத்தில் பிள்ளைகள் வந்தால் "அம்மாயாருடனோ வாழ்ந்து பெற்ற குழந்தைகள் அவர்கள் என்று நினைத்து விடுவார்களோ" என்று பயப்பட்டாள். கணவனுக்கு உண்மை தெரியும். ஆனால் குழந்தைகள் தகப்பன் சொன்ன பொய்யை இந்தக் குழந்தைகளைப் பார்த்து தன்னைத் தப்பாக எண்ணி விடுவார்களென்று பயந்தாள்.

தன் தாய்மைத் தவிப்புக்கு ஒட்டுப் போட வழியின்றித் தவித்தாள். சத்தியசீலனின் பணம் நல்ல வழியில் யாரோ இரு சிறுவர்களுக்குப் பயன்பட்டு வருவது அவளுக்கு மன நிம்மதியைக் கொடுத்தது. சாவதற்கு முன் ஒருமுறையாவது தன் பிள்ளைகளைப் பார்த்திட வேண்டும்... பார்ப்பன்... என்ற நம்பிக்கையைக் கையில் பிடித்தபடி முதுமை வந்த போதும் காத்திருக்கின்றாள் வாசுகி நெஞ்சில் தைத்த முள்ளூடன். வயிற்றில் பெற்ற பிள்ளைகளுடன் பெறாத குழந்தைகளுக்கு மாக கடவுளிடம் பிரார்த்திப்பது ஒன்றே அவள் வாழ்வின் இலட்சியமாய் முள்ளாய்க் குத்திய புண்களுடன் அவளும் "வாழ்ந்து" கொண்டிருக்கிறாள்.

உறவு என்ற கமை

உதயாவின் பக்கத்திலிருந்து தொலைக்காட்சியில் ஆறிலிருந்து அறுபது வரை என்ற திரைப்படம் ஒளிபரப்பாகிக் கொண்டிருந்தது.

எல்லோரும் சுற்றி உட்கார்ந்து பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

யார் முகங்களிலும் எந்த நெருடலுமில்லை.

உதயா ரஜினியின் வடிவில் தன்னையே பார்ப்பதாக உணர்கின்றாள். இந்தப் படத்தை முதன்முதலில் பார்க்கும் போது உதயா அந்தக் கதாநாயகன் போல் கஷ்டப்பட்டு சகோதரர்களை உயர்த்திவிட்டு செல்லாக்காசாய்ப் போனது போல் தானில்லையென்றும் தன்ரை சகோதரங்கள் தன்னைத் தெய்வமாக நினைப்பார்களென்றும் தன் தியாகம் வீண் போகவில்லையென்றும் பெருமிதப்பட்டு இருக்கின்றாள்.

ஆனால் காலங்கள் உருண்டோட உறவுகள் கலைந்தோட தங்கள் தங்கள் தேவைகளுக்கு மட்டுமே ஒன்றுகூடும் உடன்பிறப்புக்கள். நெஞ்சிலே வஞ்சகமும் வெளியிலே அன்பு போல் காட்டும் பாசாங்கும் போலித்தனமும். நினைத்தாலே வெறுப்பாக இருந்தது. உதயாவுக்கு இருதயநோய் தீவிரமாகி இப்போது கொஞ்சம் தேறியிருக்கிறாள். செய்தியறிந்தும் உடனே வராமல் இரு வாரங்களின் பின் ஒரு லீவு நாளில் எல்லாரும் சேர்ந்தாற்போல் வந்திருக்கிறார்கள்.

முந்தைய உதயாவென்றால் அப்படியே பாசப் பறவைகளின் வெளிவேசத்தில் மயங்கியிருப்பாள். கணவனும்

இறந்து தனிமையில் தவித்தபோதுதான் சகோதரங்களின் போலியான பாசம் புரிந்தது. கணவனைப் பறிகொடுத்து விட்டு தனிமையில் இருந்த அவளை விட்டுவிட்டு எல்லோருமே மூன்றாம் நாளே கிளம்பி விட்டார்கள். துடிதுடித்துப் போய் விட்டாள் உதயா. தனித்து நின்று எத்தனையோ காரிய மாற்றியவள் இன்று எதுவுமே செய்ய முடியாதவளாக தவித்த வேளையில் சகோதரங்கள் எல்லோருமே வெளிக்கிட்டது அவளால் தாங்க முடியவில்லை.

உதயாவின் கணவன் சந்திரன் இறப்பதற்கு சில மாதங்களுக்கு முன்பு அடிக்கடி சொல்லிச் சொல்லி மாய்ந்து போனான்.

“உம்முடைய பேச்சைக் கேட்டு நான்தான் தப்பு பண்ணீற்றன் உதயா, நீர் சகோதரங்கள் எல்லாரையும் கூப்பிட்டு அவர்களை நிலையாக்கிவிட்டுக் குழந்தை பெறுவமென்று சொன்னதை நானும் மொக்குத்தனமாய் ஏற்றது எவ்வளவு பிழையென்று இப்பதான் உணர்கிறன். எனக்குப் பின்னாலை நீர் தனிக்கப் போகிறீர். உம்மடை உடன்பிறந்ததுகள் உம்மைத் திரும்பியும் பார்க்காதுகள். எங்களுக்கென்று ஒரு பிள்ளை இருந்திருந்தால் எனக்கு கவலையில்லை. உம்மை அந்தப் பிள்ளை பார்க்கும். நானும் நிம்மதியாய் போய்ச் சேருவன். இப்ப உம்மை நினைச்சுக் கவலைப்பட வேண்டியிருக்கு. தனிய கஷ்டப்படப் போகிறீர். உம்மடை தியாகம் அதுகளுக்குத் தெரிந்தாலும் அதைப்பற்றி நினைக்க மாட்டுதுகள். ஒருத்த ரென்றாலும் துடிக்காதுகள். எனக்குப் பின்னாலை என்ன செய்யப் போகிறீரோ” என்று ஆதங்கப்பட்ட கணவனுக்கு என்ன பதில் கூறுவதென்று தெரியாமல் திணறியிருக்கின்றான்.

அவனுடைய கவலை இன்று நிஜமாகியிருப்பது பெரிய விடயமில்லை. ஆனால் தனித்து தவிப்பது வேதனையாகவே இருக்கிறது.

கண்ணிலிருந்து கண்ணீர் வழிய இருபத்தைந்து வருடங்களுக்கு முன் தன் மனதை உருட்டி விடுகின்றாள். மனச்சக்கரம் பின்னோக்கி விரைந்தோட தன் நினைவுகளை அசை போடுகிறாள் உதயா.

பொறுப்பில்லாத தந்தை. வெளியுலகம் தெரியாத தாய். அடுக்கடுக்காய் ஐந்து சகோதரங்கள். வாழ முடியாமல் கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டிருந்த குடும்பப் பாரத்தை தானே தனமேல் போட்டுக் கொண்டு சிங்கப்பூருக்கு தொழிற்சாலை வேலைக்குப் போவதற்காய் கடன்பட்டு ஏஜன்டிடம் பணம் கட்டிவிட்டுக் காத்திருந்தாள் உதயா.

அப்போது அந்த ஏஜன்ட் பிரான்சுக்கு அனுப்புவதாகக் கேள்விப்பட்டு இன்னும் கடன் வாங்கிக் காசைக் கட்டி தனது இருபது வயதில் தன்னம்பிக்கையை மட்டும் பிடித்தபடி விமானம் ஏறினாள். அன்றிலிருந்து இந்த இருதயநோய் வருமட்டும் ஓடியோடி இரண்டு மூன்று வேலை செய்து ஓய்ந்து விட்டாள் உதயா. உடலுக்கு ஓய்வு கொடுக்காததால்தானோ உடம்பே தனக்குத்தானே ஓய்வை எடுத்துக் கொண்டு முடங்கிவிட்டது.

முதல் மூன்று தங்கைகளையும் ஏஜன்ட் மூலம் கூப்பிட்டு பிறகு அவர்களுக்குத் திருமணம் செய்யுமட்டும் அவளுக்கு வேறு எந்த நினைவுமேயில்லை.

அவர்கள் வேலைக்குப் போனாலும் தாம் சம்பாதிப்பதை தாமே சேர்த்து வைத்துக் கொண்டார்களே ஒழிய அக்காவுக்கு தாங்கள் வந்த காசைத்தன்னும் கொடுக்க வேணுமென்ற நினைவேயில்லாமலிருந்தார்கள்.

தங்கைகளாகட்டும் பெற்றோராகட்டும் உதயாவை பணம் காய்க்கும் மரமாகவே பார்த்தார்கள். அவளும் மற்றவர்களைப்போல கல்யாணம் பிள்ளைகுட்டியென்று வாழவேண்டுமென்று யாருமே நினைக்கவில்லை.

உதயாதான் கடமை பாசம் என்று தனக்குத்தானே சுமைகளைச் சுமந்து கொண்டு ஓடிக்கொண்டிருந்தாள்.

தங்கைகள் தத்தம் கணவன்மாருடன் வசதியாகவே வாழ்ந்தாலும் தம்பிமாரைக் கூப்பிட எந்தப் பங்களிப்புமின்றி அடிக்கடி “தம்பியவையை கெதியாய் எடுக்க வேணுமக்கா. ஊரிலை நிலமை அவ்வளவு நல்லாயில்லை. அம்மாக்கு தம்பி யவையளாலை ஒரே கவலை” என்று அடிக்கடி கூறிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அந்த நேரத்தில்தான் அவளுக்கு சந்திரனின் அறிமுகமேற்பட்டது. காதலிக்கிற வயதைத் தாண்டி இருந்த உதயா தன் சகோதரர்களின் கடமைகளை முடித்துவிட்டு தனிமையிலிருந்த சந்திரன்பால் ஈர்க்கப்பட்டாள். அதனைக் காதல் என்று சொல்ல முடியாவிட்டாலும் சந்திரனின் அன்பும் அனுசரணையான போக்கும் புரிந்துணர்வும் அவளைத் திருமணம் செய்யத் தூண்டியது.

அதை முதல் அம்மாவுக்குச் சொன்னபோதுகூட “நீ குடும்பமாயிட்டா தம்பியவையின் கதியென்ன” வென்று ஏங்கவே செய்தார். “அம்மா எனக்கு முப்பது வயதாயிட்டுது. தங்கச்சியவையைக் கூப்பிட்ட கடனே இன்னும் முடியேல்லை. தம்பியவையை நான் விட்டிடுவேனே. சந்திரனுக்கு எங்கடை குடும்பச் சூழல் தெரியும். எனக்கு ஒரு துணை ஆறுதல் வேணுமம்மா. தனிய ஓடியோடிக் களைச்சிட்டனம்மா. எனக்கு ஒரு துணை வேணும்” என்று கூறியே சம்மதிக்க வைத்தாள்.

கல்யாணம் செய்ததும் அவள் செய்த பெரிய பிழை “தம்பியவையையும் அம்மாவையும் கூப்பிட்டிட்டு குழந்தை பெறுவம்.” என்றிருந்தது. தங்கைகள் போலில்லாமல் தம்பியவை தாங்கள் வந்த காசுகளைத் தன்னும் கட்டுவினம். இன்னும் ஒரு வருடம் குழந்தை விடயத்தை பிற்போடுவம்” என்று கூறியது எவ்வளவு முட்டாள்தனம் என்று இப்ப புரியும்போது வாழ்க்கைப் பாதையிலிருந்து விலகி எவ்வளவோ தொலைவுக்கு வந்துவிட்டாள்.

தம்பியவையும் காசுகளைக் கட்டாமல் உதயாவின் தலையிலேயே கடன்சுமை விழ குழந்தைக்களவு நிராசையாகவே போய்விட்டது.

எல்லாக் கடமைகளும் முடித்து தாயைக் கூப்பிட எவ்வளவோ சிரமப்பட்டு நோய்களோடு அவரைப் பொறுப் பேற்க வேண்டிதாயிற்று. அப்போதும் சகோதரர்கள் யாருமே உதவிக்கரம் நீட்டாது அவரைப் பார்க்க வேண்டிய நிலைக்குத்தள்ளப்பட்டாள் உதயா.

அம்மா சுகமாயிருக்கு மட்டும் ஒவ்வொரு தங்கையும் தம்பியவையும் கூட்டிக்கொண்டுபோய் தங்கள் குழந்தைகளை

வளர்த்தார்கள்.

சமையல் பிள்ளை வளர்ப்பு என்று அம்மாவும் பம்பரமாய்ச் சுற்றி ஓயும்போது “அக்கா அம்மாவை இவ்வளவு நாளும் நாங்க பார்த்திட்டம் இனி நீதான் பார்க்க வேண்டும்” என்று கூறிக்கொண்டு உதயாவிடம் கொண்டந்து விட்டுவிட்டார்கள். எப்பவுமே அம்மாவைக் கொண்டுதான் தங்கைகள் சாறிக்கு பிளவுஸ் தைப்பிப்பார்கள். முடியாத நேரத்தில் கூட “அம்மா அவசரமாய் தேவைப்படுது. ஒரு பங்ஷன் என்று தைப்பித்து விடுவார்கள். அம்மாவும் பிள்ளைகள் கேட்கினமென்று எப்படியோ தைத்துக்குடுத்து விடுவா. அம்மாக்கும் முதலில் மற்றப் பிள்ளைகளின் வஞ்சகம் தெரியவில்லை. ஆனால் கடைசிக் காலத்தில் தான் முடியாமல் படுக்கையில் இருக்கும்போதுதான் உதயாவின் தியாகமும் மெழுகாய் எரிந்து வெறுமையாய் நிற்பதும் அம்மாவுக்கு உறைத்தது.

மூன்று வருடங்கள் வேலையை விட்டுவிட்டு தன்னைப் பார்த்தபோதுதான் ஒரு மகளை எரிச்சு மற்றப் பிள்ளைகளை வாழவைத்தது புரிந்தது.

உதயாவின் கணவனும் மாமியாரென்று நினைக்காமல் பெற்ற தாயைப்போல பார்த்தது அவரைச் சுட்டெரித்தது. இவ்வளவு தியாகங்கள் செய்தும் கடைசியில் ஒரு குழந்தை கூடி இல்லாமல் பட்டமரமாய் நிற்பது வேதனையாயிருந்தது. ஆற்றாமையால் நான்கு குழந்தைகள் உள்ள ஒரு மகளிடம் ஒரு குழந்தையை உதயாவுக்குக் கொடுக்கச் சொல்லி கேட்கப்போய் எல்லாருமேதாயை வறுத்தெடுத்து விட்டார்கள்.

“இவ்வளவுநாளும் நாங்க உங்களைப் பார்த்தது. பாசம் மட்டும் அக்காட்டை” என்று கூறவே உதயாவின் அம்மாவுக்கு நன்றாகவே ஏறிவிட்டது. “ஏன் சொல்ல மாட்டீங்க. இவ்வளவு நாளும் உங்கடை பிள்ளைகளை என்னைக் கொண்டு வளர்த்தீங்க. இப்ப என்னாலை வேலை செய்ய முடியாமல் வரேக்கை கொண்டந்து அக்காட்டைத் தள்ளிப்போட்டு நீங்க என்னைப் பார்த்தனீங்களா நான் உங்களைப் பார்த்தனானா. ஒன்றுக்கும் உதவாத அப்பா. தைச்சு அரைகுறையாய் சம்பாதித்த அம்மா.

அக்கா மட்டும் இல்லையென்றால் இப்படி பிரான்சிலை உட்கார்ந்து கதைப்பீங்களே. மற்றப் பிள்ளைகளைப்போல தான் வந்து சம்பாதித்ததில் ஏதும் கொஞ்சம் ஊருக்கு அனுப்பி விட்டு தான் நேரத்தோடை கல்யாணம் செய்து குழந்தைகள் பெற்றிருந்தால் தெரியும் உங்கடை கதி என்னவென்று. சகோதரங்கள் சகோதரங்களென்று அடிச்சுக்குடுத்திட்டு. தோப்பாய் வாழ வேண்டியவள் ஒற்றை மரமாய் இண்டைக்கு. நான் உங்களைப் பெற்றதோடு சரி. தாயாய் வளர்த்து உங்களுக்காய் தேய்ஞ்சதும் அக்காதானே. உங்கடை அப்பன் என்ன செய்தவர். வந்த வழியை மறக்ககூடாது. அவ்வளவுதான் சொல்லுவன். அக்கா செய்ததுகளை மறந்தால் உங்களைப் போல துரோகிகள் இருக்க மாட்டினம்” என்று இவ்வளவு காலமும் அவர்களைத் தாங்கி வைத்துக் கொண்டாடியதற்கு கவலைப்பட்டு பேசிவிட்டார்.

அன்றிலிருந்து அதே பேச்சைப் பேசிப்பேசியே இரண்டு மூன்று நாட்களில் மூச்சை நிறுத்திவிட்டார். தானும் உதயாவுக்கு நல்லது செய்யாமல் போன வேதனை அவரை மிகவும் வாட்டியது.

எல்லாரும் ஒட்டுண்ணியாய் உறிஞ்சி உதயாவை ஒன்றுமில்லாதவளாய் ஆக்கிய வேதனை அவரைப் பாடாய்ப்படுத்தியது. பிள்ளைகள்தான் அப்படிச் செய்தார்களென்றால் பெற்ற தாயான தானும் ஓரவஞ்சகத்துடன் நடந்தது மெத்தவே உறுத்தியது. தானும் எதுவுமே உதயாவுக்கு செய்யாததும் உதயாவிடம் வாங்கி வாங்கி மற்றப் பிள்ளைகளை நல்லாக்கியதும் நெஞ்சை முள்ளாய்க் குத்த அதே வேதனையுடன் கண்ணை மூடிவிட்டார்.

ஒன்றா இரண்டா சகோதரங்கள் செய்த துரோகங்கள்.

தாங்கள் உழைத்த பணத்தைச் சேகரித்தது மட்டுமின்றி அம்மாவின் செலவுக்கென்று அம்மா அவர்களோடிருந்த நாட்களிலெல்லாம் உதயாவிடம் பணம் வாங்கியபடியே இருந்தார்கள்.

அம்மாவுக்கும் பிரான்ஸ் அரசாங்கம் வாழ்க்கைச் செலவுத் தொகை கொடுத்தபோதும் பொய்க்கணக்கு காட்டி

உதயாவிடம் பணம் வாங்கியபடியே இருந்தார்கள்.

பொய்க் கணக்கென்று தெரிந்தாலும் அம்மாவின் பெயரைச் சொன்னதால் எதுவுமே கேட்காமல் கொடுத்த படியிருந்தாள்.

அத்தோடு எங்கே கணவருக்குத் தெரிந்து தங்கள் குடும்பத்தைக் கேவலமாக நினைத்திடுவாரோ என்று அவசரம் அவசரமாக காசைக் கொடுத்துவிடுவாள்.

ஒரு முறை தம்பி இலங்கையில் சின்னம்மா இருக்க இடமில்லாமல் கஷ்டப்படுகிறா என்றும் அவவுடைய வீட்டைத் திருத்த தாங்க எல்லாரும் காசு அனுப்புவதாயும் உதயாவும் இலங்கைக்காசு ஐந்து இலட்சம் தரச் சொல்லிக் கேட்டான். “இப்ப என்னிடமில்லையென்று உதயா எவ்வளவோ கூறியும் மாறியென்றாலும் தா அக்கா என்று கூறி உதயாவிடம் காசு வாங்கினான். பிறகுதான் தெரிந்தது. அப்படி சின்னம்மாக்கு அனுப்பவேயில்லையென்று ஏமாந்தது தெரிந்தவுடன் கேட்டதுக்கு தான் அனுப்பியதாகவே சத்தியம் பண்ணினான். பொய்ச் சத்தியம் பண்ணி ஏமாத்தியது அம்மாவுக்குத் தெரிந்தால் கவலைப்படுவா என்று அப்படி ஆய்விட்டு விட்டாள்.

மற்றத் தம்பி மட்டும் நல்லவனாகவா இருந்தான் “எங்கடை காணியை எல்லாரிடமும் கையெழுத்து வாங்கி உன்னை பெயரிலை எழுதுறன். எல்லாருக்கும் அவரவருடைய பங்குக் காசைக் குடுத்திடக்கா” என்று பாசக்காரன்போல காசை வாங்கியவன் தன்னை பேரிலை எழுதினது எவ்வளவோ மாதத்துக்குப் பிறகுதான் தெரிந்து உடைந்து போனான்.

திரும்பத் திரும்ப சகோதரங்களை நம்பி ஏமாந்தது தன்னை பிழை என்று தன் மேலேயே நொந்துகொண்டான்.

ஒரு சகோதரங் கூட உண்மையாயில்லாமல் பொய்யாய் உறவாடினது வேதனையைத்தான் தந்தது.

என்னதான் ஏமாந்தாலும் அக்கா என்று வந்தவுடன் தான் பாகாய் உருகுவது தன்னுடைய ஏமாளித்தனமா அல்லது பாசமா என்பது அவளுக்குப் புரியவேயில்லை. அவளுடைய பாசத்தை பகடைக்காயாய் வைத்து விளையாடும் சகோதரங்

களை நினைத்து நினைத்து மறுக மட்டுமே அவளால் முடிந்தது.

கண் மூடிக்கண் திறப்பதற்குள் ஏழு வருடம் ஓடிவிட ஒரு குழந்தையென்ற கனவு கானல்நீரானது. முன்பு எடுத்த குடும்பக்கட்டுப்பாட்டு மாத்திரைகளெல்லாம் அவர்களைப் பழி தீர்த்தது. சகோதரர்கள் தங்கள் குழந்தைகளுடன் வாழ்க்கையை அனுபவிக்க வெற்றுமரமாக நின்றாள் உதயா.

சந்திரன் இருக்குமட்டும் ஏதோ பிடிப்போடை போன வாழ்க்கைப்பாதை அவருக்குப்பின் கரடுமுரடாக ஓட்டுவதே சிக்கலாக அமைந்தது. சந்திரனின் திடீர்மரணம் அவளை வாழ்வின் ஓரத்துக்கே அழைத்துச் சென்றது. பாசம் காட்டும் உண்மையான உறவுகளின்றி பாசாங்கு காட்டும் போலித் தனத்தை அவர்களைப்போல நடித்துக்கொண்டு வாழத் தெரியாமல் வேண்டாவெறுப்பாக சகித்துக்கொண்டு வாழ்கிறாள்.

தங்கை வீடு வாங்கி குடிபுகும் விழாவில் நடந்த நிகழ்வு அவள் வாழ்மட்டும் உறுத்திக்கொண்டேயிருக்கும். “அக்கா மலடி என்றபடியால் முன்னுக்கு நிற்க கூடாதாம். எல்லாரும் சொல்லினம். ஆனபடியால் குடிபுகுந்து முடிய சாப்பாட்டுக்கு வா அக்கா” என்று கூசாமல் கூற அமிலமாய் இறங்கிய அவ்வார்த்தைகளால் உடைந்தே போய்விட்டாள்.

ஆத்திரப்பட்ட சந்திரன் எவ்வளவோ தடுத்தும் கேளாமல் கதைக்கப்போய் பெரிய பிரச்சனையில் முடிந்தது. “யாராலை வெளிநாடு வந்தனீங்க. இந்த நிலைமைக்கு வர யார் உதவினது. ஐந்து சதம் செலவில்லாமல் பிரான்ஸ் வந்து ஒரு செலவில்லாமல் கல்யாணம் முடிச்சு. ஏன் சொல்லமாட்டீங்க. இங்கை ஒருத்தி மெழுகாய் உருகினது உங்களுக்கு எங்கை தெரியுது. இன்றைக்கு மலடி என்ற பேர் கேட்கிறது உங்களாலை தானே. சகோதரங்கள் சகோதரங்களென்று இப்ப பிள்ளை வேண்டாம். எல்லாரையும் கூப்பிட்டு அவர்களுக்கு வாழ்க்கை அமைச்சிட்டு நாங்க பிள்ளை பெறுவம் என்று பிற்போட்டதாலை தானே இந்த நிலைமை” என்று கூறியதும் அழுது ஆர்ப்பாட்டம் செய்து “செய்ததைச் சொல்லிக்காட்டி எங்களைக் குத்திக்காட்டுறீங்க. நாங்களே பிள்ளைப் பெற

வேண்டாம் எண்டனாங்கள்” என்று மாறி மாறி எல்லாரும் கேட்க உதயாகுணிக்குறுகிப் போனாள்.

உடன்பிறந்ததுகள் என்று அவர்களை நெஞ்சிலை சுமந்து அவர்களுக்காய் சந்தனமாய்த் தேய்ந்து இன்று உருக்குலைந்து தனிமையில் ஆறுதலுக்கு உறவின்றி ஒற்றைத் தனிமரமாய் உதயா.

பாசத்தை தங்கள் சுய லாபத்துக்கு பயன்படுத்தும் எத்தனையோ சகோதரங்கள் இன்னும் எங்கள் தமிழ் சமூகத்திலை வாழ்ந்து கொண்டதானிருக்கிறார்கள்.

தங்கள் தப்பை உணராது அவர்கள் வாழாமட்டும் எத்தனையோ உதயாக்கள் அழுது கொண்டதானிருக்கப் போகிறார்கள்.

தங்களைத் திரும்பிப் பார்க்க நினைக்காத அடுத்த தலைமுறைக்கு சொத்து சேர்த்து கடைசிக் காலத்தில் அழத்தான் போகிறார்கள். தங்களுக்குக் கிடைத்த தற்கால வாழ்க்கையை ஏமாற்று இல்லாமல் மற்றவர்களைச் சந்தோஷப்படுத்தி வாழும் வாழ்க்கை வாழாமல் வாழ்வு முடியுங்காலத்தில் குற்ற உணர்வுடன் சாகத்தான் போகிறார்கள். ஈழத்தில் பிறந்து கடந்த முப்பது ஆண்டுகளாய் உறவுகளைச் சுமந்து இன்று நிர்க்கதியாய் நிற்கும் எத்தனையோ பேர்களில் ஒருத்தியாய் உதயாவும் மரணத்துக்காய் காத்து நிற்கின்றாள்.

நிறம் மாறாமலிருக்க

அல்பஸ் மலைத்தொடர் பனியில் குளித்தபடி சிரித்தது. திரும்பிய பக்கமெல்லாம் வெள்ளைப்பனியாய் கண் கொள்ளாக் காட்சியாக இருந்தது.

கீச் கீச் என்று கத்தித் திரியும் பறவைகளெல்லாம் எங்கோ ஓடி ஒளிந்திட கறுப்பு கலந்த மேகம் அசைவது கூடத் தெரியாமல் அமைதி காத்து. இன்னும் நான்கு மாதங்கள் இந்தக் காட்சிகள்தான் கண்ணில் தெரியும். எல்லா மரங்களும் முனிவர்கள் தவம் செய்வது போல் வெள்ளைப் பனியைத் தாங்கியபடி மௌனித்திருந்தன. காற்றில் அசைய எந்த இலை களுமின்றி மரங்கள் மௌனமாக அழுது கொண்டிருந்தன. பிள்ளைகளைப் பறி கொடுத்த ஈழத் தாய்மார்போல் எல்லா மரங்களும் சோகம் காத்தன. நித்திரை விட்டெழுந்த மீராகைகளை ஒன்றோடொன்று தேய்த்து விட்டு சுவரிலிருந்த கவிதையை வாசித்து விட்டெழுந்தாள். அவளது தோழி அவளுக்காகவே தன்னம்பிக்கை ஊட்டும் விதமாக எழுதிய கவிதை அது.

கணவனால் கைவிடப்பட்ட பெண்ணே
கண்கலங்கி நிற்காதே காலம் ஓடிவிடும்
தன்னிரக்கம் உன்னைக் கோழையாக்கி
கையாலாகாதவளாய் ஆக்கிவிடும் கவனம்
சோதனைகளை வேதனைகளைத்
தூக்கித் துரமாய் போட்டுவிட்டு
தோற்றுப் போய் தலைகுனிந்து நிற்காமல்

சாவதற்கு முதல் சாதிக்க வேண்டாமோ
 தூக்கி உன்னைத் தொலைவில் எறிந்துவிட்டு
 துயரெதுவுமின்றித் துப்பிவிட்ட கணவனுக்கு
 துயரை மெல்ல மென்று துப்பிவிட்டு
 தலைநிமிர்ந்து வாழ்ந்துகாட்ட வேண்டாமோ
 பொய்யான உறவுகள் மழைத்துமியாய் மறைய
 உமக்காக விரியும் உண்மையான உறவுகளுடன்
 கை கோர்த்து கைவீசி நடந்து நீரும்
 வீறுநடை போட வேண்டாமோ

விரைந்து வாசித்து விட்டு மகனைக் குழந்தைக்
 காப்பகத்தில் விட்டு விட்டு வேலைக்கு விரைந்தாள் மீரா.

பனிக் குளிரில் சிலீரிட்ட கைகளை குளிராடைக்குள்
 விட்ட வண்ணம் வேலைக்கு விரைந்தாள் மீரா.

வீதியெங்கும் கொட்டிய பனி வெள்ளை வெளே
 ரென்று பார்க்க அழகாக மனதுக்கு இதமாக இருந்தது.

ட்ராமிலிருந்தபடியே அழகை ரசித்தாலும் மனம்
 தடம்மாறி தன் இழுப்புக்கு இழுத்தபடியிருந்தது. வேலைச்
 சுமையால் மனமும் உடலும் களைத்துப்போக இரண்டு மூன்று
 நாளென்றாலும் ஓய்வு கிடைக்காதா என்று மனம் பரபரத்தது.
 வீட்டைப் பூட்டிக்கொண்டு ஒவென்று கதறவேண்டும்
 போலிருந்தது. இங்கு சத்தமாகக் கதறவும் முடியாது. அடுத்த
 வீட்டுக்காரன் காவலர்களுக்கு அறிவித்து விடுவான். ஏதோ ஒரு
 சிறைக்குள் அகப்பட்டுக்கொண்டு வெளியேற முடியாமல்
 அல்லாடுவது போல திணறினாள் மீரா.

கணவன் விட்டுப் பிரிந்து சென்ற இந்த ஒரு வருடத்
 துக்குள் மீரா படும்பாடு கொஞ்சநஞ்சுமில்லை. சேர்ந்திருந்த
 போது கணவன் பெருந்துணையாக இருந்தவனில்லை.
 என்றாலும் சண்டை போடுவதும் சமாதானமாவதும்
 பிள்ளையைக் கொண்டு வைத்தியசாலை ஓடுவதும் வாழ்க்கை
 ஏதோ பிடிமானத்துடன் ஓடியது.

இப்போது பிள்ளையையும் இழந்து கணவனும்
 பிரிந்துபோக மனவளர்ச்சி குறைந்த பிள்ளையுடன் தனிய
 நிற்பது தாங்கொணா வேதனையைத் தந்தது. யாரும் ஆறுதல்

தரமாட்டார்களா சாய்ந்து கொள்ள ஒரு தோளில்லையே என்று தவிப்பாய்த் தவித்தாள் மீரா.

தவிப்பவர்களுக்கு உதவிக்கரம் நீட்டி மதம் மாற்றுவது இந்நாடுகளில் இப்போது வழமையாய் போய் விட்டது. மீராவின் மனமும் தடுமாறத் தொடங்கியது. 'கஷ்டத்தில் எனக்கு என்னுடைய மதம் என்ன செய்தது. கோயில் கோயில் என்று ஓடிக்கொண்டும் விரதங்களிருந்தும் என்றை பிள்ளையை காப்பாற்றித் தரேல்லையே என்றை கடவுள். மதம் மாற்றுபவர்கள் கூறுவது மனதுக்கு ஆறுதல் தருவது போலிருக்கிறதே. மனக் கவலையிலிருப்பதால் தடம் மாறி மதம் மாறிவிடுவேனோ அவர்கள் பேச்சில் மயங்கிடுவேனோ. இந்த வார லீவுக்கு கட்டாயம் பெரியம்மாட்டைப் போகவேணும். என்னுடைய சஞ்சலத்துக்கு அவ்வாலைதான் தீர்வு சொல்ல முடியும்”

முடிவெடுத்த பின் மனம் கொஞ்சம் லேசான மாதிரி யிருந்தது.

திருமணம் செய்தபோது எல்லாப் பெண்களையும் போலவே எத்தனையோ கனவுகளுடன் விமானம் ஏறியவள் தான் இந்த மீராவும். படத்தை மட்டுமே பார்த்து பெற்றோரால் நிச்சயிக்கப்பட்டு கடல் கடந்து நெஞ்சு நிறைய ஆசை களுடனும் மனம் நிறைய மகிழ்வுடனும் நாடு விட்டு வந்தவள் வெகு விரைவிலேயே ஓட்டைப் படகில் ஏறிப் பெருங்கடலைக் கடக்க வந்து விட்ட முட்டாள்தனத்தை உணர்ந்தாள்.

எப்படியாவது கணவனைத் திருத்தி தன் வாழ்க்கையை செம்மைப்படுத்தி விட வேண்டுமென்று துடித்தாள். கணவன் ஒத்துழைப்பில்லாமல் அவனைத் திருத்துவது கல்லிலே நார் உரிப்பதைவிட சிரம்மான காரியம் என்பது புரியத் தன் வாழ்வில் விதி விளையாடியிருப்பது புரிந்தது. குடிக்கு அடிமையாய் குடியே வாழ்க்கையாய் வாழும் அவன் தன் வாழ்வைச் சூறையாடி விட்டதை உணரத்தலைப்பட்டாள்.

குழந்தை பெறுவதற்கு முன் கொஞ்சமென்றாலும் திருத்திவிட படாதபாடு பட்டுத் தோல்வியைச் சமந்த வண்ணம் வயிற்றில் குழந்தையைச் சமக்கலானாள். தான் படும்

வேதனையுடன் பங்கு போட இன்னொரு ஜீவன் வருவது அவளுக்கு உடன்பாடு இல்லையென்றாலும் அந்த ஜீவனும் அடாவடியாக எத்தனையோ உடல் குறைபாடுகளுடன் வந்து சேர்ந்தது. இருக்கும் வேதனை போதாதென்று அவளை உடலாலும் மனதாலும் வேதனைப்படுத்தி மூன்று வயதில் படுத்தியது போதுமென்று அக்குழந்தையும் ஓய்ந்து மறைந்து விட்டது.

அடுத்த கிழமை மகனையும் அழைத்துக்கொண்டு பெரியம்மாவீட்டுக்கு விடுமுறைக்குப் போனாள் மீரா.

அது அவள் வீட்டிலிருந்து தூரமாகையால் தேவையோடு மட்டுமே போய் வருவாள். ஆனால் மீராக்கு ஷவ்கெளசன் நீர்வீழ்ச்சியைப் பார்த்துக் கொண்டேயிருக்க மிச்சம்பிடிக்கும்.

“ஸோ” என்ற தண்ணீர் கொட்டும் இரைச்சல் மனதுக்கு ஆறுதலாக யாரோ மனதை மென்மையாக வருடுவது போல் இதமாக இருக்கும். அமைதியாக உட்கார்ந்து மனதை உள்நோக்கித் தியானித்தால் உள் மனதில் இருந்தும் “ஸோ” என்ற சத்தம் வருவது போலிருக்கும்.

தியானத்தின்போது அது ஒரு நிலையென்று ஒரு புத்தகத்தில் படித்திருக்கிறாள். பெரியம்மா நிறையச் சொல்லுவா தியானம் பற்றி.

ஆனால் நரேஷ் ஓரிடத்தில் இருக்க மாட்டான். அவனை மீராவுக்காக பெரியம்மா இங்குமிங்கும் விளையாட்டுக் காட்டிக்கொண்டிருந்தால் மட்டுமே அவளால் அதை அனுபவிக்க முடியும். இன்று பெரியம்மாவின் மகன் அவனை அழைத்துச் சென்றான். “அக்கா நீங்களும் அம்மாவும் கதையுங்கோ. நான் நரேசுடன் மினக்கிடுறன்” என்று கூறிவிட்டு போய்விட்டான்.

மீராவுக்கு பெரிய ஆறுதலாக இருந்தது. “பெரியம்மா எனக்கு இப்ப மனம் சரியில்லை. தடுமாறிக் கொண்டிருக்கிறது. ஜெகோவா ஆட்கள் இப்ப அடிக்கடி என்னட்டை வருகினம். எனக்காக பிரேபண்ணினம். எனக்கு ஆறுதலாகக் கதைக்கினம். நான் அவையளின் கதைகளில் மயங்கி மதம் மாறிடுவேனோ

என்று பயமாயிருக்கு. நீங்க என்ன பெரியம்மா சொல்றீங்க”.

“மீரா குழம்பின குட்டையிலை மீன் பிடிக்கிறமாதிரி உந்த மதம் மாற்றுறவை கதைச்சு மதம் மாற்றப் பார்ப்பினம். காலம் காலமாய் இதுதானே நடக்குது ஆறுமுகநாவலரி லிருந்து எவ்வளவுபேர் தடுக்கப் பாடுபட்டிருப்பினம். முற்றாக தடுக்க முடிஞ்சுதோ. முந்தி படிப்பைக்காட்டி மாத்தினாங்கள். இப்ப சில சலுகைகள் வேலை எடுத்துக் குடுக்கிறது, உங்களுக் காக மன்றாடுறம் என்று ஏதேதோ செய்கிறாங்கள். எங்கடையனும் சரியான இந்துசமய அறிவு இல்லாமல் பின்னாலை போகுதுகள். நீ என்னடி பிள்ளை படிச்சனி. விஷயம் தெரிஞ்சனி. இப்படித் தடுமாறுறாய். எங்கடை கடவுள் அவையின்றை கடவுள் என்று என்ன பத்துக் கடவுளேயிருக்கு. ஒரேயொரு கடவுள். வெவ்வேறு பெயர். நீ எனக்கு மகள். நரேசுக்கு அம்மா. என்றை மகனுக்கு அக்கா. இப்படி எத்தனை உறவு நீ ஓராஸ்தானே. அதேபோலத்தானே. முருகனெண்டா என்ன சிவனெண்டா என்ன யேசு எண்டா என்ன அல்லா எண்டா என்ன எல்லாம் ஒருவரைத்தானே சொல்றது. மனதை ஒருநிலைப்படுத்தி அந்த ஒளியைத் தியானி”. கூறியவருக்கு “எவ்வளவு விரதமிருந்தன் பெரியம்மா எத்தனை நேர்த்தி. ஒண்டும் என்றை பிள்ளையை காப்பாற்றேல்லையே.” கவலையுடன் கூறியவருக்கு “மீரா கடவுளுக்கு என்ன லஞ்சம் குடுக்க நினைச்சனியே. பிறந்த அன்றைக்கு எவ்வளவு ஆயுள் என்றது நிர்ணயிக்கப்பட்டு விடுகிறது. உன்னை வருத்த வேண்டுமென்று கடவுளுக்கு என்ன நினைவு. அவரவர் கர்மாவுக் கேற்ப வாழ்வும் சாவும் ஏழை பணக்காரர் என்பதும் ஒவ்வொருத்தரின் வாழ்க்கை எப்படி அமைய வேண்டுமென்பது அவரவர் செய்த கர்மபலனுக்கு ஏற்ப. ஏற்கெனவே கம்பியூட்டரில்பதியப்பட்டுவிட்டது. இதிலைகடவுள் எங்கை வந்தார். அவரை ஏன் போட்டு உருட்டுறாய். சமயம் என்பது மனிதன் வாழ்க்கையை நெறிப்படுத்த உண்டாக்கியது. அதிலை ஆட்சேர்த்தல் போட்டி தங்கடை சமயம் பெரிதென்று கூப்பாடு. இதெல்லாம் அறிவு குறைந்தவர்களுடைய ஆரவாரப் பேச்சு. என்றவருக்கு “பெரியம்மா பாவத்தின் சம்பளம் மரணம்

என்று பைபிளில் சொல்லியிருக்காம். அப்ப நான் செய்த பாவத்துக்கு சம்பளமே என்றை பிள்ளையை பறி கொடுத்தது” கேட்டாள் மீரா.

“ஏன் பிள்ளை கடவுளே எழுதி வைத்தவரா அப்படி. மனிசர் எழுதிப்போட்டு கடவுள் என்று சொல்றது. பகவத்கீதையில் கிருஷ்ணர் சொன்னதாயில்லையே எதைக் கொண்டு வந்தாய் நீ இழப்பதற்கு. எது இன்று உன்னுடையதோ அது நாளை மற்றொருவருடையதாகிறது. இந்த மாற்றம் உலக நியதி. பிறப்பும் இறப்பும் எங்கடை கையிலை இல்லை. எங்களுக்கு மேலேயுள்ள சக்தி இயக்குது. எல்லாரும் ஒருநாள் இறக்கத்தானே வேணும். எல்லாரும் இறக்காமல் இங்கே யிருந்தால் உலகின் இயக்க சமநிலை பாதிக்கப்படுமே. புதிதாய்ப் பிறக்கிற உயிர்கள் எங்கேயிருக்கிறது. கண்களால் காணமுடியாத கடவுளை மக்கள்தானே கூறு போட்டுப் பிரிக்கிறார்கள். மத நம்பிக்கை மத பிரச்சாரம் என்ற போர்வையில் எத்தனை அசட்டுத்தனங்கள். உலகத்தைச் சாக்கடையாக்கி விட்டு ஆண்டவனின் போதனைகளில் வேறுபாடு என்கிறார்கள். கடவுளின் பெயரைச்சொல்லி அவரைக் களங்கப் படுத்துகிறார்கள்.” கூறி நிறுத்தினார் பெரியம்மா.

சமயம் வேறை கடவுள் வேறை. மனிசர் தங்கடை கருத்துக்களையும் வேற்றுமையையும் சமயம் என்ற பேரிலை திணிக்கினம். ஏன் யேசுவையே சிலுவையில் அறையேலையே. அசுர குணங்களோடை பிறக்கிறேலை. ஆகினம். ஆக்கப் படுகினம்.” என்றார்.

தன்னை ஆசுவாசப்படுத்திக்கொண்டு மீண்டும் கூறத்தொடங்கினார்.

“மீரா எங்கடை சமயம் காலத்தால் முந்தினது மட்டுமில்லை. அறிவுபூர்வமானது. மனதை ஒருநிலைப்படுத்தி தியானிப்பதும் உடல்சக்கரங்களின் வழியாக குண்டலினியை மேலே எழுப்பி ஞானத்தை அடைவதும் எவ்வளவு மேன்மையானது. வெள்ளைக்காரரே எங்கடை சமயத்திலை ஈர்க்கப் பட்டு ஞானத்ததை தேடத் தொடங்குகினம். ரமணா ஆச்சிர மத்திலை போய் பார். முழுக்க மேல்நாட்டுக்காரர் தானே.

அவர்கள் உண்மையைத் தேடித்தேடி பின்பற்றுகிறார்கள். ஒவ்வொருத்தருடைய அறிவும் ஒவ்வொரு லெவலிலை இருக்கும். அதுக்காக இந்தச் சமயம்தான் திறம் என்று ஒன்றுமே யில்லை. நதிகளெல்லாம் கடலைப் போய்ச் சேர்ந்து போலை எல்லாருடைய நினைவும் கடவுளை அடையறதுதான். எந்த வழியிலை போனால் என்ன. போய்ச் சேர வேண்டிய இடந்தானே முக்கியம்”

“ஜெனீவா ஸேர்னிலை ஒருக்கா பார்த்தனாங்க ளெல்லோ. அவங்களே நடராஜர் தத்துவத்தை விளங்கி அவரை சிலையை வைச்சிருக்கிறாங்க. இந்துசமயத்திலை பிறந்து அதைக் கடைப்பிடிக்கிறதுக்கு நாங்க பெருமைப்பட வேண்டும். ஏன் கனக்க எங்கடை பப்பா நாலு தலைமுறையாய் கிறீஸ்தவமதம். ஆனால் அவர் எங்கடை சமயத்திலை ஈர்க்கப் பட்டு இந்துவாய் மாறி சாகும்வரை ஸ்கந்தசஷ்டி விரதம் இருந்து தியானம் யோகா என்று வாழ்ந்து முடிக்கேலையா. அவரை யாரும் மாற்றேல்லை. அம்மா கூடி மாறச் சொல்லி வற்புறுத்தேலை. தானே ஒருநாள் அம்மாட்டை எனக்கு இந்து சமயத் தேவாரங்கள் சொல்லித் தாரும். கும்பிடச் சொல்லித் தாரும். என்று கடையிலை போய் ஒரு முருகன் படம் வாங்கிக் கொண்டு வந்து வைச்சு எங்கடை நகை செய்கிற பத்தரிட்டை மந்திரங்கள் பழகி எப்படி ஒரு இந்துவாய் வாழ்ந்தார். அவருக்கு மதம் மாறினதிலை கொஞ்சம் குழப்பம். தான் செய்தது பிழையோ என்று. சின்மயானந்த சுவாமிகளிடம் ஒரு முறை கேட்ட போது அவர் சொன்னார்.” குழம்ப வேண்டாம். எது நடக்கின்றதோ அது நன்றாகவே நடக்கும். நீங்க இப்படித் தேடி வழிபாட்டு முறையை மாற்றியிருக்கிறீங்க. அவ்வளவுதான். கடவுள் ஒருவரே” என்று. நீ என்னடா என்றால் என்ன பிள்ளை அறிவில்லாத்தனமாய் மனம் குழம்புது என்கிறாய்” கூறி முடித்தவுடன் ஓம் பெரியம்மா. இப்ப என்றை மனம் தெளிவா யிட்டுது. காயத்திரி மந்திரத்திலை இல்லாத சக்தியா. தியானத் தாலை செய்ய முடியாததா. சிலசில விஷயங்கள் விதிவிலக்குத் தான். நானும் பிள்ளையைப் பறி கொடுத்ததில் பேதலிச் சிட்டன். மிச்சம் நன்றி பெரியம்மா” என்றவளுக்கு “ஒவ்வொரு

இந்துவுக்கும் இப்ப ஒரு பெரிய சவால் காத்திருக்கு. இங்கை மட்டுமில்லை. எங்கடை நாட்டிலேயும் மதம் மாறுறது கூடிக் கொண்டுதான் போகுது. கிறீஸ்தவ மதத்துக்கு மட்டுமில்லை. பௌத்த மதத்துக்கும்தான் மாறினம். எல்லாம் சில சலுகைகளுக்காக நடக்குது. எங்கடை சாதிப்பிவுகளும் தான் இதற்குக் காரணம். குறைந்த சாதியென்று ஒரு பிரிவாரைத் தள்ளி வைக்க அவர்கள் தங்களை மதிக்கிற மரியாதையாக நடத்துற மதத்துக்கு மாறுறதில் ஒன்றும் தப்பில்லையே. இதிலை பிழை எங்கடை சமூக அமைப்பிலை தானிருக்கு. பாரதியார் கூடி எத்தனை பாடுபட்டார். முடிஞ்சதா. இந்துக்கள் மதம் மாறுவதிலிருந்து அவர்களை மீட்டெடுக்க வேணும்.” என்று பெரியம்மா கூற ஆமோதித்தாள் மீரா.

“ஏன் பிள்ளை எங்கடை ஆட்கள் சில சலுகைகளுக்கும் தங்களுக்காக அவர்கள் ஜெபம் செய்வதிலுந்தானே மயங்கி மதம் மாறினம். அதுக்கு நாங்க ஒரு வழி செய்ய வேணும்”. கூறிய பெரியம்மாக்கு “என்ன பெரியம்மா செய்யலாம். நான் மாறாமல் விடுறது மட்டுமில்லை மதம் மாறுறவையையும் தடுக்க வேணும். இது எங்கடை சமூகத்திலை கான்சர் மாதிரிப் புரையோடிப்போகுது.” என்றாள் மீரா.

“சரியாய்ச் சொன்னாய் பிள்ளை. இதுக்கு எங்கடை கோயில்களோ ஐயர்மாரோ ஒன்றும் செய்யாயினம். நாங்களாய்த்தான் யோசிக்க வேணும். சரி... இப்ப மனசிலை விதை போட்டிட்டம். யோசிப்பம். இது சம்பந்தமாய் ஆர்வமுள்ளவர்களுடனும் பேசுவம். வழி கிடைக்கும்” கூறிய பெரியம்மாக்கு “எனக்கு கிடைத்ததுபோல் ஒரு பெரியம்மா கஷ்டப்படுகிறவைக்கெல்லாம் கிடைச்சிருந்தா நிலவையே பூமிக்கு கொண்டந்திடலாம்” மகிழ்ச்சி பொங்கப் பெரியம்மாவைக் கட்டியணைத்தாள் மீரா.

மாதங்கள் ஓட மீண்டும் பலபல கருத்துக்களுடன் இணைந்தனர் மீராவும் பெரியம்மாவும். “ஏன் நாங்க இப்படிச் செய்யக்கூடாது” என்று பீடிகையுடன் தொடங்கினாள் மீரா.

“பிள்ளை நான் இங்கை என்றை சினேகிதிக்கு இதுபற்றி சொல்ல அவ என்ன சொன்னா தெரியுமே. ஒரு கவிதை

சொன்னா. கவிஞர் புதுவை இரத்தினதுரை எழுதினதாம்.” எழுத்தாணி பிடிப்பதனால் பழுதான இப்பாறைத் திருத்து வதற்கு நம்மால் முடியுமோ” என்று சொன்னா. “ஏன் பெரியம்மா திருத்த முடியாட்டாலும் என்ன முயற்சிப்பம். வென்றால் சந்தோஷம். தோற்றால் ஒரு நஷ்டமும் இல்லையே.” என்றவளுக்கு “ஓம் பிள்ளை நல்லது முயற்சித்தம் என்ற திருப்தி போதும். ஏதும் ஒரு சிலரையென்றாலும் மதம் மாறாமல் தடுக்க முடிந்தால் பார்ப்பம். இது எங்கடை சமூகப் பிரச்சனை. நீ என்ன யோசிச்சாய் சொல்லு பிள்ளை” ஆவலுடன் கேட்டவளுக்கு “முதல் இதில் ஆர்வமுள்ள கொஞ்சப்பேர் ஒன்றாய் சேருவம். ஆம்பிளையளோ பொம்பிளையளோ ஒரு சங்கம் அமைப்பம். மூன்று மாசத்துக்கொருக்காயாரோ ஒருவர் வீட்டிலை கூடுவம். டொய்ச்சு அறிவு கூட உள்ளவை இப்படிக்கஷ்டப்படுகிறவர்களுக்கு வேலை வாய்ப்பு டொக்ரர்மாருடன் கதைக்க உதவுவோம். துன்பப்படுகிறவையைத் தேடிப் போவம். அவைக்கு உதவிக்கரம் நீட்டுவம். நோயுற்றவர்கள் வீட்டுக்கோ இறப்பு நடந்த வீட்டுக்கோ போய் அவர்களுக்காக பிரார்த்தனை பண்ணுவம். கோயிலில் ஒருநாள் அவர்களைக் கூட்டிப்போய் எல்லோரும் சேர்ந்து கூட்டுப்பிரார்த்தனை செய்வம். எங்கடை வேலையுடன் இது கொஞ்சம் சிரமம் தானென்றாலும் செய்யச்செய்ய சரியாயிடும். இது எப்படி பெரியம்மா. நல்ல ஐடியா தானே” என்றாள் மீரா. “கெட்டிக்காரி. நான் கோடு போட நீ றோடே போட்டிட்டாய். அவர்களுக்கும் உதவ அவர்கள் கஷ்டத்தில் பங்கெடுக்க நாலுபேர் இருக்கினம் என்ற நம்பிக்கை வர பிறகேன் மதம் மாறப் போகினம். பிறகென்ன. தொடங்க வேண்டியது தானே.

நன்றே செய்க இன்றே செய்க என்று சொல்லுவினம். வெற்றி பெற வாழ்த்துக்களும் ஆசிகளும் பிள்ளை” கட்டியணைத்து வாழ்த்தி அனுப்பினா பெரியம்மா. இனி மதமாற்றம் குறையும் குறைஞ்சிடவேணும் என்று மனதில் பிரார்த்தித்தபடி கடவுளுக்கு விளக்கேற்றச் சென்றார் பெரியம்மா.

தமிழன் 24 2016

ஒரு வீணை அழுகின்றதே

கீத்துரு விமானநிலையத்தை விட்டு வெளியே வந்த சுகன்யாவின் முகத்தில் எந்தவிதமான மகிழ்ச்சிக்கான குறிப்போ ஆறுதலோ தென்படவில்லை. எந்தவித பரபரப்புமின்றி மெதுவாகத் தன் பொருட்களைத் தள்ளிய வண்ணம் வந்து கொண்டிருந்தாள்.

வெளியே காத்து நின்ற விஜி தன் ஆருயிர்த் தோழியைக் கண்டவுடன் ஓடிச்சென்று தழுவிக்கொண்டாள்.

அன்புத் தோழியின் அரவணைப்பில் அடங்கிக் கிடந்த சோகமெல்லாம் பீறிட விம்மியழுதாள் சுகன்யா.

“ஸ் -- சுகு போதும். எல்லோரும் எங்களைப் பார்க்கினம். கண்ணைத்துடைவீட்டை போய் ஆறுதலாய்க் கதைக்கலாம்”. அமைதிப்படுத்தினாள் விஜி.

சுகன்யா கண்ணைத் துடைத்தபடி உதடுகள் துடிக்கத் தன் அழகையை அடக்கிக் கொண்டாள்.

அருகிலிருந்த விஜியின் கணவன் காரை ஓட்ட மூவரின் பயணம் தொடர்ந்தது. காருக்குள் ஏறியவுடன் சுகன்யாவுக்கு மீண்டும் கண்ணீர் புரண்டெழுந்தது. ஆதரவாகத் தன் தோழியை அணைத்த விஜி “அழு சுகு. நல்லாய் அழு. உன் மனப் பாரம் குறையுமட்டும் அழு. இதுவே உன் வாழ்க்கையில் கடைசிக் கண்ணீராக இருக்கட்டும். இனிமேல் உன் கண்ணீர் லிருந்து ஒரு சொட்டுக் கண்ணீரும் வரக்கூடாது” என்றாள்.

அதைக்கேட்ட விஜியின் கணவன் “என்ன விஜி ஆறுதல் சொல்றதை விட்டிட்டு அழச் சொல்றீர்” என்றான்.

“எந்த உணர்ச்சிக்கும் ஒரு வடிகால் வேண்டும். அழுதால்தான் மனதிலிருக்கிற பாரம் குறையும். மனதிலை போட்டு அடக்கிறதாலை வேதனை வாட்டுமேயொழிய குறையாது” என்றவன், சுகன்யாவைப் பார்த்து “எல்லாப் பாரத்தையும் என்னட்டைக் கொட்டிவிடு. உன்னுடைய சோகமெல்லாம்கரையும்ட்டும் அழு” என்றான்.

விஜியின் கணவன் சுகன்யாவின் பக்கம் திரும்பி “உங்கடை சினேகிதி சைக்கோலஜியை ஒரு பாடமாக எடுத்துப் படித்தாலும் படித்தா எதற்கெடுத்தாலும் தத்துவந்தான். இனி நான் தப்பினன் சாமி. நீங்கதான் மாட்டிக்கிட்டீங்க” என்று அந்த கனத்த சூழலை நகைச்சுவையாக திசை மாற்ற முயன்றான்.

“விஜி எனக்கு மட்டும் ஏன் இப்படியெல்லாம் நடக்குது? சின்ன வயசிலேயே அம்மாவைப் பறிகொடுத்தன். இப்ப வாழ்க்கையையே பறிகொடுத்திட்டீ நான் ஏன் வாழணும்? வாழ்ந்து என்ன காணப்போறன்? இந்த உடம்பே எனக்குப் பெரிய பாரமாயிருக்கு” கூறியவளுக்கு,

“இல்லை சுகு. முதலில் சுயபச்சாத்தாபத்தை விடு. அது உன்னைக் கொல்லாமல் கொல்லும். உனக்கு நடந்தது பெரிய கொடுமைதான். நடந்தது நடந்திட்டிடுது. நடக்காமல் இருந்திருந்தால் நல்லாயிருந்திருக்கும். நடந்து முடிந்த விஷயத்துக்கு எந்தவிதத்திலையும் நீ பொறுப்பில்லை. ஏதோ முற்பிறவிப் பாவமோ அல்லது வேறு ஏதோ ஒன்றோ அந்த சம்பவம் நடந்திட்டிடுது. தூக்கி எறிஞ்சிட்டுப் போறதுக்கு” என்றான் விஜி.

“எப்பிடி விஜி எப்பிடித் தூக்கியெறிய முடியும்? எந்த நேரமும் மனங்கிடந்து தவிக்குதே.

என்னுடைய உடம்பே எனக்கு அருவருப்பாயிருக்குது நெருப்பாய் எரியுது. சாவிலை மட்டுந்தான் இந்தத் துன்பம் அழியுமென்று இரண்டு தடவை தற்கொலைக்கு முயற்சித்தும் தோல்விதான் மிச்சம். நான் என்ன செய்ய?” என்ற சுகன்யாவின் கைகளைப் பற்றி தன் கைக்குள் வைத்து ஆதரவாகப் பேசினாள் விஜி.

“சுகு எவனோ செய்துவிட்டுப் போன பாவத்தை நீ ஏன் சுமக்கவேணும். நீ தற்கொலை செய்ய முயற்சித்ததை நல்ல

காலம் அங்கிள் கண்டு தடுத்தார். அவர் எவ்வளவு உடைஞ்சு போனார் தெரியுமா. தனியாய் உங்களை வளர்க்க எவ்வளவு கஸ்டப்பட்டிருப்பார். மனைவி செத்த மறு வருடமே பிள்ளைகளை வளர்க்க ஒரு பெண் வேண்டுமென்ற போர்வையில் கல்யாணம் செய்யும் ஆண்கள் மத்தியில் நீங்க எவ்வளவு குடுத்து வைச்சனீங்க. இப்படி ஒரு அப்பா கிடைக்க. ஒரே நிமிடத்திலை அப்பாவையும் தம்பிகளையும் மறந்திட்டியே.

அப்பா தம்பியவைக்காக மட்டுமில்லை. உனக்காகவும் தான் நீ வாழவேண்டும். நீயென்ன வாழத் தகுதியில்லாதவளா. எதுக்காக நீ சாகவேணும். நீ செத்தால் எல்லாம் சரியாயிடுமா. இப்படிப் பெண்கள் எல்லாத் தப்புக்கும் தங்களிலை பழியைப் போட்டு சாகிறதாலைதான் ஆம்பிளையள் தாங்கள் உத்தமர் வேஷம் போட்டுக்கொண்டு தப்பினம். ஆம்பிளையள் செய்த தப்புக்கு அவங்களை நினைச்சு நினைச்சுக் கதற வைக்கவேணும். பொம்பிளையள் என்றால் அவ்வளவு மலிவாய் போயிட்டுதா. ஒரு சிலரைக் கதற கதற வாட்டினால் பிறகேன் தப்பு செய்யப் போறாங்கள். அரேபிய நாடுகளில் பார். இப்படிச் செய்துட்டு தப்பிட முடியுமா. இங்கைதான் எல்லாக்கூத்தும். திமிரெடுத்து அவங்க பண்ணுற அட்டீனியங்களுக்கு பெண்கள்தான் முடிவுகட்ட வேணும். அன்றைக்கு ரெலிபோனிலை உன்றை அப்பா “என்றை பிள்ளை இப்படி எங்களை மறந்திட்டாளே. எனக்கு என்றை பிள்ளை முழுசாய் வேணும்” என்று அழுதது இன்னும் என்றை காதுகளில் ஒலித்தபடியிருக்கு.

“உங்களுக்காகவே வாழ்கிற அவருக்கு நீ காட்டுற நன்றியா இது?... அப்பாவுக்காய் தம்பிகளுக்காய் நான் வாழத்தான் வேண்டுமா? என்னால் அவர்களுக்கு எத்தனை வேதனை?” என்று கூறி மீண்டும் அழத் தொடங்கினாள் சுகன்யா. அப்பாவையும் தம்பிகளையும் நினைத்து உன் வாழ்வைத் தொடர வேண்டும்” தொடர்ந்து இருவரும் பேசிக் கொண்டு வந்ததால் வீடு வந்து சேர்ந்ததே தெரியாது.

சுகன்யாவின் நிலைமையை உணர்ந்து அவருடனேயே தொடர்ந்தும் தன் நேரத்தை செலவு செய்தாள் விஜி.

சுகன்யாவின் மனதை திசை திருப்புவதற்காக அவளை

வெளியில் அடிக்கடி கூட்டிச் சென்றாள்.

சுகன்யாவின் மனதை ஆற்றுவதிலேயே அக்கறையாக இருந்த விஜி தனியார் தொலைக்காட்சியொன்றில் ஒளிபரப்பப்பட்ட நிகழ்ச்சியில்கூறப்பட்ட கருத்தை எடுத்துக் கூறினாள்.

அந்த நிகழ்ச்சியில் முனைவர் ஜெயந்திசிநீ பால கிருஸ்ணன் கூறிய கருத்து சுகன்யாவையும் சிந்திக்க வைத்தது.

“யார் கற்பை யார் அழிப்பது? ஆண்களுக்கு அந்த அதிகாரத்தைக் கொடுத்தது யார்? பெண்களுக்கு சிறுமிகளுக்கு நடக்கிற இக்கொடுமையைத் தட்டிக் கேட்கத் தோணலையே. அதைத் தடுத்து நிறுத்தப் பெண்களோ பெண்கள் அமைப்பு களோ ஏதாவது செய்கின்றோமா? இரண்டு மூன்று நாட்கள் அல்லது ஒரு வாரம் வானொலி தொலைக்காட்சி எல்லாம் பேசப்படுகிறது. அவ்வளவுதான். மறந்து விடுகிறோம். சிறு குழந்தைகள் கூடக் கொடூரமாக பாலியல் வன்முறைக்கு ஆளாகும்போது கற்பழிப்பு என்ற கடுமையான வார்த்தையை அல்லவா பிரயோகிக்கின்றோம். இதைக் கேட்டு பொங்கி யெழத் தோணலையே. பெண்களுக்கு இழைக்கப்படும் கொடுமையை பெண்களே தட்டிக் கேட்காவிட்டால் யார் கேட்கப் போகிறார்கள்?”

“எத்தனையோ நாளாக அப்பேச்சு என்னைப் பாடாய் படுத்தியது. உண்மைதானே சுகன்யா. உலகமெல்லாம் இக் கொடுமை நடக்குது. இதைத் தடுத்து நிறுத்த ஏதாவது செய்கி ரோமா? இல்லையே” என ஜெயந்திசிநீ கேட்டாரென்பதை சுகன்யாவுக்கு மீள ஒளிபரப்புச் செய்தாள் விஜி.

மேலும் உணர்ச்சி வசப்பட்டு படபடவெனப் பேசினாள் விஜி.

“உலகமெல்லாம் இந்த வன்முறை பெண்கள்மீது கட்டவிழ்த்து விடப்படுகிறது. இதனைத் தடுப்பதற்கு பெண்கள் போராட வேணும். எங்களுக்கு வந்தால்தான் அது பிரச்சனை. அடுத்தவருக்கு வந்தால் அது செய்தி என்ற மனப்போக்கு மாறவேண்டும். கொடுமைகளைக் கண்டு ஒதுங்கிவிடாமல் போராட வேண்டும்”.

இந்த உணர்ச்சிகரமான பேச்சின் நடுவே விஜியின்

கணவர் வரவே பேச்சு தடைப்பட்டது.

சுகன்யாவின் செவிப்பறையில் விஜியின் பேச்சொலி மீண்டும் மீண்டும் ஒலித்துக் கொண்டேயிருந்தது.

மெல்ல மெல்ல அப்பேச்சு அவளை ஆக்கிரமிக்கப் பிரமித்துப் போகிறாள் சுகன்யா.

விஜி சொல்வது மிச்சம் சரி. “உன்னுடைய விருப்ப மில்லாமல் உன் அனுமதியில்லாமல் ஏதோ சிலர் மிருகங்களாக மாறிச் செயல்பட்டதுக்கு நீ எப்படிப் பொறுப்பாயிருக்க முடியும். கற்பென்பது வெறும் உடலுறுப்பை மையமாக வைத்துச் சொல்வதா? கற்பு மனம் சம்பந்தப்பட்ட விடய மில்லையா? மென்மையான தூய்மையான விஷயமில்லையா? ஒருவனை நினைத்து ஒருவருடனேயே வாழ்ந்து முடிகிற விடயமில்லையா? யாரோ சிலர் வக்கிர புத்தியோடை ஒரு அங்கத்தைச் சூறையாடின பாவத்தில் உன்னுடைய பங்கு எங்கேயிருக்கிறது? குற்ற உணர்வு உனக்கு வரவேண்டிய தில்லை. வெறிக்குணம் பிடிச்ச அந்த மிருகங்களுக்கு வரவேணும். நீ தூய்மையானவள். நீ கற்பிலை சிறந்தவள். “கற்பெனப்படுவது சொற்றிறம்பாமை” என்று ஒளவையார் சொன்னது உனக்கேன் விளங்கேலை? சுகு. நித்தமும் நீ “நான் கற்பில் சிறந்தவள். நான் மாசு பட்டவள் இல்லை” என்று சொல்லிக்கொள். உலகம் ரொம்ப ரொம்ப விசாலமானது. அழகானது. நீ வாழ வேண்டும் சுகு”

இப் பேச்சுக்கள் மீண்டும் மீண்டும் மோத அவளுக்குள் நம்பிக்கைப்பூ மலர்ந்து சிரித்தது. நாட்கள் விரைந்தோட சுகன்யாவின் மனம் மெல்ல மெல்லக் கொடுர நினைவுகளை மனதிலிருந்து விலக்க முயற்சித்தது.

வலிந்து மனதை வெவ்வேறு விடயங்களில் செலுத்துவதற்கு முனைந்தாள்.

நண்பிகளை விஜி அறிமுகப்படுத்தியபோதும் எங்கே அவர்கள் அச்சம்பவத்தைப் பற்றி பேசிவிடுவார்களோ என்று அச்சப்பட்டு ஒதுங்கிப் போய்விடுவாள்.

விஜியின் பக்கபலத்தால் மெல்ல மெல்ல வெளியேவர ஆரம்பித்தாள்.

தையல் வேலையிலும் பின்னல் வேலைகளிலும் மிகவும் ஊக்குவித்தாள் விஜி. பின்னல் வேலையில் எண்ணி எண்ணி பின்னல் செய்ய வேண்டிய தேவை இருந்ததால் மனம் வேண்டாத சிந்தனையிலிருந்து விடுபட உதவியாக இருந்தது. அடிக்கடி நினைத்துக் கொள்வாள் இப்படி ஒரு தோழி கிடைத்தது மட்டுமே தான் செய்த நல்வினையென்று.

விஜியின் தூண்டுதலில் யோகா தியானம் என்று மனம் உடல் இரண்டும் புது வாழ்வுக்கு மொட்டவிழ்த்தது.

இதுதான் சரியான சமயமென நினைத்த விஜி தங்கள் குடும்ப நண்பரான விவேக்கை வீட்டுக்கு அழைத்தாள்.

மிகவும் முற்போக்குச் சிந்தனையுடைய விவேக் சுகன்யாவின் முழுக்கதையையும் விஜி மூலம் கேள்விப்பட்டு அவளை மணந்து கொள்ளத் தயாராயிருந்தாள்.

தற்போது சுகன்யாவின் மனம் தேறியிருக்கும் இவ்வேளையில் விவேக்கின் அறிமுகம் பொருத்தமாயிருக்கு மென எண்ணிய விஜி அடிக்கடி விவேக்கை சாப்பாட்டுக்கு அழைக்கத் தொடங்கினாள்.

அவனும் அடிக்கடி வருவதும் எல்லோரும் அமர்ந்து பல விடயங்களை விவாதிப்பதும் வழக்கமாகி விட்டது. சுகன்யா கூட்டுக்குள் பதுங்கும் ஆமையாயிருந்தாலும் “நீங்க என்ன சொல்றீங்க? சரிதானே” என்று தங்கள் பேச்சுக்குள் இழுத்து விடுவான் விவேக்.

பல்வேறு தரப்பட்ட பேச்சுக்கள் அவர்களிடையே பேசப்பட்டாலும் அவற்றை கேட்காமட்டுமே செய்வாள் சுகன்யா. ஒரு வார்த்தை பேச தயக்கம் காட்டினாள். “விவாதப் பேச்சாளர் சுகன்யாவா இப்படி மௌனம் காப்பது. பட்டி மன்றத்தலைவர் இப்படி பேசாமலிருந்தால் எப்படி” என்று வம்புக்கிழுப்பாள் விஜி.

மெதுமெதுவாக ஒரு சில வார்த்தைகள் சொல்ல ஆரம்பித்தாள். அதுவும் எண்ணியெண்ணி பல யோசனை களுக்குப் பின் ஏதாவது சொல்வாள்.

எதிர்த்திசையில் ஓடிக் கொண்டிருந்த அந்த ஜீவந்தி மெல்லமெல்ல அந்த நீரோட்டத்துக்குள் இழுத்து

வரப்படுகிறது.

இரவில் திடுக்கிட்டு துடிதுடித்து எழுவதும் அதைத் தொடர்ந்து தூக்கம் வராமல் நினைத்து நினைத்து அழுவதுமே வாடிக்கையாயிருந்த நிலைமை மாறிச் சிறிது சிறிதாகத் தன் துன்பத்தை விழுங்கி பல்கலைக்கழகத்தில் சேர்ந்து படிக்கத் தொடங்கினாள் சுகன்யா.

வெளியுலகில் பல்வேறு தரப்பட்டவர்களுடன் பழகுவது மனதுக்கு இதமாக இருந்தது. காலம் எத்தகைய துன்பங்களுக்கும் மருந்தாய் அமையுமென்பது சுகன்யா விடயத்தில் சரியாக இருந்தது.

பல்கலைக்கழகத்தில் ஒரு ஈரானிய பெண்ணின் நட்பு அவளுக்கு மனதுக்கு ஆறுதலாக இருந்தது. அப்பெண்ணின் அழகிய சாந்தமான உருவம் சுகன்யாவுக்கு மிகவும் பிடித்திருந்தது. ஓரிரு வாரங்களுக்குள்ளே இருவரும் மிகவும் நெருங்கிய தோழிகளாகி விட்டனர்.

அன்று மதிய வேளையில் அப்பெண் சபேரி கூறிய சோகக்கதை சுகன்யாவை உலுப்பியெடுத்தது.

எட்டு ஆண்டுகளுக்கு முன் தாய் தந்தையைப் போரில் பறிகொடுத்துவிட்டு பாட்டியுடன் வாழ்ந்தாளாம். சபேரி கூறியதை சுகன்யாவால் ஜீரணிக்கவே முடியவில்லை. தன்னோடு ஒப்பிடுகையில் சபேரியின் துக்கம் மிக மிகக் கொடுமையாக இருந்தது. கடவுள் எவ்வளவு கொடுமையானவர். மீண்டும் மீண்டும் சபேரியின் அழகைக்குரல் மனதில் முட்டி மோதிய வண்ணமிருந்தது. மனப்பாரத்துடன் வந்தவளை வரவேற்ற விஜி பதட்டத்துடன் “என்ன சுகு என்ன நடந்தது? முகமெல்லாம் வெளிறிப்போயிருக்கு?” ஆதங்கத் துடன் வினவினாள் விஜி.

என்னுடைய துக்கந்தான் உலகத்திலேயே பெரிய துக்கமாக இருக்குமென்று நினைத்தன். என்னுடன் கூடப் படிக்கும் சபேரி இன்றைக்குச் சொன்னதைக் கேட்டு என்னாலை தாங்க முடியவில்லை. ஏன் கடவுள் பெண்களை மட்டும் கொடுமைப்படுத்துகிறார்? பெண்கள் தினம் கொண்டாடினம் உலகத்திலை பெண்களை கேவலப்படுத்திட்டு எப்படி

பெண்கள்தினம் கொண்டாடினம்? சபேரியின் குழந்தை குண்டடிபட்டு இறக்க அதைச் சுமந்துகொண்டு கணவனுடன் ஓடும்போது... முடிக்காமல் கேவிக் கேவி அழுகிறாள் சுகன்யா.

தன்னை ஆசுவாசப்படுத்தியபடி தொடர்கிறாள் விஜி.

அவர்களை ஐந்தாறு காதையர்கள் துரத்திவர உயிருக்குப் பயந்து அவள்

கணவன் அவளைத்தனியே விட்டு ஓடிவிட்டானாம். அவர்களிடம் சிக்கி சீரழிந்து எத்தனை பேர்களிடம் தன்னை இழந்தோம் என்றே தெரியாமல் மயங்கிய நிலையில் யாரோ வைத்தியசாலையில் சேர்த்து விட்டார்களாம். ஒரு மாதச் சிகிச்சையின் பின் மீண்டெழுந்தாளாம். எவ்வளவு கொடுமை. பெற்ற பிள்ளையை இழந்து வாய்விட்டுக் கதற முடியாமல் கணவனும் கைவிட்டோட மிகப் பெரிய கொடுமை தாக்கி அதற்குள்ளிருந்து பீனிக்ஸ் பறவையாய் மீண்டு எழும்பி யிருக்கிறாள்”.

கூறியவளுக்கு “சரியாய் சொன்னாய் சுகு. அப்படித் தானிருக்க வேணும். அவள் உனக்கு நல்ல உதாரணம். அப்படிப் பட்ட துன்பத்துக்கு ஆளானவளே மனதைத் திடப்படுத்தி அக்கினிக்குஞ்சாய் தன்னை மீள்கட்டுமானம் செய்து வாழும் போது நீ ஏன் வாழ முடியாது?” விஜி கூறியது சுகன்யாவுக்கு மேலும் நம்பிக்கையூட்டியது.

சுகன்யாவும் சபேரியும் ஒருவர் காயத்துக்கொருவர் மருந்திட்டு மகிழ்ச்சியாக இருக்க முயற்சித்தார்கள்.

அவளது பல்கலைக்கழகத்தில் இலங்கையைச் சேர்ந்த ஒரு தமிழ் மாணவி புதிதாக வந்து சேர்ந்திருந்தாள். அவள் சோகம் கப்பிய முகத்துடன் எங்கோ வெறித்த பார்வையுடனும். எப்போதும் இருப்பாள். அவளைப் பார்க்கப் பார்க்க அவளும் தன்னைப் போலவே பாதிப்புக்குள்ளாகி இருப்பாள் என்று சுகன்யாவின் உள்ளூணர்வு சொல்லிக் கொண்டிருந்தது. பதினெட்டு அல்லது பத்தொன்பது வயதுதானிருக்கும். அந்தச் சின்னப்பெண் கொஞ்சம் மனநிலை பாதிக்கப்பட்டவள் போலிருந்தாள். வெறித்த பார்வையும் தனக்குள்ளேயே ஏதோ பேசுவதும் யாருடனும் பேசாமல் தனித்திருப்பதும் அவள்

வழக்கமாயிருந்தது. அவளுக்கு ஆங்கில அறிவு குறைவாயிருப்பதால் தான் இப்படியிருப்பதாக மாணவர்கள் பேசிக் கொள்வார்கள்.

சுகன்யா தானாகவே அவளுடன் பேசி பேசி நட்பு பாராட்டினாள்.

ஆனாலும் அவள் கொஞ்சம் இடைவெளிவிட்டே பழகினாள். மெதுவாக மிகவும் மென்மையாகப் பேசுவாள். பேச்சோடு பேச்சாக குடும்பம் பற்றிக் கேட்டபோது கண்கள் குளமாக உதடுகள் துடிதுடிக்க மெல்ல விசும்பத் தொடங்கினாள். “சொல்லக் கஷ்டமாயிருந்தால் வேண்டாம் சுப்தரா.” என்று சுகன்யா கூற “இல்லை கொஞ்சம் கஷ்டமாயிருக்கு. ஆனால் சொல்ல வேணும் போலவுமிருக்கு அக்கா. என் கண் முன்னாலேயே அப்பாவும் அம்மாவும் இரண்டு தம்பியும் கொல்லப்பட்டிட்டினம். என்னை என்னை” என்று விசும்ப லுடன் நிறுத்திவிட்டாள்.

ஆறுதலாக அவள் தலையைத் தடவி முதுகை தட்டிக் கொடுத்து “ஒன்றும் கவலைப்பட வேண்டாம். எல்லாம் மெல்ல ஆறிடும்” என்று தேற்றினாள் சுகன்யா.

“நான் அனாதையாயிட்டனக்கா. இங்கை அண்ணா மட்டுமிருக்கிறார். அண்ணிக்கும் என்னைப் பிடிக்குதில்லை. என்னைப் பேசிற்றே இருக்கிறா. அண்ணா பாவம் நான் ஒன்றும் சொல்றேல்லை. தெரிந்தால் மனவருத்தப்படுவார் என்னாலை அவைக்குள் சண்டை வரும்.” என்றாள்.

“இந்தக் குழந்தை முகத்தை யாருக்கும் வெறுக்கத் தோன்றுமா. அண்ணி மாறிடுவா. கவலையே படவேண்டாம். எல்லாம் சரியாயிடும்.” கூறிய சுகன்யாவைப் பார்த்து தலையை ஆட்டினாள்.

சொல்லாமலேயே மறைத்த ஒரு உண்மையை ஒருநாள் அவள் வாயாயேலே சொல்லியழுதாள்.

சுகன்யாவைப் போலவே ஆண்வர்க்கத்தால் மிகப் பெரிய பாதிப்புக்குள்ளாகியிருப்பதை அழுதபடியே கூறினாள்.

“அண்ணா யாரிடமும் இதைச் சொல்லக் கூடாதென்றார். எனக்கு மனநிலையும் பாதிச்ச இன்னும்

மாத்திரைகள் எடுத்துக் கொண்டு தானிருக்கிறன். எனக்கு ஆறுதல் சொல்லவும் யாருமில்லையக்கா” என்று கூறவே “அக்கா என்று சொல்லிப்போட்டு இப்படிச் சொல்லலாமா. என்ன உதவி வேண்டுமானாலும் என்னைக் கேள் என்னை உன்ரை அக்காவாகவே நினைச்சுக்கொள்.” என்று கூறியதுடன் அவளுக்கு பாடம் சொல்லிக் கொடுப்பதிலும் ஆறுதல் கதைகள் சொல்லி அவள் மனந்தளராமல் செய்வதிலும் ஆர்வம் காட்டினாள் சுகன்யா.

“உன்னைப் போலத்தான் நான் சபேரி இன்னும் எத்தனையோ பேர் பாதிக்கப்பட்டம். நாங்க மீண்டு வந்திட்டம். நீயும் கெதியாய் வந்திடுவாய்” என்று ஆறுதல் படுத்தினாள்.

இப்போது சுகன்யா வீட்டில் தனிய இருக்கும் நாட்களில் விவேக் வருவது வழக்கமாகி விட்டது. அல்லது விவேக்கை கண்டவுடன் விஜியும் அவள் கணவனும் ஏதோ அவசர வேலையிருப்பதாகக் கூறி வெளியேறுவது வழக்கமாகி விட்டது.

முதலில் தர்மசங்கடமாக நினைத்த சுகன்யா இப்போதெல்லாம் அவனது மென்மையான ஆதரவான பேச்சுக்களாய் காத்திருக்கத் தொடங்கினாள்.

தனது மனம் அவனது அண்மையை நாடுவதை உணரத் தலைப்பட்டு “நான் அதற்குத் தகுதியானவள் தானா?” என்று தடுமாறத் தொடங்கினாள்

ஒருமுறை விவேக் கூறினான் “உடலும் மனமும் வேறு பட்டவை. உடலால் நடந்த பாதிப்புக்கு மனதைப் போட்டு வாட்டுறது எந்த வகையில் பொருத்தமாகும். உடம்புக் காயத்துக்கு மனம் மருந்தாயிருக்க வேண்டுமேயொழிய நோயாக மாறக்கூடாது. யாரோ செய்த கொடுமைக்கு நீங்க உங்களை வருத்துறது எந்த வகையில் நியாயம் சொல்லுங்க பார்க்கலாம். உங்கடை மனதை வருத்துறதுக்கு உங்களுக்கு எந்த உரிமையுமில்லை. உங்களுக்கு நடந்தது கொடுமைதான். தவிர்க்கப்பட்டிருந்தால் நல்லாயிருந்திருக்கும். ஆனால் நடந்திட்டுது. இப்ப இதை மாற்ற முடியாது. ஆனால்

ஏற்றுக்கொள்ளவும் முடியாது. ஏற்றுக்கொள்ளவும் கூடாது. அப்ப என்ன செய்யலாம். அந்த நிகழ்ச்சியிலிருந்து விலகி அதை ஒரு சம்பவமாக நினைத்து விலக்கிடுங்க. ஒரு விடயத்தை மறக்க நினைத்தோமானால் முண்டியடிச்சுக் கொண்டு வந்து நிற்கும். வேண்டாம் ஒரு பக்கமாக இரு என்று ஒதுக்கி வைத்துப் பாருங்க. அது நாளடைவில் காணாமல் போயிடும்.”

இந்தப் புத்திமதி அவளுக்கு மிகவும் பிடித்திருந்தது மட்டுமல்லாமல் நடைமுறைக்கும் ஒத்ததாகவே இருந்தது. அதன்படி நடந்தும் மறக்கவும் முடிந்தது.

சுகன்யா சபேரியுடன் இப்போது சுபத்திராவும் சேர்ந்து கொண்டாள்.

அவளும் சுகன்யாபோல பாதிக்கப்பட்டிருந்தாள். போர் என்ற அரக்கன் எத்தனை பேரின் வாழ்வைத்தான் சசக்கி எறிந்து விட்டிருக்கிறது.

ஒருநாள் சாப்பிடும்போது தங்கள் தங்கள் அவலத்தை நினைவுகூர்ந்து பேசத் தொடங்கினார்கள்.

சுபத்ரா கேட்டாள். “எந்த நாட்டிலை போர் நடந்தாலும் அதாலை பாதிக்கப்படுகிறது ஏன் பெண்ணாக மட்டுமே இருக்கிறது.”

சுகன்யா சொன்னாள் “ஏனென்றால் நாங்கதான் வீக்கர் செக்ஸ். நலின்பட்ட கேட்க நாதியற்ற ஏன் பெண்களே தட்டிக் கேட்காத இனம். ஏதும் கற்பழிப்பு பலாத்காரமென்று நடந்தவுடன் கொதிப்பார்கள். அவ்வளவுதான். அடங்கிடும். பிறகு திரும்ப அதே நாடகம்தான். பாதிக்கப்பட்ட எங்களைப் போன்றவர்கள் மட்டும் காலத்துக்கும் அதை சுமந்துகொண்டு மனநோயாளராய் காலத்தைக் கடக்க வேண்டும். பாதிப்புக்குள்ளாக்கியவர்கள் எந்த மனநோயு மில்லாமல் குடும்பத்தோடை சந்தோஷமாய் வாழ்வார்கள். இதுதான் உலகநியதியாய் போகுது. இன்னொருக்கா பாரதி பிறந்து பாடல்களால் விழிப்புணர்வேற்படுத்த வேண்டும். அதுவரை பெண்கள் துன்பம் மாறப்போறதில்லை. இதுதான் எங்கடை விதியாக்கும்.” கூறவும் சபேரி” எங்கடை நாடுகளிலை மட்டுமில்லாமல் இங்கை மேற்கு நாடுகளிலும்தானே நடக்குது.

நாகரீகமற்ற காட்டுமிராண்டிகளாய். சீ மிருகங்கள்கூடி விருப்ப மில்லாமல் பலாத்காரமாய் உடல்சேர்க்கை செய்வதில்லை. மனிதன் கேவலங்கெட்டவன். அதுவும் ஆணினம் நினைக்கவே உடல் பற்றி எரியுது. ஆண்களையே இவ்வுலகத்தில் இல்லாமல் செய்யவேண்டுமென்ற வெறிவருகுது” என்றாள்.

“கொதிச்சக் கொதிச்ச நாங்க கண்டது ஒண்டுமில்லை. படிச்ச முடிச்சிட்டு இதுக்கென்று இருக்கும் நிறுவனங்களுடன் இணைந்து விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்த வேண்டும். பாதிக்கப் பட்டவர்களுக்காய் உழைக்க வேண்டும்” என்று சொன்ன சுகன்யாவுக்கு “இல்லை சுகன்யா பெண்கள் பாதிக்கப்படாம லிருக்க ஏதும் செய்யவேணும். அதுதான் நாங்க பெண்குழந்தை களுக்கு செய்கிற கடமை” சபேரி கூறவும் சுபத்திரா தான் கொண்டுவந்திருக்கும் ஒரு பத்திரிகையைக் காட்டினாள்.

இலங்கையில் வெளியான அப்பத்திரிகையில் பிரசுரித்திருந்த ஒரு கவிதை நெஞ்சைப் பிழிந்தது. கண்ணில் நீருடன் சபேரிக்கு மொழி பெயர்த்துக்கூறினாள். “என்ன வென்று விளங்குதில்லை” என்ற தலைப்பில் பாதிக்கப்பட்ட ஒரு சின்னஞ்சிறு சிறுமியின் மனநிலையைப் பிரதிபலித்தது.

எனக்கு என்னவோ நடந்திட்டுது
என்ன என்றுதான் விளங்குதில்லை
நெஞ்சு எப்பவும் இடிச்சபடியிருக்கு
யாரைப் பார்த்தாலும் பயமாயிருக்கு
கைகால் எல்லாம் நடுங்குது
வாயசைச்சக் கதைக்க முடியுதில்லை
அம்மாவும் அப்பாவும் நெடுக அழுகினம்
என்னைத் தடவித்தடவி அழுகினம்
ஏதோ பெரிய வருத்தம் வந்திட்டுதோ
என்னைப் பார்க்க யார்யாரோ வருகினம்
அவையளின் வாயில் பெரியபெரிய சொற்கள்
பாலியல்வன்முறை வன்புணர்ச்சியென்று
எனக்கு ஒன்றுமே விளங்குதில்லை
என்ன கொடுமை இதுவென்று
எல்லோரும் சொல்கினம்

அப்பா அரசியலாக்கிடாதேங்கோ
என்றை பிள்ளைடை வாழ்க்கையென்று
கையெடுத்துக் கும்பிடுகிறார் ஆனால்
என்னவென்று ஒன்றும் விளங்குதில்லை
ஆனால் எனக்கு என்னவோ நடந்திட்டுது
நான் மற்றப் பிள்ளைகளைப்போலில்லை
என்றது மட்டும் எனக்கு விளங்குது
ஆஸ்பத்திரிக்கு கூட்டிப்போய் ஏதோ
செய்யப் போறதெண்டு கதைக்கினம்
எல்லாரும் என்னை ஏதொ மாதிரிப் பார்க்கினம்
ஒருத்தரும் என்னோடை விளையாடினமில்லை
எனக்கு என்ன நடந்திட்டுதென்றுதான்
எனக்கு ஒண்டுமாய் விளங்குதில்லை”

மூன்றுபேருமே கண்கள் குளமாக சின்னஞ்சிறுமியின்
பாலியல்கொடுமையை வேதனையுடன் நினைவு கூர்ந்தனர்.

என்ன என்றே தெரியாமல் கசக்கியெறியப்பட்ட
சிறுமிக்கு இந்த சமூகம் என்ன செய்யப்போகிறது. இந்தக்
குழந்தை செய்த தவறுதான் என்ன. விடை தெரியாத
கேள்வியுடன் மனம் பாறாங்கல்லாய் கனக்க விடை பெற்றனர்.

அவளுக்கு சீனியராகப் படிக்கும் ஸ்கொட்லாந்தைச்
சேர்ந்த கிளாரா லைபிரரியில் சந்தித்து இருவரும் மிகவும்
நெருக்கமானார்கள். அவளும் ஒருநாள் தன் கதையை வெகு
சாதாரணமாகச் சொன்னாள். இடையில் படிப்பை விட்டுத்
திரும்பவும் தொடர்வதாகக் கூறினாள். தன்னுடைய குழந்தைப்
பேற்றால் படிப்பை விடும்படியாயிற்றென்றும் இப்போ
குழந்தை நேர்சறிக்குச் செல்வதாகவும் தானும் சிங்கிள் மதர்
தகப்பன் தெரியாத ஒரு குழந்தையின் தாய் என்று கூறியது
சுகன்யாவுக்குத் திகைப்பாக இருந்தது.

பூனிவசிறியால் இரவு வீடு திரும்பும் போது முன்பின்
தெரியாத ஒருவனால் நாசமாக்கப்பட்டதாகவும் அதன்
விளைவாய் குழந்தை வந்துவிட்டதாயும் கூறியதைக் கேட்டு
ஜீரணிக்க முடியாமல் திகைத்துப் போனாள்.

ஏன் அந்தக் கருவை வளரவிட்டதென்ற அவள்

கேள்விக்கு நீண்ட விளக்கம் கொடுத்தாள் கிளாரா.

“நானும் உடனை கலைக்க வேணுமென்றுதான் நினைத்தன். பிறகு வேண்டாம் அந்தக்கரு வளரட்டும். அதை ஆண்களுக்கெதிராக ஆணின் பலாத்கார வன்முறைக்கெதிராகச் செயல்பட வைக்க ஏன் கூடாதென்று எண்ணினன். பெண்கள் பாதுகாப்பும் இப்படிப்பட்ட ஆண்களை திருத்தவும் அக் குழந்தை எதிர்காலத்தில் போராடும். என்னுடைய அம்மாவும் முதலில் கருவைக் கலைச்சிடச் சொன்னாள். ஆனால் என்னுடைய திடமான முடிவைக் கண்டதும் எனக்கு ஆதரவாக இப்பவும் துணையாக இருக்கின்றா” என்றாள்.

சுகன்யா கேட்டாள் “கிளாரா உனக்கு அவனிலை கோபம் வரவில்லையா” என்றதுக்கு ஏன் வராமல். வந்தது. பிறகு அந்தக்கரு எந்தத் தப்பும் செய்யேலை. அது வளரட்டும். ஏதோ ஒரு காரணத்துக்காகத்தான் அது குழந்தையாய் என்னிடம் வந்திருக்கென்று நினைச்சன். அந்தக் குழந்தையை நல்ல ஒரு விடயத்துக்காய் வளர்ப்பமென்று வளர்க்கிறன். அதற்காக அந்தக் கயவன் செய்தது சரியென்று நினைக்கேல்லை. நடந்துட்டுது. அதற்காக அதை அழிக்கக் கூடாது என்று மட்டுந்தான் நினைச்சன். அவன் செய்ததை நினைச்சு நான் முடங்கிப் போகாமல் வாழ்ந்து முன்னேறிக்காட்ட வேண்டுமென்ற வெறி ஏற்பட்டதாயும் சொன்னாள்.

சுகன்யா விஜிக்கு இதைக் கூறவும் அவள் சொன்னாள். “பார்த்தாயா சுகு ஒவ்வொருத்தர் ஒரு விடயத்தை எப்படி எடுக்கிறார்களென்பதுதான் முக்கியம். தப்பு நடந்தாலும் ஏன் எனக்கு மட்டும் இப்படி நடந்ததென்று என்று சுய பச்சாதா பத்தில் மூழ்கிப் போகாமல் முன்னேறுவதும் ஒரு கோணம் தான். பிரக்டிக்கலாய் யோசிச்சிருக்கிறாள்” என்றாள்.

விவேக்குடன் பழகத் தொடங்கிய ஆரம்ப நாட்களில் விவேக் கூறிய வார்த்தைகள் சுகன்யாவின் நொந்த மனதுக்கு பூவிதழால் ஒத்தடம் கொடுப்பது போலிருந்தது.

“உங்களுக்கு நடந்த கொடுமைக்கு ஒவ்வொரு ஆண்மகனும் வெட்கப்பட வேண்டும். ஒவ்வொரு தமிழனும் அதற்குப் பொறுப்பை ஏற்றுக் கொள்ளவேண்டும். தங்கடை

இனப் பெண்களைக் காப்பாற்ற வேண்டியது எங்கடை ஒவ்வொருத்தரோடை கடமையில்லையா? கற்பு என்பது உறுப்பு சம்பந்தப்பட்டதல்ல. மன ஒழுக்கம் சார்ந்தது. நண்பனுக்குத் துரோகம் இழைத்தல், கூட இருந்து குழி பறிப்பது, இவைதான் கற்பழிப்பு. அன்பான கணவனுக்குத் துரோகமிழைப்பது, அன்பான மனைவிக்குத் துரோக மிழைப்பது இவைதான் கற்பிழத்தல். ஒரு உறுப்பை சிதைப்பது எப்படி கற்பழித்தலாகும் என்பது எனக்கு புரியவேயில்லை. “கற்பு நிலையென்று சொல்ல வந்தார் இருகட்சிக்குமது பொதுவில் வைப்போம்” என்று பாரதி சொல்லவில்லையா நீங்க புரியாமல் எதையோ போட்டு மனதைக் குழப்பிக் கொண்டு நீங்களும் வேதனைப்பட்டு மற்றவர்களையும் வேதனைப்படுத்திநீங்க” என்ற ஆர்ப்பாட்டமில்லாத மனதைப் பக்குவப்படுத்தும் திறன்வாய்ந்த அவன் மந்திரச் சொற்கள் நிறையவே அவளுக்குப் பிடித்திருந்தது.

விவேக்கின் பேச்சுக்கள் தன் வேதனையைப் போக்கு வதற்கு மட்டுந்தானா அல்லது அதற்கு மேல் தன்னிலுள்ள அக்கறையா என்று சுகன்யா மனதுடன் போராடத் தொடங்கினாள்.

தன் இதயக் கதவு மெல்லெனத் திறக்க விவேக் என்ற இளைஞன் மெதுவாகப் புகுந்து நாற்காலி போட்டுக் கம்பீரமாக அமர்ந்திருப்பது புரியத் தொடங்க திடுக்குற்றாள்.

சுகன்யா “என்னை மாற்றி வாழ்வில் பிடிப்பு உண்டாக்க முயற்சித்தார். வெற்றி பெற்றார். சரி. அதற்காக களங்கப்பட்ட பெண்ணை மனைவியாக்கிற அளவுக்கு உயர்தவராயிருப்பாரா” என்று புழுங்கத் தொடங்கினாள்.

அவள் புழுக்கத்துக்கு விரைவிலேயே விடை கிடைத்தது.

பல்கலைக்கழகத்தால் வந்த சுகன்யாவுக்கு ஆச்சரியம் காத்திருந்தது.

அவள் மேசையில் ஒரு கடித உறையும் சிவப்பு நோஜாவும் இருக்க மனமகிழ்ச்சியுடன் உறையைப் பிரித்த வளுக்கு இன்ப அதிர்ச்சி. அதற்குள் ஐ லவ் யூ என்ற அழகான

அட்டை. ஒரு ஆணும் பெண்ணும் கை கோர்த்த மணக்கோலப் படமொன்று. “என் மனதுக்கினிய காதலிக்கு” என்று எழுதி பிரியமுடன் உங்கள் விவேக் என்று எழுதப்பட்டிருந்தது.

அவளுக்கு மகிழ்ச்சி தாங்க முடியவில்லை.

விஜியிடம் காட்டத் திரும்பியவளுக்கு அறைவாசலில் வாசலை அடைத்துக் கொண்டு புன்னகை தவழ நின்ற விவேக் தெய்வமாகக் காட்சியளித்தான்.

காமுகர்களால் வெறுந்தரையில் தூக்கியெறியப்பட்ட வீணை அழகாக சுருதி சேர்க்கப்பட்டு வாசிக்கத் தயாராகியது. நொந்த மனம் பூவிதழ்களால் ஒத்தடம் கொடுக்கப்பட்டு புத்துயிர் பெற்று நின்றது.

2012 ஏப்ரல் தமிழ் விதை

கமலினி கதிரின் சிறுகதைகள் பிரதானமாக தமிழ் சமுதாயத்தில் புரையோடிப்போன ரணங்களை வெளிச்சத்திற்கு கொண்டு வருவதுடன் சமகால வாழ்க்கை வரையறைகளைத் தொட்டு, வாழ்க்கை என்பது திருப்தியுடன் மனமகிழ்ச்சியுடன் வாழும் பாங்கு என்ற செய்தியை வாசகர்களுக்கு கொடுப்பதாக அமைகின்றன.

இந்த மகிழ்ச்சிகரமான வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொள்வதற்கு தன்னம்பிக்கை, அநீதிகளை எதிர்த்துப் போராடும் துணிவு, விசாலமான மனப்போக்கு வேண்டும் என்ற கருத்துக்கள் அவரது சிறுகதைகளில் வலிமையாக ஒலிக்கின்றன.

ஆசிரியர் தமது சிறுகதைகளை சமூக சீர்திருத்த ஊடகமாகப் பாவிக்கின்றார். ஒவ்வொரு கதையும் பல பிரச்சனைகளை சமாந்திரமாக ஆராய்ந்து வாசகருக்குப் பல செய்திகளைச் சொல்கிறது. நவீன சமூக விழுமியங்களான குழந்தைகளின், முதியோரின் உளநலம், குழந்தை தத்தெடுப்பு மூலம் ஆதரவற்ற குழந்தைகள் நலவாழ்வு, பெண்களுக்கு இழைக்கப்படும் பாலியல் கொடுமைகளுக்கு எதிராகப் போராடுவதுடன் மறு வாழ்வு அமைப்பு என்ற பிரதான கருத்தினை மையமாகக் கொண்டு இச்சிறுகதைகள் ஆக்கப்பட்டுள்ளமை இச்சிறுகதைகளின் சிறப்புகளாக எளிய இலகுவான வளமான தமிழ்மொழி நடையும் வாசகர்களை ஈர்க்கும் பண்பும் காணப்படுகின்றன.

கமலினியை நான் ஒரு சமூக விழிப்புணர்ச்சியுள் போக்கு சிந்தனையுள்ள எழுத்தாளராகக் காண்கின்றேன். இச்சிறுகதைத் தொகுப்பு விற்பனையினால் பெறப்படும் பணம் தாய் மண்ணுக்கு உதவப் போகிறதென்று அறியமனம் நெகிழ்கிறது.

ரேணுகா தனஸ்கந்தா
மெல்பேர்ன், அவுஸ்திரேலியா

